Jun'ichirō Tanizaki
Labirintul destinului

1

Maestre, vă rog să mă iertaţi că vă deranjez din nou, dar aş vrea să îmi ascultaţi *astăzi* întreaga poveste. Ştiu că dacă ar fi să relatez toate amănuntele ar fi o istorisire foarte lungă şi bănuiesc că sunteţi peste măsură de ocupat cu scrisul. Mărturisesc că mi-a trecut prin cap şi gândul că, dacă aş fi mai iscusită în mânuirea condeiului, aş putea să notez toate aceste lucruri în scris, în forma unui roman, pe care să vi-l înmânez apoi cu rugămintea de a-l citi... De fapt, m-am şi pus pe scris acum câtăva vreme, doar că lucrurile sunt atât de complicate încât nu am nici cea mai mică idee de unde ar fi bine să încep să scriu, şi nici cum. Prin urmare, am îndrăznit să vin la dumneavoastră pentru că mi-am dat seama că ar fi cea mai bună cale – să vă povestesc prin viu grai. Ştiu că vă răpesc astfel clipe preţioase şi vă rog să mă iertaţi. Să îndrăznesc deci, oare? Aţi fost de nenumărate ori atât de amabil faţă de mine, m-aţi copleşit cu atâta gentileţe în timp ce eu am fost doar o povară... Nici nu ştiu cum aş putea vreodată să vă arăt recunoştinţa mea.

Aşadar, presupun că ar trebui să încep cu bărbatul acela în legătură cu care v-aţi făcut atâtea griji – după cum v-am mai spus, am stat şi eu să mă gândesc serios şi până la urmă am urmat sfatul dumneavoastră şi am rupt legăturile cu totul. O bună bucată de vreme, mi-a fost foarte greu să mă împac cu gândul acesta pentru că îmi aduceam aminte de el orice aş fi făcut, şi stând tot timpul închisă în casă devenisem aproape isterică; în timp, însă, mi-am dat seama tot mai limpede că el era de fapt un bărbat de nimic... Înainte vreme, eram tot timpul foarte agitată şi plecam mereu de acasă cu tot soiul de pretexte, ba că mă duc la vreun concert, ba că mai ştiu eu ce, dar, după ce aţi început să mă primiţi atât de des la dumneavoastră, mă schimbasem complet: stăteam acasă şi pictam sau făceam exerciţii la pian şi eram cât se poate de liniştită întreaga zi. Până şi soţul meu ajunsese să îmi spună:

- În sfârşit, ai început să te porţi şi tu ca o femeie.

Se vedea limpede cât este de recunoscător şi de bucuros pentru interesul pe care îl arătaţi faţă de mine.

Încă nu i-am povestit soţului meu absolut nimic despre bărbatul acela. Ştiu că dumneavoastră mi-aţi spus:

- Nu e bine să îi ascunzi soţului tău greşelile din trecut... Ar trebui să îţi fie uşor să mărturiseşti, mai ales că nu a existat nici o legătură trupească, aşa că recunoaşte totul cât mai grabnic.

Şi totuşi... Cum să spun, pe de o parte, probabil că soţul meu ajunsese să bănuiască ceva şi, pe de altă parte, mie mi-ar fi fost greu să îi mărturisesc cu propria gură. M-am gândit că ar fi suficient ca de acum înainte să fiu atentă să nu mai fac vreo greşeală, aşa că am tăinuit toată povestea în suflet. Soţul meu n-a ştiut niciodată despre ce anume stau de vorbă cu dumneavoastră, dar a înţeles că îmi daţi sfaturi utile şi mi-a şi spus că sunt pe drumul cel bun dacă am luat o asemenea hotărâre.

Prin urmare, văzând că, de ceva vreme, eu stau liniştită în casă şi gândindu-se că în sfârşit lucrurile s-au mai aşezat puţin, şi-a zis că nu poate nici el să stea o veşnicie cu mâinile în sân, a închiriat un spaţiu într-o clădire din Imabashi, în Ōsaka, şi a deschis un birou de avocatură – dacă ţin bine minte, anul trecut prin februarie...

Da, aşa e: la universitate, se specializase atât în dreptul japonez cât şi în cel german, aşa că putea oricând să devină avocat. La început, spusese că vrea să se facă profesor şi, exact pe vremea când eu eram implicată în relaţia cu celălalt bărbat, mergea frecvent la universitate pentru studii aprofundate. Nu cred însă că a luat hotărârea de a practica avocatura pornind de la vreun motiv anume. Bănuiesc că se simţea prost faţă de părinţii mei pentru că ne întreţineau şi pe noi şi voia să poată ţine capul sus în faţa mea. În facultate, fusese apreciat ca deosebit de înzestrat şi absolvise cu note foarte mari, aşa că părinţii mei nu avuseseră nimic împotriva căsătoriei noastre. Dimpotrivă, ajunseseră să aibă în el o încredere nemărginită, ne lăsaseră o parte bunicică din avere şi spuseseră că nu trebuie să ne facem nici un fel de griji: dacă el voia să devină cărturar, atunci să stea să studieze în tihnă; dacă voia să călătorească în Europa, atunci să plecăm amândoi pe undeva vreme de doi-trei ani de zile.

La început, soţul meu se bucurase nevoie mare şi probabil că avea de gând să facă întocmai. Doar că... pesemne că am început să îl irit; pesemne că şi-a închipuit că eu sunt peste măsură de încăpăţânată din pricina poziţiei familiei mele. Oricum, şi-a dat arama pe faţă pentru că era în continuare la fel de repezit, de lipsit de tact şi de nepriceput în relaţiile cu oamenii, astfel că, după ce a început să practice avocatura, nu avea de lucru aproape deloc. Mergea însă negreşit la birou în fiecare zi, iar eu, rămasă singură acasă toată ziua, am ajuns să mă plictisesc. Atunci, firește, lucrurile cândva uitate au început să îmi împovăreze sufletul din nou. Înainte vreme, când aveam un strop de timp liber scriam poezii, dar cum poeziile sunt seminţe din care încolţesc amintirile, nu mai puteam face aşa ceva, nu? Prin urmare, ca să nu mă las copleşită de gânduri neliniştitoare, mi-am zis că trebuie neapărat să fac ceva care să mă ajute să îmi limpezesc mintea.

Undeva prin Tennōji se află o Academie de Arte pentru Fete – probabil că o ştiţi,

Maestre. E o şcoală particulară de mâna a treia, unde se fac, printre altele, cursuri de pictură, de muzică, de croitorie sau de broderie şi unde nu au nici un soi de cerinţă specială pentru admitere aşa că pot intra cu uşurinţă adulţi şi copii deopotrivă. Ei bine, eu făcusem mai demult nişte lecţii de pictură japoneză şi, deşi mă arătasem cu totul nepricepută, aveam o oarecare pasiune pentru asta, aşa că am început să frecventez Academia cu pricina, făcând în aşa fel încât să ies din casă în fiecare dimineaţă împreună cu soţul meu. Mă rog, poate nu chiar în fiecare zi, pentru că, nefiind cine ştie ce şcoală, dacă voiam să lipsesc, lipseam cu inima uşoară.

Pe soţul meu nu îl interesează pictura sau literatura nici cât negru sub unghie, dar a fost imediat de acord ca eu să merg la şcoală. Ba chiar a insistat şi m-a încurajat, spunând că e o idee nemaipomenită şi că trebuie să mă duc negreşit. Dimineaţa, când plecam, mie mi se întâmpla să ies ba pe la nouă, ba pe la zece, după cum se nimerea, iar el, cum oricum nu avea mai nimic de făcut pe la birou, mă aştepta întotdeauna, oricât. Mergeam împreună cu trenul pe linia Hanshin până la Umeda, ne urcam apoi într-un taxi, îl lăsam pe soţul meu în Imabashi imediat după intersecţia cu linia de tramvai Sakaisuji, iar eu continuam în maşină până la Tennōji.

Părea să îi facă o plăcere deosebită să plecăm împreună şi spunea:

- Mă simt de parcă m-aş fi întors în vremea studenţiei.

- Cred că suntem puţin ciudaţi, un cuplu de studenţi, soţ şi soţie, care vin şi pleacă de la şcoală cu taxiul, îi răspundeam.

Iar el râdea cu poftă, bine dispus.

Ne înţeleseserăm să ne vedem şi după-amiaza, aşa că, de cele mai multe ori, fie îi dădeam un telefon şi treceam apoi pe la el la birou, fie ne dădeam întâlnire la gară la Namba sau la Hanshin şi mergeam la câte un film împreună la cinematograful *Shōchiku* din Dōtombori. Relaţia dintre noi era foarte bună pe vremea aceea. Tocmai atunci, însă – să fi tot fost pe la mijlocul lui aprilie – eu m-am certat cu directorul Academiei dintr-un motiv cu totul neînsemnat.

S-a întâmplat la un moment dat ceva foarte ciudat: noi aveam nişte cursuri la care trebuia să pictăm câte un model, cu diferite veşminte şi în diferite poziţii – în pictura japoneză nu se desenează nuduri. Pe vremea aceea, ca model era folosită domnişoara Y, de nouăsprezece ani, din câte se pare o frumuseţe celebră în toată Ōsaka, iar noi trebuia să o pictăm în chip de zeiţă Kannon[1]. Mă rog, pretextul era că, astfel, aveam ocazia să exersăm şi nişte desene care se apropiau cât de cât de nud.

[1] Avatar (boddhisattva) al lui Buddha, zeiţă a îndurării şi fertilităţii, reprezentată de obicei sub forma unei femei îmbrăcate în veşminte albe. (n. tr.)

Oricum, pe când eu şi celelalte eleve stăteam să o pictăm pe Kannon, ne-am pomenit într-o bună zi că directorul intră în clasă şi vine la mine să îmi spună:
- Doamnă Kakiuchi, mi se pare că pictura dumitale nu seamănă câtuşi de puţin cu modelul. Ai cumva în minte vreun alt model care te inspiră?
Apoi a râs cu subînţeles. Şi celelalte eleve, după ce şi-au dat seama ce anume se petrecea, au început să zâmbească subţire, pe furiş. Eu am rămas interzisă şi m-am făcut imediat roşie ca racul la faţă, deşi, pe loc, nu-mi dădeam seama de ce anume mă înroşisem. Dacă stau acum să mă gândesc, se prea poate să fi avut pur şi simplu numai senzaţia că mă înroşesc, fără ca asta să se fi întâmplat într-adevăr. Doar că, în momentul când am fost întrebată „ai cumva în minte vreun alt model care te inspiră?", m-am simţit străbătută de un fior, deşi, până atunci, nu fusesem conştientă de asemănarea desenului meu cu altcineva. Şi nu îmi dădeam seama limpede cine îmi servise de muză. Pur şi simplu, mi se întipărise în minte altcineva decât domnişoara Y, cu toate că o aveam tot timpul în faţa ochilor – eu folosisem ca model o altă persoană. Nu fusese deloc intenţia mea să fac asta, dar pensula alunecase de la sine şi zugrăvise o altă persoană.
Vă veţi fi dat seama deja, Maestre, cine era persoana pe care eu o aveam ca model de inspiraţie fără măcar să îmi dau seama – la urma urmei, povestea a apărut şi în ziare, aşa că pot să o spun – e vorba despre domnişoara Tokumitsu Mitsuko.

(*Nota autorului*: Văduva Kakiuchi nu pare să fi fost foarte afectată de experienţa neobişnuită prin care a trecut – ca şi acum un an, şi hainele şi atitudinea deopotrivă îi sunt extravagante şi fistichii; mai degrabă decât văduvă, pare o tânără soţie tipică pentru zona Kansai, o fiică de familie bună, care vorbeşte dialectul melodios specific pentru regiune şi pentru clasa ei socială. Cu siguranţă nu e o frumuseţe, dar, când rosteşte numele „Tokumitsu Mitsuko", chipul începe să îi strălucească.)

Numai că pe vremea aceea eu nu mă împrietenisem încă cu Mitsuko. Ea urma nişte cursuri de pictură occidentală în ulei şi, cum sălile erau diferite, nu avuseserăm încă ocazia să ne vorbim. Pesemne că ea nu mă cunoştea nici măcar din vedere sau, chiar dacă mă ştia, pesemne că nu îmi dăduse cine ştie ce importanţă. Cât despre mine, nu ţin minte să îi fi acordat vreo atenţie specială, dar o consideram cu siguranţă o persoană plăcută, cu care m-aş putea înţelege bine. De bună seamă, din moment ce nu schimbaserăm încă nici o vorbă, nu aveam de unde să ştiu ce fel de temperament sau caracter are. Era – cum să spun? – doar o impresie generală.
Ca dovadă însă că începusem probabil să mă gândesc la ea de ceva vreme, îi cunoşteam încă de pe atunci, din auzite, nu numai numele, ci şi adresa – ştiam, de pildă, că era fiica

unui negustor de lână care avea o prăvălie undeva prin Semba şi că locuia la Ashiyagawa, pe linia de cale ferată Hankyū. Prin urmare, după remarca obraznică a directorului, am căzut pe gînduri. Mda, mi-am dat până la urmă seama că portretul meu semăna într-adevăr cu Mitsuko, doar că nu fusese deloc intenţia mea să o pictez pe ea. Oricum, chiar dacă aş fi avut într-adevăr intenţia asta, faptul că o foloseam ca model pe domnişoara Y nu însemna, de bună seamă, că trebuia să reprezentăm fidel până şi chipul domnişoarei Y, nu-i aşa? Trebuia, pur şi simplu, ca, având-o pe domnişoara Y în chip de zeiţă, să îi studiem postura şi felul în care cădeau faldurile veşmintelor albe şi să încercăm apoi să redăm aerul demn al zeiţei Kannon. Se prea poate ca domnişoara Y să fi fost o frumuseţe între modele, dar Mitsuko era mai frumoasă decât ea şi nu ar fi fost cu nimic mai prejos ca model pentru atmosfera unui asemenea portret. Mie cel puţin aşa mi se părea.

2

La vreo două sau trei zile după aceea, când aveam din nou cursul de pictură după model, a apărut iar directorul şcolii. S-a oprit în faţa tabloului meu şi a început să rânjească dispreţuitor. Apoi mi-a spus:

- Doamnă Kakiuchi, portretul acesta este de bună seamă tare ciudat. A ajuns să semene din ce în ce mai puţin cu modelul. Până la urmă, cine este modelul care te inspiră pe dumneata?

Îşi aţintise o privire glacială aspura chipului meu.

- Da, chiar, aşa este. Nu seamănă deloc cu modelul, i-am răspuns eu într-adins, iritată.

La urma urmei, el nici măcar nu era specialist...

Chiar aşa, cursul de pictură japoneză era ţinut de fapt de profesorul Tsutsui Shunkō, dar el oricum nu venea tot timpul, ci apărea doar din când în când, ne mai explica unde greşim sau cum ar trebui să pictăm o anume porţiune; în restul timpului noi, elevele, stăteam singure şi desenam după model. Cât despre director, el preda parcă unul din cursurile opţionale de engleză, dar nu avea nici o diplomă – nu se ştia ce şcoală terminase şi nici ce fel de experienţă sau pregătire avea. Din câte am aflat de fapt mai târziu, mai degrabă decât profesor sau educator, era un individ priceput în treburile comerciale ale şcolii, cu alte cuvinte era un soi de administrator. Prin urmare, nu avea cum să se priceapă la pictura japoneză şi nu ar fi trebuit să îşi vâre nasul unde nu îi fierbea oala. În plus, în general lăsa cursurile cu totul în seama profesorilor de specialitate şi nu se întâmpla decât foarte rar să intre prin săli – numai atunci i se năzărise să vină la cursul nostru şi să spună câte în lună şi în stele despre pictura mea.

- Ei, ia te uită, dumneata chiar ai pictat asta după acest model? m-a întrebat răutăcios şi

ironic.
Iar eu, ca să nu mă las mai prejos, i-am răspuns:
- Da. Nu mă pricep deloc la pictură şi probabil că într-adevăr nu seamănă defel, dar eu m-am străduit din răsputeri să reprezint modelul întocmai.
Atunci, a replicat:
- O, ba da, te pricepi foarte bine la pictură. Desenezi cu îndemânare. Doar că mi se pare că acest chip pe care l-ai zugrăvit e al altcuiva.
- Dacă e vorba de chip, atunci să ştiţi că eu am pictat după un ideal propriu, am spus.
- Şi cine anume este idealul dumitale? m-a luat peste picior.
- Din moment ce e vorba de un ideal, nu înseamnă neapărat că am pictat o persoană anume care există cu adevărat, am răspuns. Am încercat doar, pe cât posibil, să reprezint un chip pur şi senin, care mi s-a părut cel mai potrivit pentru zeiţa Kannon – a fost o idee chiar atât de proastă? Am greşit chiar atât de mult dacă nu am desenat până şi chipul modelului întocmai?
- Dumneata încerci acum să dai o explicaţie destul de încâlcită, a continuat. Doar că, dacă ai fi într-adevăr în stare să desenezi întocmai pornind de la un ideal, nu ai avea ce să cauţi la cursurile de pictură din această şcoală. Aici însă pictezi după model tocmai pentru că eşti incapabilă să te inspiri numai dintr-un ideal. Dacă ar fi să pictezi numai ceea ce îţi doreşti, nu ai avea nevoie deloc de un model. În plus, dacă zeiţa Kannon aşa cum ai redat-o dumneata seamănă cu o persoană reală, alta decât modelul, atunci idealul dumitale e cu atât mai neserios.
- Nici pomeneală ca idealul meu să fie neserios, am replicat eu. Presupunând că acest chip seamănă într-adevăr cu al altcuiva, atâta vreme cât l-am desenat în aşa fel încât să surprindă caracteristicile zeiţei Kannon, nu cred că am greşit cu ceva din punct de vedere artistic.
- Tocmai aici e greşeala, s-a burzuluit. Dumneata nu eşti încă cine ştie ce artistă faimoasă. Se prea poate ca dumitale să ţi se pară că faţa unei anumite persoane este pură şi senină, dar problema este dacă ceilalţi simt, la rândul lor, la fel. Or, tocmai din lucruri de acest gen apar confuzii.
Eu l-am întărâtat:
- Confuzii? Şi, mă rog, ce fel de confuzii apar? Dacă tot o ţineţi una şi bună că seamănă cu altcineva, vă rog să îmi spuneţi cu cine anume seamănă.
Atunci, directorul a ezitat preţ de o clipă, după care a răspuns:
- Tare îndărătnică mai eşti dumneata!
Apoi, s-a cufundat în tăcere.

Am fost cuprinsă atunci de o exaltare fără margini: din moment ce el capitulase, am avut senzaţia că am câştigat disputa. Numai că ne certaserăm în faţa unui număr mare de studente, aşa că imediat s-a iscat o întreagă tevatură şi au început să circule tot soiul de zvonuri supărătoare. Zvonuri cum că aş fi lesbiană, îndrăgostită de Mitsuko – cum că legătura dintre noi ar fi dubioasă... După cum v-am mai spus, la momentul respectiv nici măcar nu avusesem ocazia să stau de vorbă cu Mitsuko, aşa că nu erau decât nişte prostii monumentale, minciuni răuvoitoare. Fireşte, băgasem de seamă că lumea începuse să şuşotească pe furiş, dar nici în vis nu îmi închipuisem că bârfele aveau să ia asemenea proporţii. Mie nu îmi păsa nici cât negru sub unghie pentru că ştiam prea bine că nu se întâmplase nimic; mi-am zis că oamenii n-au decât să creadă şi să spună ce poftesc.

Doar că ajunseseră să spună tot soiul de plăsmuiri şi să creadă nişte minciuni cusute cu aţă albă despre două persoane care nici măcar nu se cunoşteau prea bine – totul mi s-a părut atât de ridicol, încât nici măcar nu m-am înfuriat câtuşi de puţin. De mine nu îmi păsa deloc, dar eram îngrijorată din pricina lui Mitsuko – mă întrebam oare ce gândeşte ea; eram convinsă că o deranjează la culme să fie implicată în aşa ceva. Prin urmare, când o mai întâlneam din întâmplare când veneam sau când plecam de la şcoală, luam aminte imediat şi nu mai eram în stare să îi privesc chipul cu stăruinţă, ca înainte. De nenumărate ori, mi-a trecut chiar prin minte că poate ar trebui eu să încerc să îi vorbesc şi să îmi cer iertare... doar că asta ar fi pus probabil şi mai multe paie pe foc, aşa că n-am fost în stare s-o fac. Ori de câte ori o întâlneam pe Mitsuko, mă străduiam să par cât mai umilă cu putinţă: mă făceam mică, plecam privirea în pământ şi mă furişam pe lângă ea ca să dispar cât mai repede. Cu toate astea, mă întrebam mereu dacă o fi oare supărată sau dacă i se citeşte ceva în ochi, aşa că, de fiecare dată, în intervalul scurt cât treceam una pe lângă cealaltă, aruncam câte o privire pe furiş încercând să îi surprind expresia feţei. Însă Mitsuko era neschimbată şi nu părea deloc să fie supărată pe mine.

A, da, v-am adus o fotografie, vă rog să o priviţi puţin. E celebra fotografie cu probleme, cea care a apărut şi în ziar, în care suntem îmbrăcate cu *kimono*-uri la fel. După cum vedeţi, cum stăm aşa una lângă cealaltă, eu parcă aş fi o biată servitoare, iar Mitsuko este nemaipomenit de frumoasă şi elegantă.

(*Nota autorului*: Privind fotografia, cele două *kimono*-uri par să fie destul de ţipător colorate, după cum e moda în Kansai. Văduva Kakiuchi are o coafură occidentală, cu părul prins în coc, iar al lui Mitsuko e aranjat în stilul Shimada, tradiţional pentru femeile nemăritate; pare o fată obişnuită de Ōsaka, dar ochii îi sunt vii, plini de pasiune şi blândeţe. Cu alte cuvinte, are privirea fermecătoare, seducătoare şi spiritualizată a

unei femei care se pricepe la dragoste. E cu siguranţă foarte frumoasă, iar văduva Kakiuchi nu e neapărat modestă când spune că pare o servitoare. Însă rămâne încă de văzut dacă într-adevăr chipul ei este potrivit pentru a surprinde spiritul şi trăsăturile blânde ale zeiţei Kannon.)

Ce părere aveţi despre chipul acesta, Maestre? Nu-i aşa că îi stă foarte bine cu părul prins aşa, în stilul tradiţional?...

Se pare că mamei ei îi plăcea stilul acesta şi din când în când i-l împletea aşa, chiar şi unele zile când venea la şcoală... După cum v-am mai spus, nu era o şcoală cu cine ştie ce pretenţii, aşa că nu aveam uniforme şi nimănui nu îi păsa dacă ai o coafură în stil japonez sau dacă eşti îmbrăcată doar într-un *kimono* simplu. Eu una, de pildă, nu purtam niciodată altceva decât *kimono*. Câteodată, Mitsuko venea în haine occidentale, dar de obicei purta şi ea doar un *kimono* simplu, fără vesta de deasupra. În poza aceasta, probabil din pricina părului, pare cu vreo trei ani mai tânără decât mine, deşi, de fapt, e cu un an mai mică, avea abia douăzeci şi trei – ar fi împlinit anul acesta douăzeci şi patru, dacă ar mai fi fost în viaţă. Însă era cu un lat de palmă mai înaltă decât mine şi, în plus, aşa cum se întâmplă cu toate femeile frumoase, cu toate că nu era deloc preocupată de propria înfăţişare, faptul că avea încredere în sine se vedea de la o poştă în atitudine; sau poate aşa mi se părea mie pur şi simplu pentru că mă simţeam inferioară. Oricum, chiar şi mai târziu, când ne-am apropiat, deşi eram mai în vârstă decât ea, am trăit mereu cu sentimentul că sunt de fapt o surioară mai mică.

Ei, după cum spuneam, pe vremea aceea – şi anume pe vremea când eu şi Mitsuko nu stătuserăm încă de vorbă – atitudinea ei nu se schimbase absolut deloc, deşi cu siguranţă ajunseseră şi pe la urechile ei zvonurile supărătoare care se răspândiseră. O consideram o femeie nespus de frumoasă şi, înainte să se fi iscat bârfele, de fiecare dată când apărea, mă apropiam doar ca să îi stau prin preajmă. Părea însă să nu mă bage niciodată în seamă şi trecea mai departe fără să îmi arunce măcar o privire, iar eu aveam senzaţia că până şi aerul care adăsta în urma ei era nespus de frumos şi mult mai proaspăt. De bună seamă că, dacă ar fi auzit într-adevăr acele zvonuri, ar fi dat atenţie spuselor mele. Dacă ar fi considerat că sunt o nesuferită sau dacă i-ar fi fost doar milă de mine, asta i s-ar fi văzut cu siguranţă în atitudine; însă, din moment ce ea nu se comporta câtuşi de puţin astfel, am prins şi eu curaj din nou, treptat-treptat, şi am reînceput să mă ţin aproape de ea ca să îi fiu în preajmă şi să îi pot privi chipul nestingherită. Şi, într-o bună zi, când ne-am întâlnit în timpul pauzei de prânz, deşi a trecut pe lângă mine ca de obicei, aproape pe furiş, nu ştiu de ce, dar toată faţa îi era luminată de un zâmbet – până şi ochii îi râdeau. Atunci, instinctiv, am făcut o plecăciune către ea; s-a apropiat de mine de

îndată şi mi-a spus:
- Am fost foarte nepoliticoasă faţă de dumneata. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău.
- Nici pomeneală! Eu sunt cea care trebuie să îşi ceară iertare, i-am răspuns imediat.
- Nu ai de ce să îţi ceri iertare, mi-a spus atunci. Dumneata ai fost amestecată în povestea asta fără să ştii nimic. Să ai grijă, pentru că există o persoană care încearcă să ne facă rău.
- A, da?! Despre cine e vorba? am întrebat.
- De directorul şcolii, mi-a răspuns. Nu prea putem sta de vorbă în tihnă aici. Nu vrei să ieşim undeva să luăm împreună masa de prânz? Aşa, aş putea să îţi povestesc pe îndelete toată tărăşenia.
- Merg oriunde cu dumneata, am acceptat.
Am mers împreună într-un restaurant din apropierea parcului Tennōji. Acolo, în timp ce prânzeam, Mitsuko mi-a destăinuit o sumedenie de lucruri, inclusiv faptul că cel care răspândise de fapt zvonuri pe seama noastră era însuşi directorul Academiei. Şi, într-adevăr, atunci mi-am dat eu seama că fusese foarte ciudat ca el să apară nitam-nisam la noi în clasă şi să se apuce să mă facă de ocară în faţa tuturor. Era limpede că avea gânduri necurate. Şi se pare că motivul pentru care directorul începuse să colporteze bârfele cu pricina era tocmai Mitsuko: voia cu orice preţ să îi întineze reputaţia, ţinea morţiş ca ea să fie considerată imorală. Iar motivul pentru care voia asta era că Mitsuko era peţită, la vremea aceea, de fiul ilustrei şi înstăritei familii M din Ōsaka.
Mitsuko mi-a spus că, la drept vorbind, ea nu prea îl plăcea pe tânărul cu pricină; familia ei, însă, îşi dorea foarte mult această căsătorie şi, la fel, bărbatul în cauză. Numai că fiica unui oarecare consilier municipal încerca şi ea, printr-un mijlocitor la domnul M, să aranjeze o căsătorie, şi intrase prin urmare în competiţie cu Mitsuko – care, de altfel, nu avea nici cea mai mică dorinţă să fie rivala cuiva, doar că familia consilierului văzuse probabil în ea un inamic de temut. Din moment ce fiul domnului M era atât de fermecat de frumuseţea lui Mitsuko încât se apucase să îi trimită scrisori de dragoste, poate că era cu adevărat vorba de rivalitate.
Prin urmare, consilierul se făcuse luntre şi punte în încercarea de a îi găsi cât mai multe cusururi lui Mitsuko; spusese despre ea până atunci vrute şi nevrute, că se ţine cu mai mulţi bărbaţi şi câte şi mai câte. Nemulţumindu-se doar cu atât, intervenise până la urmă şi la şcoală şi pesemne că îl mituise pe director. A, da, şi încă ceva: încă înainte de asta – ştiu că istorisirea mea se complică din ce în ce mai mult – încă înainte de asta, se pare că directorul venise odată la tatăl lui Mitsuko ca să îi ceară nişte bani împrumut, vreo

mie de yeni[1], sub pretextul că vrea să facă reparaţii la şcoală. Erau o familie foarte înstărită şi o mie de yeni n-ar fi însemnat mare lucru pentru ei, dar tatăl ei refuzase spunând că e o şarlatanie; i se păruse ciudat că venise să ceară bani cu împrumut şi nu o donaţie, cum ar fi fost de aşteptat. Pe de altă parte, nu avea cum să facă reparaţii la şcoală doar cu o mie de yeni. Potrivit spuselor lui Mitsuko, se pare că directorul mergea des cu astfel de solicitări la familiile elevelor mai înstărite, şi nu returnase niciodată nici un sfanţ. Mai treacă-meargă dacă i-ar fi folosit pentru reparaţii la şcoală, însă clădirea era ca o cocină, murdară şi şubredă, lăsată de izbelişte...

De bună seamă, cheltuia banii aceia în folosul propriu. Oricât ar fi vrut să treacă drept director, era, de fapt, un escroc de zile mari; în plus, soţia lui lucra şi ea la şcoală, preda cursurile de broderie. Prin urmare, se vârau amândoi pe sub pielea şi în sufletul elevelor cu bani şi trăiau pe picior mare, cu excursii în fiecare duminică şi fel de fel de alte distracţii. Se zice că, dacă le împrumutai bani, erau ca pâinea caldă, însă dacă îi refuzai, începeau să uneltească pe la spate şi să răspândească cele mai cumplite zvonuri. Cu alte cuvinte, nu numai că avea de dinainte un dinte împotriva lui Mitsuko, dar, odată cu cererea din partea consilierului, începuse să se dedea la cele mai jonice mârşăvii.

- Aşa că s-a folosit de dumneata numai ca să îmi facă mie rău, mi-a spus Mitsuko.

- Nici prin cap nu-mi trecuse că motivele ar putea fi atât de încâlcite. Habar nu aveam că aşa stau lucrurile şi, pe de altă parte, mi se pare o mare prostie, pentru că până astăzi noi două nici măcar nu stătuserăm de vorbă. Înţeleg să existe oameni care înşiră numai minciuni, dar mi se pare absolut incredibil ca toată lumea să ia în serios asemenea plăsmuiri, am zis eu.

- Să nu îţi închipui că vom scăpa chiar aşa de uşor, a continuat. Nu numai că, acum, toată lumea spune că ne evităm dinadins la şcoală tocmai pentru că s-au iscat acele bârfe, ci, pe deasupra, cineva a afirmat până şi că ne-a văzut duminica trecută urcând împreună în trenul către Nara.

Eu am rămas mută de uimire:

- Cine a putut să spună una ca asta?

- Soţia directorului, din câte se pare, mi-a răspuns de îndată. Să ştii că amândoi sunt de zece, de douăzeci de ori mai vicleni decât ţi-ai închipui vreodată, aşa că să fii cu mare băgare de seamă!

3

Cum Mitsuko îmi spusese de nenumărate ori cât de rău îi pare şi îşi ceruse iertare, a

[1] Un yen vechi reprezintă aprox. 2000 de yeni noi, prin urmare suma de 1000 de yeni ar fi echivalentul a aprox. 2.000.000 de yeni noi – în jur de 15.000 de euro. (n. tr.)

început să îmi pară şi mie rău şi am încercat să o liniştesc:
- Nu, nu, dumneata nu ai greşit cu nimic. Vinovatul este directorul. Ai fi zis că e un pedagog, şi când colo se dedă la asemenea mârşăvii... Dacă ar fi vorba doar de mine, nu m-ar deranja câtuşi de puţin orice ar spune, însă dumneata să fii cu băgare de seamă ca să nu cazi în capcana pe care încearcă să ţi-o întindă oamenii aceştia parşivi, mai ales că eşti aproape de măritiş.
- Mă bucur nespus că astăzi am reuşit să stau de vorbă cu dumneata în tihnă, mi-a răspuns cu un zâmbet pe buze. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Dar să ştii că dacă o să mai stăm aşa la taclale, or să continue bârfele răutăcioase, aşa că poate ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim.
- Ar fi mare păcat, mai ales acum că ne-am împrietenit în cele din urmă, am replicat eu.
Eram cuprinsă de nelinişte la gândul că am putea să nu ne mai vedem.
- Dacă nici dumneata nu ai nimic împotrivă, eu chiar îmi doresc să rămânem prietene. Ce-ar fi să vii pe la mine în vizită? Nu mă tem deloc de gura lumii, a spus Mitsuko atunci.
- Nici eu nu mă tem deloc. Dacă zvonurile devin prea deranjante, pot oricând să renunţ la şcoala aceea.
- Dar ce-ar fi, doamnă Kakiuchi, să le arătăm tuturor dinadins cât de bine ne înţelegem, ca să îi vedem cum ne evită? Dumneata ce părere ai? mi-a propus.
- Da, e o idee nemaipomenită, am fost imediat de acord. Şi aş vrea să văd ce faţă o să mai facă directorul atunci.
Mitsuko a început să bată din palme fericită, aidoma unui copil pus pe şotii:
- O, ce interesant va fi! Ce-ai zice, de pildă, să mergem într-adevăr amândouă împreună la Nara duminica viitoare?
- Da, să mergem, să mergem – îţi dai seama ce reputaţie o să avem dacă se află?
Şi, stând de vorbă aşa preţ de mai bine de o jumătate de oră, ne-am mărturisit una celeilalte tot ce aveam pe suflet.
Nu mai ţin minte care dintre noi a venit cu ideea că ar fi ridicol să ne mai întoarcem la şcoală şi că mai bine să mergem la un film la cinematograful *Shōchiku*, aşa că am petrecut toată ziua împreună până către seară, când Mitsuko, spunând că are nişte cumpărături de făcut, a plecat pe jos într-o plimbare de la Shinsaibashi, iar eu am luat un taxi de la Nippombashi până la biroul din Imabashi. De acolo, l-am luat pe soţul meu şi, ca de obicei, am plecat împreună spre casă cu trenul de la gara Hanshin.
Soţul meu a remarcat atunci:
- Pari foarte încântată astăzi – ţi s-a întâmplat ceva deosebit?
Mie mi-a trecut prin minte că într-adevăr mă port altfel decât de obicei şi că probabil mă

simţeam atât de fericită pur şi simplu pentru că reuşisem să mă împrietenesc cu Mitsuko.
- La drept vorbind, am cunoscut astăzi o persoană extraordinară, o femeie dintr-o bucată.
- Cum o cheamă?
- Nici nu contează cum o cheamă, la cât e de frumoasă... Tu ai auzit de negustorul Tokumitsu din Semba? De fiica lui e vorba.
- Cum de v-aţi întâlnit?
- Merge şi ea la aceeaşi şcoală cu mine. Şi... mă rog, de la o bucată de vreme au început să se răspândească tot soiul de zvonuri şi bârfe despre noi două...
Cum nu aveam de ce să mă simt câtuşi de puţin vinovată, i-am povestit de-a fir a păr toată tărăşenia, începând de la cearta cu directorul.
- Ce şcoală îngrozitoare! Dar dacă tu zici despre femeia asta că e într-atât de frumoasă, aş vrea şi eu să o întâlnesc măcar o dată..., a spus soţul meu în glumă.
- Probabil că va veni în vizită pe la noi cât de curând. Şi apoi m-am înţeles cu ea să mergem împreună până la Nara duminica viitoare. Pot să merg?
- Fireşte că poţi să mergi. Asta o să îl scoată din minţi pe director! a adăugat apoi, râzând.

În ziua următoare, când am mers la şcoală, toată lumea părea să fi aflat între timp că ieşiserăm împreună la masă şi că merseserăm apoi la film. Studentele veneau întruna să pună o sumedenie de întrebări:
- Doamnă Kakiuchi, v-aţi plimbat ieri prin Dōtombori, nu-i aşa?
- Te-ai distrat bine ieri?
- Cine era împreună cu tine? şi aşa mai departe.
Mitsuko părea însă încântată de toate astea şi venea dinadins să mă caute, făcându-le în ciudă. Au trecut astfel vreo două-trei zile şi noi ajunseserăm să ne înţelegem de minune. Directorul rămăsese mut de uimire şi nu făcea altceva decât să ne fixeze cu o privire înspăimântată, fără să scoată un cuvânt.
Apoi, Mitsuko a venit cu o idee:
- Ce-ai zice să pictezi portretul lui Kannon în aşa fel încât să semene şi mai mult cu mine? Să vedem ce o să mai aibă de spus atunci!
Aşa că am desenat şi mai mult după chipul şi asemănarea ei, doar că directorul nici n-a mai pus piciorul în sală. Noi eram amândouă nespus de încântate.
Din moment ce lucrurile ajunseseră să stea aşa, nici măcar nu mai era nevoie să mergem neapărat la Nara. Numai că, într-o duminică absolut splendidă de pe la sfârşitul lui

aprilie, am vorbit la telefon, ne-am sfătuit şi ne-am dat apoi întâlnire la gara de la Ueroku – după-masă, eram deja la Nara şi ne plimbam pe pantele line ale muntelui Wakakusa[1]. În ciuda vârstei şi a faptului că de cele mai multe ori se arăta deosebit de matură, Mitsuko avea şi momente când era copilăroasă şi fără griji – când am ajuns în vârful muntelui, a cumpărat vreo cinci sau şase mandarine şi apoi le-a dat drumul să se rostogolească la vale, strigând:

- Ia uite! Ia uite!

Mandarinele s-au rostogolit nestingherite până jos, iar una dintre ele a sărit dincolo de buza dealului şi a intrat într-una din case – Mitsuko ar fi stat parcă să le privească la nesfârşit, topită de încântare.

Eu am sugerat apoi:

- Ce-ar fi să mergem să culegem nişte ferigi? Ştiu că pe muntele ăsta cresc o mulţime.

Am stat apoi până la asfinţit să culegem o grămadă de ferigi, unele abia ieşite, altele tinere şi plăpânde şi altele mature.

Dacă ştiţi cum e muntele Wakakusa, cu locul acela unde se adună cele trei culmi – ei bine, noi ne-am dus pe şaua dintre prima şi a doua culme; ferigile cresc acolo din belşug şi, cum muntele e ars în fiecare primăvară, sunt foarte proaspete şi foarte gustoase. Când cerul începuse deja să se întunece, ne-am întors amândouă pe prima culme şi, frânte de oboseală, ne-am aşezat şi am rămas să ne odihnim o bucată de vreme.

Atunci, devenită brusc serioasă, Mitsuko mi-a spus:

- Doamnă Kakiuchi, eu trebuie neapărat să îţi mulţumesc dumitale pentru ceva.

- Pentru ce anume?, am întrebat-o.

- Datorită ţie, lucrurile s-au schimbat şi se pare că până la urmă nu am să mă mai mărit cu bărbatul acela atât de nesuferit.

Nu ştiu de ce, dar avea un zâmbet larg întipărit pe chip.

- Cum de s-a întâmplat asta?

- Zvonurile circulă cu repeziciune şi probabil că el a aflat deja despre noi două.

4

- Hai să îţi povestesc ce discuţie am avut aseară acasă, a început Mitsuko. M-a chemat mama la ea, mi-a spus că a auzit că aşa şi pe dincolo la şcoală şi m-a întrebat dacă e adevărat. „Circulă într-adevăr asemenea zvonuri şi bârfe, dar de unde le-ai auzit, mamă?" „Nu contează de unde am auzit, tu spune-mi mai degrabă dacă sunt adevărate sau nu." „Şi dacă ar fi adevărate, ar fi ceva ciudat în asta? Pur şi simplu mă înţeleg tare

[1] Numit şi Mikasayama, muntele Wakakusa – de fapt, o colină cu o înălţime de 342 de metri – se află în partea de est a vechii capitale Nara. La fiecare început de an, ierburile uscate sunt arse într-o ceremonie spectaculoasă. (n. tr.)

bine cu o prietenă, atâta tot...” Atunci mama a rămas puţin încurcată. Apoi, a spus că dacă e vorba doar de prietenie nu e nici o problemă, dar m-a întrebat dacă nu cumva se întâmplă mai mult, ceva necuviincios. „Cum adică ceva necuviincios?” „N-am de unde să ştiu ce anume, dar dacă n-ar fi nimic de rău n-ar trebui să se fi iscat asemenea zvonuri, nu?” „A, păi ştiu eu foarte bine de unde au pornit bârfele: prietena aceea a spus că îi place foarte mult chipul meu şi m-a folosit ca model pentru o pictură, şi probabil că de asta s-a apucat toată lumea să şuşotească pe seama noastră. Aşa se întâmplă la şcoala aceea, mârâie de îndată ce văd că ai chipul cât de cât mai frumos...” E, şi după ce i-am explicat eu mamei că din când în când se mai întâmplă şi aşa ceva, s-a lămurit până la urmă cum stau lucrurile şi mi-a spus că nu o deranjează cu nimic, dar m-a întrebat dacă nu cumva ar fi mai bine să nu mă întâlnesc chiar tot timpul numai cu persoana aceea. A mai zis doar că de acum înainte trebuie să mă pregătesc de măritiş şi că ar fi de preferat să nu se mai audă despre mine tot soiul de prostii. Şi cu asta s-a terminat discuţia. E, pesemne că acel consilier sau vreunul dintre acoliţii lui auzise zvonurile cu pricina, se dusese să îi spună lui M şi familiei lui şi apoi asta ajunsese probabil şi la urechile mamei. Prin urmare, sunt sigură că deocamdată se mai pune problema ca eu să mă mărit.

- Se prea poate ca pe tine să nu te deranjeze deloc, dar probabil că mama ta mă urăşte acum. Dacă stau să mă gândesc, mă întreb dacă nu cumva ţi-a interzis deja să te mai întâlneşti cu mine... Deşi n-aş vrea să înţeleagă nimic greşit, am spus eu, îngrijorată.
- Stai liniştită, nu ai de ce să îţi faci griji din pricina asta. Mărturisesc că mi-a trecut prin gând să îi spun mamei tot, cum că directorul e nespus de lacom şi are năravul de a răspândi zvonuri despre cei care nu îi dau bani cu împrumut, şi că a fost mituit de către consilier, dar am renunţat şi am tăcut mâlc pentru că mi-am dat seama că ar fi putut să îmi spună că, din moment ce şcoala e atât de dubioasă, ar trebui să renunţ de îndată. Şi aşa, nu aş mai fi putut să mă întâlnesc cu tine.
- Ce deşteaptă eşti, să te fi gândit la toate astea!
- Mda, sunt isteaţă nevoie mare, ştiu, a spus Mitsuko râzând cu şiretenie, iar apoi a adăugat: Dacă ei sunt atât de parşivi, nu văd de ce n-aş fi şi eu la rându-mi.
- Dar aşa, tu ai rămas fără peţitor pentru măritiş şi probabil că acum fata consilierului nu-şi mai încape în piele de bucurie.
- Ceea ce înseamnă că şi eu, şi ea ar trebui să îţi fim recunoscătoare ţie.

Am stat aşa la taclale în vârf de munte mai bine de un ceas. Eu mai fusesem de nenumărate ori pe Wakakusa, dar nu mai stătusem niciodată pe munte până la lăsarea întunericului – a fost prima dată când am văzut de acolo peisajul învăluit în pâcla asfinţitului. Până cu câteva clipe înainte, pe munte mai adăstaseră câţiva rătăciţi; acum,

însă, nu se vedea nici ţipenie din vârf până la poale. În ziua aceea, urcaseră o mulţime de oameni şi, pe coasta lină cu iarbă tânără şi mătăsoasă, rămăseseră împrăştiate o sumedenie de resturi de mâncare, coji de mandarine şi sticle de băutură; deşi nu se întunecase încă de tot, la picioarele noastre se zăreau deja luminile din Nara, aprinzându-se ici şi colo şi, drept în faţă, în depărtare, şirul de felinare de la telefericul de pe muntele Ikoma, licărind intermitent prin pâcla violacee. Privind luminiţele acelea care pulsau, am simţit cum mi se taie răsuflarea.

- S-a lăsat întunericul fără să ne dăm seama. Ce pustiu e!, a remarcat Mitsuko.

- Mie mi-ar fi cumplit de frică să rămân acum singură, am spus.

- Dacă eşti doar în doi, cu cineva care îţi e drag, atunci sunt de preferat locurile pustii, a continuat ea cu un oftat.

„Eu aş putea să stau aici împreună cu tine o veşnicie" – am fost cât pe ce să spun asta, dar am aruncat o privire către Mitsuko, care stătea ghemuită în noapte lângă mine, cu picioarele întinse înainte, şi mi-am dat seama că nu aş fi putut să îi văd expresia de pe chip. Dincolo de şosetele ei albe, am văzut doar uriaşii delfini de aur de pe acoperişul templului Tōdaiji strălucind pe cerul întunecat.

- S-a făcut târziu, hai să plecăm, a propus.

Până am coborât de pe munte şi am mers pe jos până la gară, se făcuse deja ora şapte.

- Mie mi-e foame, vrei să mâncăm ceva?

- Astăzi ar trebui să mă întorc devreme acasă. Am ieşit fără să spun că merg la Nara, a răspuns Mitsuko îngrijorată din pricina orei târzii.

- Dar mi-e o foame de lup. Oricum ai întârziat, ce mai contează, am spus în timp ce o trăgeam după mine către un restaurant occidental.

- Soţul tău nu se supără dacă ajungi târziu acasă? m-a întrebat în timp ce mâncam.

- El preferă să nu se bage deloc. În plus, să ştii că i-am spus cât de bine ne înţelegem noi două.

- Şi el ce-a zis despre asta?

- Eu vorbesc întruna numai despre tine, aşa că a zis la un moment dat că, dacă eşti aşa de frumoasă, ar vrea nepărat să te întâlnească măcar o dată. Şi a întrebat când o să vii în vizită pe la noi.

- Soţul tău se poartă bine cu tine?

- De bună seamă. Eu pot să fac orice, după cum mă taie capul, el nu zice nimic. Doar că e prea amabil şi din când în când mi-ar plăcea să se împotrivească...

Până atunci eu nu îi spusesem lui Mitsuko absolut nimic despre mine, aşa că i-am povestit tot, şi cum am ajuns să mă căsătoresc cu soţul meu, şi despre problemele mele

sentimentale; i-am povestit până şi despre faptul că dumneavoastră, Maestre, m-aţi ajutat de nenumărate ori cu sfaturi atât de înţelepte.
Când am spus că vă cunosc, s-a arătat uimită:
- Cu adevărat? Chiar îl cunoşti?
A declarat apoi că îi plac foarte mult romanele dumneavoastră şi mi-a cerut să mă însoţească o dată, pentru a vă întâlni, dar am amânat-o mereu de atunci şi iată că până la urmă n-a mai ajuns.
- Şi tu acum nu mai ai nici un fel de relaţie cu bărbatul acela? m-a interogat, curioasă să afle mai multe despre incidentul cu pricina.
Când i-am spus că nu, nu mai am nici un fel de relaţie cu el, a replicat:
- Dar de ce? Dacă a fost într-adevăr o dragoste curată, cum spui, nu văd de ce să nu fi păstrat o relaţie. Părerea mea e că dragostea şi căsătoria nu au nimic în comun una cu cealaltă. Soţul tău ştie de povestea asta?
- Hmmm... probabil că o fi simţit câte ceva, dar mie nu mi-a spus niciodată nimic şi nu am avut deloc probleme din cauza asta.
- Trebuie că are mare încredere în tine!
- Nu cred că are neapărat încredere, ci mai degrabă mă consideră abia o copilă. Iar mie asta nu-mi place, am spus eu.

În seara aceea, am ajuns acasă aproape de ora zece, iar soţul meu nu mi-a zis decât:
- E foarte târziu.
Mi-a părut puţin rău văzându-i chipul întristat şi gândindu-mă că îl lăsasem de unul singur atâta amar de vreme. Deşi nu făcusem nimic nelalocul lui, m-am înmuiat când mi-am dat seama că mă aşteptase în van cu masa şi că abia ce terminase şi el de mâncat. Pe de altă parte, pe când mă întâlneam cu iubitul meu mi se întâmplase adesea să mă întorc acasă abia după zece, dar în ultima vreme nu întârziam deloc. Probabil că acum era şi el puţin suspicios, iar eu, fără să îmi dau seama de ce, m-am simţit din nou ca atunci.

5

A, da, la puţină vreme după aceea am terminat portretul acela al zeiţei Kannon şi i l-am arătat soţului meu.
- Hmmm... Deci cam aşa arată Mitsuko. Te-ai întrecut pe tine la tabloul ăsta.
Eram la cină şi el întinsese pânza pe jos, pe *tatami*[1]; între îmbucături, mai arunca o privire către portret.

[1] Rogojină din paie de orez, tradiţională în casele japoneze. (n. tr.)

- E foarte frumoasă chiar şi aşa, pictată. Mă întreb dacă aşa arată şi în realitate, a spus oarecum neîncrezător.
- Seamănă foarte bine, să ştii. Ăsta e portretul de la care au pornit problemele. E drept, Mitsuko cea adevărată are în plus mai multă senzualitate faţă de tablou, dar în pictura japoneză nu ai cum să redai asta.
...Mă străduisem foarte mult la portretul cu pricina şi mi se părea şi mie că e foarte reuşit. Soţul meu spunea întruna că e o capodoperă – de când începusem să fac cursuri de pictură, nu mai muncisem niciodată la un tablou cu atâta dăruire şi pasiune.
- Ce-ar fi să dăm tabloul la înrămat? Şi, după ce va fi gata, să o invităm pe Mitsuko să vină la noi în vizită, a sugerat el.
Am fost imediat de acord. Însă, într-o bună zi, pe când tocmai voiam să trimitem tabloul la un atelier la Kyōto ca să îi pună o ramă frumoasă, am stat de vorbă cu Mitsuko. Eu i-am explicat ce intenţii aveam, iar ea mi-a răspuns:
- Dacă tot vreţi să îl daţi la înrămat, ce-ar fi să îl refaci?... E nemaipomenit aşa cum e acum, dar... Chipul seamănă foarte mult, dar... corpul e puţin diferit.
- Diferit? În ce sens diferit?
- Nu ştiu să îţi explic. Oricum aş spune, nu cred că ai înţelege.
Îşi exprimase sincer opinia şi, deşi nu părea deloc că vrea să spună cu mândrie că trupul ei era mai frumos decât îl redasem eu, se vedea limpede că era puţin nemulţumită.
I-am propus pe dată:
- Atunci aş vrea să te văd o dată goală.
- Sigur, oricând, a acceptat imediat.

Nu mai ţin minte foarte bine dacă am avut conversaţia asta pe drumul de întoarcere de la şcoală. Ştiu doar că mi-a zis:
- Să mergem la tine şi am să îţi arăt.
Şi, în după-masa zilei următoare, am ieşit mai devreme de la cursuri şi am pornit împreună către casa mea.
- Dacă mă dezbrac şi rămân goală la tine acasă, soţul tău va fi foarte surprins, mi-a spus pe drum.
Era puţin ciudată – avea o privire parcă pusă pe şotii şi era mai degrabă amuzată ca de un joc decât ruşinată.
- Am o cameră tocmai potrivită pentru asta. E o încăpere în stil occidental şi acolo nu ne poate vedea nimeni, i-am spus şi am condus-o în dormitorul de la etaj.
- A, ce cameră plăcută! Şi ce pat mare şi elegant..., a remarcat Mitsuko.
S-a aşezat apoi pe pat, şi-a încordat fesele şi a început să sară uşor; în tot acest răstimp,

rămăsese cu privirea aţintită la priveliştea mării.
...Casa noastră e construită pe malul mării, aproape de plajă, iar priveliştea de la etaj este splendidă. Camera aceea are ferestre şi către răsărit, şi către miazăzi, şi prin urmare e atât de luminoasă încât nu se poate dormi acolo de dimineaţă până târziu, spre seară. În zilele cu vreme senină, în dreptul desişului de pini de pe ţărm, peste întinderea de mare, se văd în depărtare culmile din Kishū şi muntele Kongō.
...Înotat? Da, se poate înota. Chiar acolo, în dreptul casei, e cam periculos pentru că apa devine brusc adâncă foarte aproape de mal, dar ceva mai încolo, la Kōroen, există o plajă amenajată, care e foarte aglomerată şi gălăgioasă în tot timpul verii.
Eram tocmai pe la mijlocul lui mai, iar Mitsuko a remarcat:
- Ce n-aş da să vină vara mai repede! Aş veni aici să înot în fiecare zi.
După care, privind în jurul ei prin cameră, a continuat:
- Aş vrea şi eu să am un dormitor ca ăsta după ce mă mărit!
- Tu, dacă te măriţi, cu siguranţă vei ajunge într-o familie bogată şi vei avea o cameră mult mai frumoasă decât asta.
- Se prea poate, dar, odată ce m-aş mărita, oricât de minunat ar fi dormitorul, nu aş fi altceva decât o pasăre închisă într-o colivie frumoasă...
- Mda, e posibil să ajungi să te simţi aşa...
- Asta nu cumva e încăperea de taină pentru tine şi soţul tău? Nu o să te certe că m-ai adus pe mine aici?
- Chiar dacă ar fi încăperea de taină, cu ce te-ar deranja? Tu eşti specială pentru mine.
- Păi se spune că dormitorul unui cuplu e un loc sacru...
- Şi trupul gol al unei fecioare e un lucru sacru, aşa că mi se pare locul cel mai potrivit să mi-l arăţi. Acum, felul în care cade lumina e ideal – haide, arată-mi degrabă.
Începusem să o zoresc.
- Oare n-o să ne vadă cineva dinspre mare?
- Nu fi prostuţă, n-au cum să te vadă de pe vapoarele alea care sunt departe în larg.
- Ştiu, dar ferestrele... Aş vrea să tragi perdelele, dacă nu te superi.
Deşi era abia mai, era o zi deosebit de frumoasă, cu un soare orbitor, aşa că lăsaserăm unele dintre ferestre deschise; le-am închis însă pe toate şi în cameră s-a făcut imediat o căldură cumplită, de curgeau broboane de sudoare pe noi. Ca să se aşeze în postura zeiţei Kannon, Mitsuko mi-a cerut o pânză albă pe care să o folosească în loc de veşminte, aşa că am smuls cearşaful de pe pat. Atunci, s-a ascuns în spatele dulapului, şi-a scos brâul şi apoi *kimono*-ul, şi-a desfăcut părul, l-a pieptănat elegant şi şi-a aranjat cearşaful alb de la gât peste trupul gol, aidoma lui Kannon.
- Priveşte puţin! Nu-i aşa că, dacă mă aranjez aşa, e o diferenţă destul de mare faţă de

portretul tău?
Rostind aceste cuvinte, s-a aşezat în faţa oglinzii de pe uşa dulapului, părând să fie ea însăşi impresionată de propria-i frumuseţe.
- Ce trup frumos ai! am exclamat eu, cu senzaţia că îi reproşez faptul că ascunsese până atunci o comoară nemaipomenită.
Chipul pe care îl redasem în portret semăna într-adevăr, dar, din moment ce desenasem trupul după cel al modelului, domnişoara Y, era firesc să fie diferit. În plus, între modelele care pozează pentru pictura japoneză, sunt mai multe femeile care au un chip frumos mai degrabă decât un corp bine proporţionat – domnişoara Y era la fel: trupul ei nu era deloc elegant, iar pielea era urâtă, smeadă şi parcă mată; pentru ochiul de cunoscător, se vedea o diferenţă vădită, ca între albul zăpezii şi negrul de tuş.
- De ce până acum ai ascuns corpul acesta superb? am întrebat până la urmă, oarecum invidioasă.
Apoi, repetând întruna „Eşti atât de frumoasă! Eşti atât de frumoasă!", am început să plâng cu un şuvoi nestăvilit de lacrimi, am cuprins-o pe Mitsuko în braţe de la spate, mi-am sprijinit obrazul înlăcrimat de umărul ei înveşmântat în alb şi am rămas amândouă să ne privim în oglindă.
- Ei, ce s-a întâmplat? m-a întrebat Mitsuko uimită de lacrimile pe care le vedea în oglindă.
- Când văd ceva atât de frumos, sunt atât de impresionată încât încep să plâng, am răspuns eu.
N-am încercat nici măcar o clipă să şterg lacrimile care îmi şiroiau pe obraji; aş fi stat o veşnicie ţinând-o pe Mitsuko în braţe.

6

- Haide, gata, ai văzut destul. Am să îmi îmbrac *kimono*-ul, a spus Mitsuko.
- Nu, nu, nu încă, vreau să văd mai mult, am făcut eu clătinând din cap ca un copil răzgâiat.
- Nu vorbi prostii! Nu pot să stau le nesfârşit aşa, goală.
- Ba poţi! La drept vorbind, încă nici nu eşti goală măcar. Dacă ai da deoparte pânza asta albă...
Brusc, am apucat atunci cearşaful pe care şi-l aşezase peste umeri.
- Dă-i drumul, dă-i drumul! a protestat Mitsuko.
Se străduia din răsputeri să mă împiedice să îi iau cearşaful şi, în încleştare, pânza s-a sfâşiat cu zgomot. Furioasă la culme, roşie la faţă, am început atunci să vărs lacrimi amare:

- Gata, m-am săturat. Nu credeam că poţi să fii atât de rece cu mine. Să ştii că de astăzi înainte nu te mai consider prietena mea! am strigat.
Am luat pânza sfâşiată şi am început să o rup în bucăţele cu dinţii.
- Ce e cu tine? Ai luat-o razna?
- N-am cunoscut pe nimeni mai insensibil decât tine. Mi-ai promis deunăzi că de acum înainte nu o să mai avem secrete una faţă de cealaltă. Eşti o mincinoasă!
Nu-mi aduc deloc aminte ce s-a întâmplat după aceea – se pare că m-am făcut albă ca varul la faţă, am început să tremur din tot trupul şi să o fixez pe Mitsuko cu o privire rătăcită, de parcă mi-aş fi pierdut minţile la propriu. Ea a rămas atunci cufundată în tăcere şi, tremurând toată, m-a ţintuit la rându-i cu privirea; a renunţat la postura atât de elegantă a zeiţei Kannon, şi-a lăsat umerii în jos, parcă ruşinată, şi-a adus unul dintre picioare în faţa celuilalt şi s-a ridicat îndoindu-şi genunchii – era nespus de frumoasă în clipele acelea. Preţ de o clipă, m-am simţit ridicolă, dar, când i-am zărit pielea atât de albă de pe umerii cărnoşi iţindu-se prin crăpăturile pânzei, mi-a venit pofta de a sfâşia cu brutalitate – ca prin vis, m-am năpustit nebuneşte asupra ei şi am smuls cearşaful. Pe cât eram eu de pătimaşă, pe atât de docilă părea Mitsuko. M-a lăsat să îmi fac mendrele, fără să scoată un cuvânt. Ne fixam una pe cealaltă cu o privire aspră, plină de ură, fără să plecăm ochii nici măcar o clipă. Cu un rânjet victorios întipărit pe figură – un rânjet glacial şi răutăcios, al victoriei de a fi reuşit până la urmă să fac ce voiam –, m-am apucat să îi desprind încet de pe corp toate fâşiile de pânză care o mai acopereau. Pe măsură ce trupul ei sacru de fecioară se dezvăluia privirii, sentimentul de victorie se preschimba treptat într-un strigăt de admiraţie.
- Eşti atât de frumoasă încât te urăsc! Atât de frumoasă încât îmi vine să te ucid!
Spunând asta, am prins-o cu putere pe Mitsuko de încheieturile mâinilor, care tremurau necontenit; cu mâna cealaltă, i-am apropiat chipul şi mi-am lipit apoi buzele de ale ei. Dintr-o dată, a început să şoptească:
- Ucide-mă! Ucide-mă! Vreau să mă las ucisă de tine...
Vocea şuierată s-a izbit de faţa mea odată cu răsuflarea ei fierbinte. Am văzut că şi pe obrajii ei şiroiau lacrimile. Ne-am luat mai strâns în braţe şi am plâns împreună, sorbindu-ne lacrimile una celeilalte.

În ziua aceea, fără să fi avut cine ştie ce gânduri ascunse, nu îi spusesem soţului meu că vreau să vin acasă împreună cu Mitsuko; pesemne aşteptase până seara târziu crezând că am să mă abat pe la el pe la birou pe drumul de la şcoală, dar, văzând că nu mai apar, dăduse telefon acasă.
- De ce nu mi-ai spus că eşti deja acolo? Am aşteptat de mi s-au lungit urechile...

- Iartă-mă, am uitat complet. Abia adineauri am terminat de vorbit.
- Mitsuko mai e acolo încă?
- Mai este, dar cred că o să plece în curând.
- Roag-o să mai stea puţin. Pornesc şi eu acum într-acolo.
- Vino degrabă, te rog.

Gura mea rostise aceste cuvinte, dar în adâncul sufletului întoarcerea soţului meu nu îmi făcea deloc plăcere. După cele petrecute adineauri în dormitor, după o zi atât de plăcută, inima îmi era prea plină de un sentiment curat de fericire, de o senzaţie de beatitudine care mă făcea parcă să plutesc şi să tresar emoţionată la cel mai mărunt lucru; eram convinsă că întoarcerea soţului meu avea să distrugă fericirea aceea atât de greu obţinută. Aş fi vrut să rămân o veşnicie singură cu Mitsuko, să stăm de vorbă. Nu, nu, puteam foarte bine să nu rostim nici un cuvânt – dacă aş fi putut măcar să stau alături de ea, în tăcere, şi să îi privesc chipul!... Inima mi se umplea de o fericire fără seamăn la gândul de a rămâne singură doar cu ea.

- A sunat telefonul adineauri, Mitsuko, era soţul meu. Spunea că ajunge şi el în curând. Tu ce ai de gând să faci?
- Chiar, ce să fac? s-a întrebat Mitsuko în timp ce îşi punea grăbită *kimono*-ul.

Era deja trecut de ora cinci, însă până atunci stătuse mai bine de două sau trei ceasuri acoperită doar cu acel cearşaf.

- Oare nu se supără dacă plec fără să îl întâlnesc?
- El mi-a tot spus că ar vrea să te cunoască, aşa că ce-ai zice să îl aştepţi dacă oricum trebuie să se întoarcă în curând?

Cu vorbele, încercam să o opresc, dar, de fapt, îmi doream să plece cât mai degrabă, înainte de întoarcerea soţului meu. Şi asta pentru că mă rugam ca ziua aceea să se termine ca o zi de fericire deplină, nu voiam ca amintirea aceea atât de frumoasă să fie pângărită de prezenţa altcuiva. Prin urmare, când a ajuns până la urmă şi soţul meu, nemulţumirea mi s-a întipărit pe chip pentru că mă simţeam cumplit de deprimată. Starea mea a afectat-o şi pe Mitsuko – oricum, pentru ea era şi prima întâlnire, şi pesemne că era şi destul de tulburată; cert e că n-a spus aproape nimic. Am rămas toţi trei cufundaţi în tăcere, de parcă am fi fost cu gândurile aiurea. Până la urmă, înciudată că fuseserăm deranjate, m-am înfuriat pe soţul meu.

- Voi două cum vă petreceţi timpul împreună?, a început el conversaţia, aşezat faţă în faţă cu Mitsuko.
- Astăzi am folosit dormitorul drept atelier, am răspuns eu pe un ton intenţionat lejer; am continuat apoi: Am vrut să refac portretul zeiţei Kannon şi am rugat-o pe Mitsuko să pozeze ca model.

- Dacă oricum nu eşti în stare să pictezi cu pricepere nici măcar un tablou oarecare, de ce ai mai deranjat-o să îţi fie model?
- Oi fi eu nepricepută, dar ea m-a rugat, tocmai ca să îşi refacă reputaţia ca model.
- N-o să iasă nimic bun ori de câte ori aţi încerca să îl refaceţi. Modelul va rămâne întotdeauna mult mai frumos.
În timp ce aveam acest schimb de replici cu soţul meu, Mitsuko rămăsese cu ochii plecaţi, ruşinată, dar un zâmbet i se înfiripase pe buze. A plecat după puţină vreme, fără nici un cuvânt.

7

V-am adus aici nişte scrisori dintre cele pe care ni le-am trimis pe vremea aceea. Mai sunt o sumedenie în afară de acestea, dar nu puteam să le aduc pe toate, aşa că am ales doar o mică parte, cele mai interesante. Cum sunt destul de vechi, sunt aşezate în ordine – vă rog să aruncaţi o privire peste ele. Cele pe care le-am primit eu din partea lui Mitsuko sunt toate păstrate cu grijă, nu s-a pierdut nici una; iar faptul că între ele sunt amestecate şi unele scrisori dintre cele pe care i le-am trimis eu lui Mitsuko, ei bine... la un moment dat, dintr-un anumit motiv, le-am recuperat de la ea – am să vă povestesc mai pe larg mai târziu.

(*Nota autorului*: Scrisorile despre care văduva Kakiuchi spusese că sunt doar o mică parte erau împachetate într-o năframă de mătase pătrată cu laturile de câte douăzeci de centimetri; pachetul era ticsit de stătea să plesnească şi se vedea limpede că cele patru colţuri ale năframei fuseseră legate cu greu. Cât s-a chinuit ciupind nodul ca să îl desfacă, vârfurile degetelor i s-au înroşit. Scrisorile care s-au revărsat în cele din urmă dinăuntru erau ca un puhoi de hârtie colorată, cu ilustraţii: erau toate vârâte în plicuri cochete, imprimate cu reprezentări de stampe multicolore. Plicurile erau mici, cât să intre în ele o hârtie de scrisori pentru femei împăturită în patru, decorate cu portrete de femei frumoase şi imagini de ciuboţica cucului, lăcrămioare sau lalele, pictate în stilul lui Takehisa Yumeji şi tipărite în patru sau cinci culori. Când le-am văzut, am rămas mut de uimire. Cu siguranţă, femeilor din Tōkyō nu le-ar plăcea deloc asemenea plicuri fistichii. Chiar dacă ar fi vorba de scrisori de dragoste, ele ar folosi plicuri mult mai simple. Dacă le-ai arăta asemenea lucruri, fără îndoială că şi-ar manifesta dispreţul spunând că sunt de prost gust. Până şi un bărbat, dacă ar primi din partea iubitei o scrisoare într-un asemenea plic, dacă e vorba de un bărbat din Tōkyō, cu siguranţă s-ar lecui de iubire până în dimineaţa următoare. De bună seamă, asemenea preferinţe de prost gust nu pot să aibă decât femeile din Ōsaka. În plus, dacă stai să te gândeşti că e

vorba de scrisori schimbate între ele de două femei care se iubesc, prostul gust se simte cu atât mai abitir. Dintre acele epistole, nu le voi cita aici decât pe cele care sunt relevante pentru aflarea adevărului în această poveste, însă probabil că le voi prezenta pe rând, una câte una, deoarece, în anumite momente, mai degrabă decât conţinutul scrisorilor, motivaţia lor este mai valoroasă pentru fundalul iubirii dintre cele două.)

(6 mai, din partea lui Kakiuchi Sonoko către Mitsuko. Plicul măsoară doisprezece centimetri în înălţime şi şapte în lăţime şi are un model cu cireşe şi inimioare pe fond roz. Sunt cu totul cinci cireşe, cu fructe roşii agăţate de cozi negre. Inimioare sunt zece, suprapuse câte două. Cele din partea de sus sunt violet deschis, iar cele din partea de jos aurii. Pe marginile plicului e desenat un chenar ondulat, tot auriu. Cât despre hârtia de scris, pe una dintre feţe sunt imprimate cu un verde foarte deschis frunze de iederă şi sunt trasate linii punctate argintii. Văduva scrie cu creionul, fără ezitări şi fără greşeli, deci se vede că a făcut destul de multe cursuri de caligrafie – pesemne că fusese pricepută în gimnaziu. O scriitură asemănătoare cu stilul caligrafiilor lui Ono Gadō, dar fără vână; în cel mai bun caz, un scris curgător şi elegant, în cel mai rău caz, alunecos – dar care se potrivea de minune cu ilustraţia de pe plic.)

Pic, pic, pic, pic, pic... În seara asta, cade o ploaie de vară. Ascult ploaia care se scutură peste florile de kiri[1] *de afară şi stau aşezată la birou la lumina lămpii filtrată de abajurul pe care mi l-ai împletit tu. E o seară cumplit de apăsătoare, dar, când îmi plec urechea la picăturile care cad încet de pe streşini, mi se pare că aud aievea o şoaptă blândă. Pic, pic, pic, pic, pic... oare ce or fi şoptind? Pic, pic... a, da, Mitsuko, Mitsuko, Mitsuko... Rostesc numele iubitei mele. Tokumitsu, Tokumitsu... Mitsuko, Mitsuko... Toku, Toku, Toku... Mitsu, Mitsu, Mitsu... Pe negândite, am apucat creionul şi mi-am scris pe vârfurile degetelor de la mâna stângă, de nenumărate ori, caracterele pentru „Tokumitsu” şi pentru „Mitsuko”, în ordine de la degetul mare până la cel mic...*

Iartă-mă, te rog, chiar dacă scriu asemenea prostii.

E ciudat să mă apuc să îţi scriu scrisori când îţi văd chipul în fiecare zi? La şcoală, însă, nu prea găsesc momentul potrivit să mă apropii de tine pentru că îmi e ruşine. Că tot veni vorba, atâta vreme cât nu se întâmplase nimic ne-am afişat intenţionat împreună ca să ne dăm în spectacol, însă după ce zvonurile au devenit realitate ne ferim întruna de privirile oamenilor – să fie din pricină că nu am eu destulă tărie în inimă? Ah, aş vrea să fiu puternică, mult mai puternică... atât de puternică încât să nu

[1] *Paulownia tomentosa*. (n. tr.)

mă tem nici de Dumnezeu, nici de Buddha, nici de părinţi, nici de soţul meu, puternică...
Mâine după amiază ai curs de ceremonia ceaiului, nu? Atunci, n-ai putea să treci pe la mine pe la trei? Să îmi dai de ştire mâine la şcoală dacă e da sau nu, fă-mi un semn ca şi data trecută. Să vii neapărat, neapărat, neapărat! Bujorul alb care a început să se ofilească în vaza azurie de pe biroul meu aşteaptă şi el venirea ta, laolaltă cu mine, suspinând amarnic. Are să plângă o floare delicată dacă îl dezamăgeşti. Şi oglinda de pe şifonier spune că vrea să îţi reflecte trupul. Aşa că să vii neapărat!.
Mâine, în pauza de prânz, am să te aştept la locul obişnuit, sub platanii din curte. Să nu cumva să uiţi să îmi faci semnul.

Către Mitsu

Sono

(11 mai, de la Mitsuko pentru Sonoko. Plicul are în înălţime cam doisprezece centimetri şi jumătate. În lăţime, şapte centimetri. Pe un fond vişiniu, chiar în mijloc e desenată o tablă de *go* de aproximativ trei centimetri şi jumătate, care are în centru un trifoi cu patru foi şi în partea de jos două cărţi de joc – un unu de inimă roşie şi un şase de inimă neagră, aşezate unul peste altul. Tabla de şah şi trifoiul sunt argintii, iar hârtia de scrisori e verde închis; textul începe din colţul din dreapta jos şi e scris cu pensula, cu culoare albă. Scriitura e mai neîngrijită decât a lui Sonoko şi pare doar o mâzgălitură grăbită, dar semnele sunt mai mari şi plăcute la vedere, ceea ce dă o senzaţie de vivacitate şi libertate.)

Surioară,
*Astăzi m-am simţit deznădăjduită toată ziua. Am rupt degeaba florile care erau în tokonoma, m-am răstit la Ume (*servitoarea care o slujeşte numai pe Mitsuko*), deşi nu avea nici o vină... Întotdeauna mă simt aşa duminica. Şi asta pentru că nu pot să te întâlnesc toată ziua pe tine, surioara mea. De ce nu pot să trec pe la tine dacă e soţul tău acasă? M-am gândit să vorbim măcar la telefon, şi când am sunat adineauri, ce să vezi! – am aflat că eşti plecată împreună cu soţul tău la cules de căpşuni la Naruo! Sper că vă distraţi de minune.*
Cumplit, cumplit!
Nu mai suport, nu mai suport!
Stau şi plâng de una singură.
Sunt atât de nefericită încât nu mai spun nimic.

Ta soeur Claire

Ma Chère Soeur Mlle. Jardin

(*Ta soeur* din textul de mai sus înseamnă „sora ta” în franceză, iar *Claire* e folosit probabil deoarece caracterul „Mitsu” din „Mitsuko” înseamnă „lumină” sau „strălucire”. *Ma Chère Soeur* înseamnă „Draga mea soră”. *Mlle Jardin* înseamnă „Domnişoara Grădină” şi e folosit deoarece caracterul „Sono” din „Sonoko” înseamnă „grădină”. Sub numele destinatarei, există şi un post-scriptum cu o explicaţie pentru alegerea apelativului de „domnişoară” şi nu „doamnă”.)

Eu nu am să îţi spun niciodată „doamnă”, surioara mea.
„Doamnă”... e îngrozitor! Mă trec fiori numai când mă gândesc la asta!
Ar fi însă neplăcut ca soţul tău să afle asta.
Be careful!
Surioară, tu de ce îţi semnezi scrisorile cu „Sonoko”?
De ce nu vrei să scrii „De la sora ta”?

(18 mai, de la Sonoko pentru Mitsuko. Plicul măsoară doisprezece centimetri în înălţime şi şapte în lăţime. Imaginea e imprimată de-a latul. Pe un fond stacojiu sunt desenate puncte argintii aşezate în linie – dedesubt, se văd trei petale dintr-o floare mare de cireş, iar deasupra, o siluetă de *geisha* tânără văzută din spate, de la brâu în sus. Plicul e tipărit în cinci culori – stacojiu, violet, negru, argintiu şi albastru – toate puternice şi închise. Prin urmare, deoarece ar fi fost foarte greu de descifrat semnele scrise pe faţa plicului, numele destinatarei e trecut pe verso. Pe hârtia lungă de douăzeci şi unu de centimetri şi lată de doisprezece centimetri şi jumătate e desenat, în partea stângă, un boboc de crin alb aplecat în jos, pe un fond roz deschis. Din această pricină, nu sunt trasate linii pentru scris decât pe o treime din suprafaţa foii. Pe acele linii se întinde un scris mărunt, mărunt, cu semne minuscule.)

S-a întâmplat în cele din urmă, lucrul despre care ştiam că avea să se întâmple odată şi-odată... Am răbufnit în cele din urmă.
Aseară am fost nespus de violentă. Dacă m-ai fi văzut, Mitsu, ai fi rămas mută de uimire. Aseară, noi doi, eu şi soţul meu – ah, iartă-mă, te rog, că mai spun încă „noi doi”... Nu m-am mai certat de multă vreme atât de tare cu soţul meu. Mai bine spus, a fost prima dată când s-a întâmplat asta de când ne-am căsătorit. Nu ne-am aruncat

unul altuia vorbe atât de grele ca aseară nici măcar când au mai fost probleme între noi, înainte. Să fi văzut cât de tare se înfuriase bărbatul acela de obicei atât de liniştit şi de blând! Pesemne pe bună dreptate, pentru că dacă stau acum să mă gândesc, i-am spus nişte lucruri cu adevărat cumplite. De ce oare devin atât de îndărătnică atunci când îmi infrunt soţul? Şi apoi, ce înseamnă oare faptul că aseară am fost încă şi mai încăpăţânată?... De data asta, nu am defel sentimentul că aş fi greşit cu ceva câtuşi de puţin. Soţul meu a izbucnit şi el violent şi m-a blestemat în fel şi chip, m-a făcut copilă netrebnică, vrăjitoare, visătoare dependentă de literatură... Mi-a aruncat toate ocările şi, cum asta nu i-a fost de-ajuns, s-a apucat să spună şi despre tine, Mitsu, cum că „ne-ai invadat dormitorul" sau că „ne distrugi căsnicia"... Dacă m-ar fi jignit numai pe mine aş fi răbdat, dar când s-a apucat să te terfelească pe tine nu m-am mai putut abţine.

Aşa că i-am spus şi eu verde în faţă ce cred: „Dacă eu nu sunt decât o biată copilă netrebnică, ce ţi-a trebuit să mă iei de nevastă? Nu eşti deloc bărbat, te-ai căsătorit cu mine fără să mă iubeşti numai ca să primeşti de la ai mei banii să îţi faci studiile, nu-i aşa? Ai ştiut de la bun început cât sunt de încăpăţânată! Eşti un laş, eşti un om fără suflet."

Apoi, a apucat brusc o scrumieră şi a ridicat-o deasupra capului, dar pesemne şi-a dat seama că e pe cale să facă o prostie aşa că a izbit-o de perete. N-a îndrăznit însă să mă atingă, ci s-a făcut alb ca varul şi s-a cufundat în tăcere.

A rămas tăcut şi când i-am spus: „Hai, răneşte-mă, dacă asta vrei." De atunci şi până astăzi n-am mai schimbat nici măcar un cuvânt cu soţul meu...

...Aş vrea să vă povestesc mai multe, Maestre, despre schimbul de cuvinte pomenit în acea scrisoare. După cum cred că v-am mai spus, eu nu mă potrivesc defel la caracter cu soţul meu, şi în plus mi se pare că şi din punct de vedere sexual suntem oarecum incompatibili, aşa că de când ne-am căsătorit nu am simţit niciodată din plin plăcerile vieţii de cuplu. El susţine că e vina mea, că sunt eu prea egoistă şi îndărătnică.

- Nu există nici o nepotrivire de caracter, ci pur şi simplu tu refuzi să încerci să îţi mulezi personalitatea. Şi mi se pare inacceptabil ca eu să mă dau peste cap ca să ne fie bine, iar tu să nu mişti un deget. Nu există pe lumea asta cupluri ideale, să ştii. Chiar dacă lucrurile par perfecte privite din afară, odată ce afli ce se întâmplă în interior, să nu te mire că nu existe oameni care să nu aibă de ce să se plângă. Probabil că oamenii care se uită la noi crapă de invidie, şi probabil că noi suntem fericiţi şi dacă e să judecăm după standardele generale. Doar că tu eşti o prinţesă naivă crescută în puf şi nu nu eşti conştientă de propria fericire, aşa că arunci cu vorbe în stânga şi dreapta. Chiar dacă ai

avea un soţ a cărui purtare să fie întotdeauna ireproşabilă, tu nu ai găsi de cuviinţă nici o clipă să spui că eşti mulţumită cu ce ai.
Asta îmi spunea întotdeauna soţul meu, doar că mie nu mi-a plăcut niciodată felul lui de a vorbi, blazat şi zeflemitor, aşa că îl atacam la rându-mi:
- Tu vorbeşti de parcă nu ai fi suferit niciodată, nu ai absolut nimic omenesc în tine.
Se prea poate ca soţul meu să se fi străduit să îşi muleze caracterul după al meu, doar că sentimentele noastre nu au fost niciodată la unison deoarece el mă trata întotdeauna ca pe un copil şi îşi închipuia că mă obligă să mă cuminţesc – o asemenea atitudine din partea lui mă enerva însă la culme. Mi s-a întâmplat chiar să îi spun la un moment dat:
- O fi adevărat că ai fost foarte capabil şi talentat în facultate şi probabil că ţi se pare acum că eu sunt o copilă necoaptă, dar după părerea mea eşti doar o fosilă vie.
Oare în sufletul acestui bărbat o mai sălăşlui vreo rămăşiţă de pasiune? Oare lui i se mai întâmplă să plângă, să se înfurie, să fie uimit? Nu numai că m-am simţit cuprinsă de o tristeţe deznădăjduită din pricina caracterului rece al soţului meu, dar am ajuns să am o curiozitate răutăcioasă care a provocat, de fapt, nenumărate incidente, între care şi povestea aceea mai veche şi povestea de acum cu Mitsuko.

8

Pe vremea când s-a întâmplat povestea cealaltă, era la puţină vreme după căsătorie şi eu eram încă o fetişcană prostuţă şi mult mai naivă şi mai slabă de înger decât acum, iar sentimentul de vină faţă de soţul meu a fost foarte puternic. Însă, după cum se vede şi din scrisorile acelea, de data asta nu m-am simţit absolut deloc vinovată. La drept vorbind, m-am maturizat foarte mult şi am devenit mai şireată din pricina suferinţei prin care am trecut, fără ca soţul meu să îşi dea seama – el mă consideră încă abia o copilă. La început, n-am fost cine ştie ce frustrată din pricina asta, iar apoi, când am realizat că sunt ridicolă dacă las să mi se vadă frustrarea, ei bine, mi-am zis că, din moment ce el mă tratează ca pe un copil, atunci să îl las să creadă că exact asta sunt, aşa că i-am dat tot timpul apă la moară. Mă îmbrăcam cât se poate de şleampăt şi când mă simţeam rău mă purtam ca o copilă încăpăţânată şi răzgâiată, dar în adâncul sufletului îmi spuneam că merită asta cu vârf şi îndesat atâta vreme cât se poartă aşa cu mine.
M-am hotărât să îmi bat joc de el şi să îl ridiculizez, iar asta a ajuns în cele din urmă să îmi placă atât de mult încât izbucneam în plâns sau începeam să ţip la orice cuvânt din partea lui, punând în scenă un spectacol care mă speria până şi pe mine, dar la care mă pricepeam de minune...
Cât de schimbătoare poate să fie psihologia umană în funcţie de împrejurări! Dumneavoastră de bună seamă ştiţi asta foarte bine, Maestre, de vreme ce sunteţi

romancier. Înainte vreme, mi se mai întâmplase din când în când să regret ceea ce făcusem, dar acum, răzvrătită, ajunsesem să îmi iau în râs propria laşitate zicându-mi că nu am de ce să mă simt lipsită de voinţă şi nici de ce să mă enervez... Pe deasupra, mă amăgeam şi pe mine însămi spunându-mi întruna că aş greşi dacă l-aş înşela pe soţul meu fără ştirea lui cu un alt bărbat, dar că nu ar fi nici o problemă să mă îndrăgostesc de o femeie, iar el nu ar avea dreptul să îmi reproşeze nimic oricât de mult m-aş apropia de ea. La drept vorbind, mă gândeam numai la Mitsuko a mea, de zece, de douăzeci, de o sută, de două sute de ori mai pătimaş decât la bărbatul din povestea cealaltă...

Încă unul dintre motivele pentru care am devenit atât de îndrăzneaţă a fost faptul că, deoarece soţul meu fusese încă din facultate de un materialism incredibil pe care cred că îl moştenise de fapt de la tatăl lui, era foarte pragmatic şi nu înţelegea deloc lucrurile care ieşeau cât de puţin din comun, l-am subestimat pentru că mi-am închipuit că nu simte ce se întâmplă de fapt între mine şi Mitsuko şi crede că suntem pur şi simplu prietene. La început nici în vis nu îşi imagina ce se întâmplă cu adevărat, dar pesemne că a devenit suspicios odată cu trecerea timpului. Înainte, obişnuiam să trec pe la el pe la birou pe drumul de la şcoală către casă ca să venim împreună, dar în ultima vreme mă întorceam singură înaintea lui. Iar Mitsuko venea în vizită cam o dată la trei zile şi rămâneam închise singure în cameră vreme îndelungată. Lui îi tot spuneam că îmi pozează ca model, dar pe bună dreptate a început să i se pară ciudat că tabloul nu se mai termină şi să se întrebe ce facem de fapt.

- Ştii, Mitsuko, am impresia că soţul meu a început să bănuiască ceva, aşa că trebuie să avem grijă. Astăzi am să trec eu pe la tine, spuneam din când în când şi mergeam eu în vizită la Mitsuko.

Mama ei se lămurise că povestea cu zvonurile de la şcoală fusese lucrătura consilierului şi nu mă bănuia pe mine nici cât negru sub unghie. Iar eu, ca să nu cumva să îi stârnesc vreo îndoială, de fiecare dată când mergeam în vizită încercam să fiu bine dispusă. Repeta întruna „doamna Kakiuchi" în sus, „doamna Kakiuchi" în jos şi îi spunea lui Mitsuko: „Mă bucur că ţi-ai făcut o asemenea prietenă bună." Lucrurile stând aşa, nimic nu mă împiedica să îi telefonez sau să trec pe la ea în fiecare zi... dar, în afară de mama ei, mai era şi servitoarea, Ume, cea pomenită în scrisoare, şi alţi ochi iscoditori, aşa că nu era câtuşi de puţin ca la mine acasă.

- Nu mai merge aşa. Acum că mama are încredere în tine, surioară, ar fi mare păcat să facem vreo greşeală, a declarat Mitsuko. Apoi, a venit cu o sugestie: Ce zici de staţiunea cu izvoare termale de la Takarazuka?

Aşa că ne-am dus împreună la Takarazuka şi, pe când stăteam într-o baie privată, Mitsuko a început:

- Eşti atât de nedreaptă, surioară! Îmi spui mereu că vrei să mă priveşti goală, dar tu nu mi te arăţi niciodată.
- Nu sunt deloc nedreaptă, dar pielea ta e atât de albă şi de frumoasă încât îmi e ruşine de cât de întunecată e a mea. Mă tem că, dacă m-ai vedea, ai fi dezgustată.
Şi, într-adevăr, când m-am dezbrăcat complet în faţa ei pentru prima oară, m-am simţit stânjenită să stau alături de ea. Nu numai că Mitusko avea o piele albă ca laptele, dar şi trupul îi era mlădios şi foarte bine proporţionat; în comparaţie, mi s-a părut dintr-o dată că trupul meu e nespus de urât...
- Eşti şi tu atât de frumoasă, surioară! Ne asemănăm foarte mult, mi-a spus ea.
Mai târziu, am ajuns să o cred şi să nu dau prea mare importanţă vorbelor ei; atunci, însă, prima dată, am avut senzaţia că mă micşorez.

Ei bine, după cum aţi văzut în acea scrisoare, într-o duminică am plecat împreună cu soţul meu să culegem căpşuni. Eu aş fi vrut de fapt să merg din nou la Takarazuka, dar el mi-a zis:
- Ia uite ce vreme frumoasă e astăzi, haide până la Naruo!
Prin urmare, m-am gândit că poate ar fi bine să îi mai fac şi lui pe plac şi am plecat împreună, deşi cam fără chef; dar sufletul şi gândurile îmi zburau întruna la Mitsuko şi excursia nu mi-a făcut deloc plăcere. Cu cât îmi era mai dor de ea, cu atât mă irita mai tare soţul meu când încerca să lege câte o conversaţie şi eram atât de nervoasă încât abia dacă îi răspundeam în doi peri – am stat bosumflată toată ziua şi se pare că de atunci a început soţul meu să se gândească serios că trebuie să intervină într-un fel în toată povestea. Ca de obicei însă, a făcut numai o faţă mohorâtă şi, din moment ce el nu e genul de persoană care să îşi trădeze emoţiile, eu n-am avut nici cea mai vagă bănuială că e atât de furios pe mine. Apoi, când am ajuns acasă în seara aceea, am aflat că fusesem căutată la telefon între timp şi, enervată la culme, am început să mă răstesc în stânga şi în dreapta şi la soţul meu, şi la ceilalţi din jur. A doua zi dimineaţă, după ce a sosit scrisoarea plină de reproşuri de la Mitsuko, am sunat-o imediat şi ne-am înţeles să ne întâlnim la gara Umeda de pe linia Hankyū – fără măcar să ne abatem pe la şcoală, am mers direct la Takarazuka; pe urmă, în fiecare zi din restul săptămânii, ne-am dus negreşit la Takarazuka. Atunci ne-am luat *kimono*-uri la fel, şi tot atunci am făcut, ca amintire, fotografia aceea pe care v-am arătat-o... Apoi, cam la vreo săptămână după ziua în care fuseserăm în excursie la cules de căpşuni, într-o după-amiază când stăteam de vorbă ca de obicei în dormitorul de la etaj, pe la ora trei servitoarea a urcat treptele în fugă şi a venit să ne anunţe:
- Stăpânul tocmai s-a întors acasă!

- Ei na! La ora asta? am exclamat eu panicată. Grăbeşte-te, Mitsu!
Cu siguranţă că eram amândouă răvăşite la chip când am coborât să îl salutăm. Între timp, soţul meu se schimbase într-un *kimono* uşor, creponat – s-a încruntat puţin în clipa când ne-a văzut, dar a spus imediat pe un ton prietenos:
- Astăzi nu prea aveam de lucru şi am plecat mai repede de la birou. Văd că şi voi două chiuliţi de la cursuri.
Apoi, mi s-a adresat numai mie:
- Ce zici de un ceai şi nişte prăjituri gustoase? Doar avem şi oaspeţi...
După aceea, ne-am aşezat toţi trei la taclale de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, însă eu am împietrit la un moment dat când Mitsuko, fără să îşi dea seama, mi-a spus „surioară”. Îi zisesem de nenumărate ori până atunci:
- Nu îmi mai spune „surioară”, e prea intim. Spune-mi „Sonoko”, pentru că altminteri o să te obişnuieşti aşa şi o să te dai de gol în faţa oamenilor.
Doar că, de fiecare dată, se arătase jignită:
- De ce eşti atât de rece faţă de mine? Te deranjează dacă te consider surioara mea? Lasă-mă să îţi spun „surioară”, te rog! O să am grijă dacă mai e altcineva de faţă.
Iată însă că în ziua aceea rostise cuvântul din nebăgare de seamă.

După ce a plecat Mitsuko, între mine şi soţul meu s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Apoi, în seara următoare, după ce tocmai terminaserăm de mâncat, m-a întrebat pe neaşteptate, de parcă tocmai i-ar fi trecut prin minte:
- Îmi e foarte greu să înţeleg felul în care te comporţi de la o vreme încoace? Se întâmplă ceva ciudat?
- Cum adică îţi e greu să înţelegi? Eu, una, nu mi-am dat seama de nimic, i-am răspuns imediat.
- Văd că te înţelegi tare bine cu fata aceea, Mitsuko. Ce înseamnă ea de fapt pentru tine?
- Îmi e tare dragă, tocmai de aceea suntem atât de apropiate.
- Ştiu că îţi e dragă, dar în ce sens?
- Să îţi fie drag de cineva e pur şi simplu un sentiment care nu are nevoie de o explicaţie!
Gândindu-mă că nu trebuie să îl las să îmi vadă slăbiciunea, eram intenţionat provocatoare.
- Nu mai fi atât de sensibil! Ce-ar fi să te linişteşti întâi şi apoi să îmi vorbeşti despre asta? Să îţi fie drag de cineva poate să aibă o sumedenie de sensuri... în plus, au fost şi toate zvonurile acelea de la şcoală... Te întreb pentru că nu ţi-ar fi de nici un folos să fii înţeles greşit.

- Dacă s-ar afla una ca asta, să ştii că ar fi mai mult vina ta decât vina ei. Tu eşti şi mai în vârstă decât ea, eşti şi căsătorită... Şi atunci n-o să ai nici o justificare faţă de părinţii ei. Nu numai tu, ci şi eu, s-ar putea să mi se reproşeze că am stat cu braţele încrucişate şi n-am făcut nimic, şi atunci n-o să am nici eu nici o justificare..

Vorbele soţului meu m-au lovit drept în inimă, dar m-au şi întărâtat:

- Gata, am înţeles. M-am săturat să te amesteci până şi în prieteniile mele. Tu poţi foarte bine să ai prietenii pe care îi vrei, dar îmi doresc ca pe mine să mă laşi să fac după plac. Să ştii că îmi cunosc foarte bine răspunderea.

- Mda... Păi, dacă ar fi vorba de o prietenie în sensul obişnuit al cuvântului, nu m-aş amesteca deloc. Însă voi două chiuliţi tot timpul de la şcoală, vă ascundeţi de mine şi vă pitiţi prin locuri pe unde nu e nimeni, iar asta este o legătură perversă.

- Ei, nu mai vorbi aiurea! Eşti josnic să îţi închipui aşa ceva.

- Dacă eu sunt într-adevăr cel josnic, îmi cer iertare de mii de ori. Mă rog din tot sufletul ca închipuirile mele să nu fie adevărate. Însă nu crezi că ar trebui să priveşti şi tu puţin în inima ta, înainte de a te apuca să mă faci pe mine josnic? Poţi într-adevăr să spui că nu ai greşit cu nimic?

- De ce îmi spui iar asta? Ştii foarte bine că motivul pentru care m-am împrietenit eu cu Mitsuko e faptul că mi-a plăcut foarte tare chipul ei. Chiar şi tu m-ai rugat să ţi-o prezint când ai auzit că e nespus de frumoasă. E firesc ca oricui să îi placă o femeie frumoasă, iar dacă unei femei îi place de o alta, e ca şi cum ar admira o operă de artă. Aşa că dacă spui despre relaţia noastră că e perversă, înseamnă că tu eşti de fapt pervers.

- Dacă e vorba să admiri o operă de artă, atunci nu aveţi nici un motiv să vă închideţi singure în cameră, pentru că poţi face asta foarte bine şi în faţa mea... Însă, întotdeauna când mă întorc acasă, vă găsesc şuşotind în taină – ce înseamnă asta? În plus, nu îmi place deloc să vă spuneţi una alteia „surioară” în sus şi „surioară” în jos, pentru că nu sunteţi surori.

- Ce prostii! Tu chiar nu ai habar ce se întâmplă între studente. Atâta vreme cât se înţeleg bine, nu e nimic ciudat să se striga una pe alta „surioară”. Cred că tu eşti singurul care se mai miră de aşa ceva.

În seara aceea, soţul meu era deosebit de insistent. De obicei se dădea bătut imediat ce eu dădeam semne de iritare, spunând: „Eşti imposibilă!”, dar acum se ţinea scai de mine:

- Să nu mă minţi. Să ştii că oricum am aflat deja tot de la servitoare, de la Kiyo.

Mi-a mai spus că ştie că nu ne închidem ca să pictez eu şi mi-a cerut să îi explic limpede ce anume aveam de gând.

- Nu am ce să îţi explic. Eu nu sunt un pictor profesionist care a angajat un model care

să îi pozeze. Pentru mine e cu totul altfel, e doar o distracţie şi nu trebuie să fiu chiar atât de serioasă şi de meticuloasă.
- Păi atunci de ce să nu lucrezi aici, jos, în loc să vă închideţi în odaia de sus?
- Cu ce greşim dacă folosim camera de la etaj? Ia du-te odată să vizitezi atelierul unui profesionist şi o să vezi că nici măcar un pictor adevărat nu stă să muncească întruna, încruntat şi crispat. Nu ai cum să faci o pictură bună dacă nu aştepţi momentul de relaxare când îţi vine inspiraţia.
- E foarte frumos ce spui, dar când ai de gând să termini odată tabloul ăla?
- Nici nu mă interesează prea tare dacă îl termin sau nu. Mitsuko e atât de frumoasă încât simt cum mă trec fiori – nu numai chipul, ci şi trupul ei elegant; îmi vine să nu îmi mai dezlipesc privirea de ea. Iar când îmi pozează în chip de Kannon, aş sta ore în şir să o admir fără să desenez nici măcar o linie, fără să mă satur.
- Dar pe ea n-o deranjează să stea goală în faţa ta ceasuri la rând?
- Nici pomeneală. Nici o femeie nu se ruşinează să stea goală în faţa altei femei, şi nici uneia nu îi displace să fie admirată şi lăudată.
- Oricum, parcă aţi luat-o amândouă razna – să te apuci să pui o tânără să stea goală puşcă în miezul zilei!
- Asta pentru că nu sunt ca tine, închistat în convenţii. Tu nu ţi-ai dorit niciodată să vezi goală o actriţă de film superbă? Pentru mine, e ca şi cum aş admira o privelişte minunată – mă simt oarecum vrăjită, fericită, simt că trăiesc şi în cele din urmă îmi dau lacrimile. Dar cineva care nu are pic de simţ estetic nu are cum să înţeleagă asta.
- Simţul estetic n-are nimic a face aici, eşti de-a dreptul perversă!
- Iar tu eşti învechit, prăfuit.
- Termină cu prostiile! Tu stai tot timpul cu nasul în romane siropoase, şi acum eşti otrăvită de literatură.
- Eşti un nesuferit! i-am strigat atunci şi i-am întors spatele încercând să pun capăt discuţiei.
- Pe de altă parte, nici despre fata asta, Mitsuko, nu se poate spune că e foarte serioasă. Dacă ar avea puţin bun simţ, nu ar da buzna aşa în casa oamenilor ca să le strice buna înţelegere. Cu siguranţă că e o stricată. Şi să ştii că dacă te însoţeşti cu ea o să ai şi tu de suferit.
Mi s-a părut mult mai nedrept să îi facă reproşuri celei pe care o iubeam decât mie – în momentul când a început să o vorbească de rău pe Mitsuko, m-am înfuriat brusc şi am izbucnit:
- Nemernicule! Cu ce drept te apuci tu să vorbeşti de persoana despre care eu ţi-am spus că mi-e dragă? Oricât aş căuta, nu aş găsi în lumea întreagă o femeie cu care să mă

potrivesc atât de bine şi la caracter şi la felul de a fi precum Mitsuko. Cineva cu sufletul atât de curat ca ea nici nu e om, e întru totul aidoma zeiţei Kannon. Să o vorbeşti pe ea de rău e o greşeală cumplită, e un păcat!

- Asta-i bună! Nu pot să cred că vorbeşti serios când spui aşa ceva! Sunt vorbele unei nebune.

- Iar tu eşti o biată fosilă vie.

- Când ai devenit tu atât de uşuratică?

- Auzi! Eu, uşuratică!... Atunci, dacă tot ştiai că aşa stau lucrurile, de ce te-ai mai căsătorit cu mine? Nu cumva m-ai luat de nevastă pentru că sperai ca tatăl meu să îţi plătească studiile în străinătate? Da, asta trebuie să fi fost.

Oricât de blând ar fi fost soţul meu, când i-am aruncat asemenea vorbe grele, i s-au umflat venele pe frunte văzând cu ochii.

- Poftim?! Ia mai spune o dată! a ţipat cum nu mai făcuse niciodată.

- Prea bine, îţi spun de câte ori vrei! Nu eşti câtuşi de puţin bărbat! Te-ai căsătorit cu mine numai pentru bani! Te dispreţuiesc!

Tocmai atunci, mi s-a părut că soţul meu îşi schimbă puţin poziţia, însă, pe neaşteptate, a zburat înspre mine un obiect alb care s-a izbit cu zgomot de peretele din spate. Nu am păţit nimic pentru că lăsasem instinctiv capul în jos, dar apucase scrumiera şi o azvârlise în direcţia mea. Până atunci, nu se întâmplase nici măcar o dată ca soţul meu să ridice mâna asupra mea. Acum însă, mă înfuriasem şi eram frenetică:

- Carevasăzică mă urăşti chiar atât de mult! Ştii bine că am să îi spun tatălui meu dacă îmi faci o zgârietură cât de mică – hai, loveşte-mă, ucide-mă, fă ce vrei! Hai, ucide-mă! Ucide-mă, am spus!

- Idioato! mi-a strigat soţul meu; apoi, a rămas cu ochii aţintiţi la mine, privind uimit cum eu mă cutremuram de plâns.

După aceea ne-am cufundat amândoi în tăcere – a doua zi nu am făcut altceva decât să ne înfruntăm din priviri, fără să schimbăm măcar o vorbă, nici când am intrat seara în dormitor. Pe la miezul nopţii însă, soţul meu s-a întors către mine, şi-a pus o mână pe umărul meu şi a încercat să mă tragă mai aproape de el – m-am lăsat în voia lui, dar m-am prefăcut că sunt adormită.

- Cred că am exagerat puţin aseară. Sper că îţi dai seama însă că am făcut-o numai pentru că te iubesc. Eu sunt mai ursuz şi asta mă face să par indiferent, dar nu sunt deloc aşa în adâncul sufletului. Dacă am greşit cu ceva am să mă străduiesc să mă îndrept, dar mi-aş dori şi ca tu să îmi respecţi voinţa. Promit că nu am să mă mai amestec în nimic altceva, dar te rog ca de acum înainte să rupi legătura cu Mitsuko. Doar atât vreau să îmi promiţi.

- Nici vorbă, am răspuns eu cu ochii închişi, scuturând cu putere din cap.
- Dacă nu îţi convine şi ţii morţiş să păstrezi legătura, atunci măcar să nu o mai aduci în camera asta şi să nu mai plecaţi cine ştie pe unde împreună pe ascuns. În plus, aş vrea ca de acum înainte să pleci şi să vii acasă numai împreună cu mine.
- Nici nu mă gândesc, am răspuns eu şi am scuturat din nou din cap.
- Detest să fiu îngrădită şi să mi se spună ce să fac, vreau să fiu liberă.
Şi i-am întors spatele.

9

După ce am răbufnit în seara aceea, nu m-am mai temut de nimic. Nu-mi mai păsa de nimic şi îmi era dor de Mitsuko mai mult ca niciodată. În ziua următoare, am ţâşnit spre şcoală cât am putut de repede, însă nu ştiu de ce ea n-a apărut. Am sunat la ea acasă şi am aflat că plecase la Kyōto în vizită la nişte rude – mi-am dorit încă şi mai mult să o întâlnesc şi, cu mintea încă tulburată de cearta decuseară, i-am scris pe nerăsuflate o scrisoare. După ce am trimis-o, am început să mă întreb ce o să creadă Mitsuko văzând că i-am scris aşa ceva; m-am simţit din nou apăsată de griji la gândul că ea va hotărî că e mai bine să nu întâlnim din pricină că a greşit faţă de soţul meu. A doua zi, însă, pe când aşteptam la umbra platanilor de lângă terenul de sport, a venit în fugă spre mine, făcându-mi cu mâna şi strigându-mă „Surioară!”, fără să îi pese de oamenii din jur.
- Am citit de dimineaţă scrisoarea ta şi m-am perpelit de grijă şi de dorinţa de a-ţi vedea chipul...
S-a agăţat cu ambele mâini de umerii mei şi, cu lacrimi în ochi, mă privea de jos în sus.
- Of, Mitsuko, pesemne că te dor şi pe tine vorbele grele ale soţului meu...
Mi-au dat şi mie lacrimile.
- Te-au deranjat, nu-i aşa? Iartă-mă, ar fi fost poate mai bine să nu ţi le scriu.
- Nici pomeneală, n-am spus aşa ceva. Atâta vreme cât e vorba doar de mine, nu îmi pasă de ce spune lumea. Dar eşti sigură că asta nu te-a îndepărtat pe tine de mine? Eşti sigură, surioară?
- Nu vorbi prostii! Ţi-aş mai fi scris o asemenea scrisoare sau ţi-aş mai fi telefonat? Cum crezi că aş mai îndura să stau departe de tine, orice s-ar întâmpla? Dacă lui nu îi convine ceva, nici că-mi pasă!
- Asta spui acum, surioară, însă mă întreb dacă nu o să ajungi să te saturi de mine, pentru că, la urma urmei, îţi iubeşti soţul mai mult. Se spune că aşa se întâmplă întotdeauna în cuplurile căsătorite...
- Eu nu consider că formez un cuplu cu soţul meu. Eu sunt *mademoiselle*, necăsătorită, independentă. Şi dacă tu vrei, Mitsu, sunt în stare să fug cu tine oriunde om vedea cu

ochii.
- Oh, surioară! Vrei într-adevăr? Eşti sigură? Nu mă amăgeşti?
- Cum să te amăgesc? Sunt hotărâtă, să ştii.
- Şi eu sunt hotărâtă! Şi dacă aş fi gata să mor, ai vrea să mori odată cu mine?
- Da, da, aş muri odată cu tine. Dar tu, Mitsu, chiar ai vrea să murim împreună?

Prin urmare, relaţia noastră a devenit încă şi mai puternică după cearta aceea cu soţul meu, deşi el nu scotea nici un cuvânt, pesemne pentru că se resemnase. Eu am profitat de asta şi am arătat încă şi mai multă îndrăzneală.
- Cred că s-a dat bătut, nu mai avem de ce să ne ferim.
Mitsuko a devenit şi ea mai îndrăzneaţă şi, dacă el venea acasă când eram în dormitor, îmi spunea: „Să nu cobori să îl saluţi!" şi nu dădea nici ea cel mai mic semn că ar vrea să meargă jos. Câteodată, rămânea până noaptea pe la zece sau unsprezece.
- Surioară, suni la mine acasă, te rog? mă întreba, iar eu o chemam pe mama ei la telefon şi îi spuneam: „În seara asta, rămâne la cină la noi şi se va întoarce la ora cutare"; şi servitoarea ei, Ume, venea după ea cu un taxi la ora stabilită. Adesea, mâncam doar noi două în odaia de la etaj, dar se mai întâmpla şi să îl văd pe soţul meu că nu are nimic altceva de făcut şi să îl întreb: „Nu vrei să cinezi împreună cu noi?", iar el să răspundă „Ba da, cum să nu." La vremea aceea, Mitsuko deja nu mai şovăia să îmi spună „surioară" când era şi el de faţă. Dacă voia să stea de vorbă cu mine, mă suna la telefon chiar şi în miez de noapte.
- Ce s-a întâmplat, Mitsuko, de suni la ora asta? Eşti încă trează?
- Dormeai deja, surioară?
- E trecut bine de ora două...Sunt frântă şi dormeam buştean...
- Iartă-mă, te rog, v-am deranjat tocmai când vă bucuraţi unul de celălalt...
- Ai sunat ca să îmi spui asta?
- E tare bine de tine că ai soţul alături, dar eu sunt singură cuc şi sunt atât de tristă. Oricât ar fi de târziu, nu pot să adorm.
- Of, ce să mă fac cu tine!... Nu te mai agita şi culcă-te degrabă. Poţi veni mâine să mă vezi.
- Vin mâine dimineaţă de îndată ce mă trezesc, aşa că să nu-l laşi pe soţul tău să se întindă prea mult la somn, să te descotoroseşti de el cât de repede.
- Bine, bine, am priceput.
- Sigur?
- Da, da, am priceput.
Stăteam uneori câte douăzeci sau treizeci de minute la telefon vorbind numai asemenea

fleacuri. Treptat, scrisorile şi bileţelele ajunseseră să nu mai fie secrete şi mi se mai întâmpla să las pe birou, deschisă, câte o scrisoare primită de la Mitsuko pe care abia ce-o citisem. Firește, soţul meu nu era genul de om care să citească pe furiş scrisorile altora, doar că înainte vreme mă grăbeam să ascund plicul în sertar şi să îl închid cu cheia de îndată ce terminam de citit...

Astfel, deşi mă aşteptam ca soţul meu să izbucnească în orice moment, lucrurile începuseră să meargă ceva mai bine; eu mă simţeam în largul meu şi devenisem cu adevărat o sclavă a pasiunii, însă tocmai atunci s-a petrecut ceva care m-a luat complet prin surprindere. S-a întâmplat un lucru la care nu mă aşteptasem nici măcar în vis.
Era în ziua de trei iunie. Pe la prânz, Mitsuko venise în vizită pe la mine şi stătuse până pe la cinci, după care se plecase acasă; pe la ora opt, am terminat de mâncat împreună cu soţul meu şi, la vreo oră după aceea, puţin după nouă, servitoarea, Kiyo, a venit să îmi spună:
- Stăpână, vă caută la telefon cineva de la Ōsaka.
- Cine anume de la Ōsaka? am întrebat-o.
- Nu mi-a spus cine e, dar vă roagă să veniţi degrabă la telefon.
Am luat receptorul şi am întrebat cine e.
- Surioară, eu sunt... eu sunt...
Mi-a fost greu să înţeleg cuvintele acelea, fie pentru că telefonul se auzea prost, fie pentru că persoana de la celălalt capăt al firului vorbea foarte încet; şi, deşi nimeni în afară de Mitsuko nu ar fi putut să mi se adreseze aşa, am crezut că e o glumă proastă. Am insistat:
- Cine e? Vă rog să vă spuneţi numele răspicat. Ce număr aţi format?
- Eu sunt, surioară, şi am sunat la 1234 în Nishinomiya.
Am ascultat cu atenţie vocea care a rostit numărul nostru de telefon – era, fără putinţă de tăgadă, glasul lui Mitsuko.
- Sunt la Ōsaka acum, pe la Dōtombori, şi am intrat într-o încurcătură groaznică... Mi s-a furat *kimono*-ul.
- Cum adică ţi s-a furat? Ce s-a întâmplat?
- Intrasem să fac o baie... Sunt la un restaurant, şi au şi baie aici.
- Dar cum de-ai ajuns din nou acolo?
- E, ar fi multe de explicat... Mă tot bătea gândul de la o vreme să îţi povestesc şi ţie, surioară. Lasă, o să stăm de vorbă pe îndelete mai încolo... Acum sunt la mare anaghie. Aş vrea să te rog, dacă poţi, să îmi trimiţi cât mai degrabă *kimono*-ul tău, acela care e la fel cu al meu.

- Adică de când ai plecat de la mine te-ai tot învârtit prin Ōsaka?
- Mda, aşa e.
- Cu cine eşti?
- Cu cineva pe care tu nu-l cunoşti... Te rog, dacă nu port *kimono*-ul acela în seara asta, nu pot cu nici un chip să mă întorc acasă, te rog din tot sufletul să mi-l trimiţi.
Mitsuko începuse să plângă, iar eu, împietrită de uimire, tremuram din tot trupul. Când am întrebat-o unde să trimit pachetul, mi-a dat adresa unui restaurant de care eu nu auzisem niciodată, care se chema *Izutsu* şi se afla în Kasayamachi, la sud de strada care porneşte de la podul Tazaemon. Pe lângă *kimono*, mai voia şi un brâu asortat, cu toate accesoriile, pe care, din fericire, le aveam; mi s-a părut însă ciudat când mi-a spus că i-au fost furate până şi corsetul, umeraşii şi şosetele.
- Dar lenjeria intimă?
- Măcar cu atât am rămas.
M-a rugat să i le trimit cu cineva de încredere, în cel mult o oră, cel mai târziu până la zece. Numai că nu puteam să risc, aşa că am hotărât că mă urc eu însămi într-un taxi şi să fug într-acolo.
- Am să vin chiar eu, i-am spus.
Atunci, mi s-a părut că aud încă o voce în receptor, o voce care îi dădea din când în când indicaţii lui Mitsuko ce să spună şi cum să facă.
- Da, surioară, poţi să vii tu... Sau ai putea să îi dai pachetul lui Ume, care la ora asta ar trebui să mă aştepte pe mine la gară la Umeda, însă ea nu ştie unde să vină aşa că să îi explici bine adresa. Şi încă ceva: când ajungi, să întrebi de doamna Suzuki.
S-au auzit apoi din nou nişte sfaturi şoptite către ea şi, după o bucată de vreme, a continuat, vorbind în doi peri:
- Şi ar mai fi ceva, surioară... Ştii... mai e cineva cu mine, în aceeaşi situaţie, cu hainele furate. Îmi pare nespus de rău că îndrăznesc să te rog, dar, dacă ai putea să aduci şi un rând de haine dintr-ale soţului tău, fie un *kimono*, fie un costum... Şi... dacă ai putea să îmi aduci şi nişte bani, vreo douăzeci sau treizeci de yeni, ţi-aş fi nespus de recunoscătoare.
- Mă descurc eu cumva şi cu banii, aşteaptă-mă, vin într-acolo.
Am închis telefonul, am pus imediat să cheme un taxi şi i-am spus soţului meu:
- Trag o fugă până la Ōsaka, Mitsuko are nevoie de ajutor urgent.
Am urcat apoi în odaia de la etaj şi am scos în grabă din şifonier *kimono*-ul meu cu toate accesoriile şi unul dintre *kimono*-urile bune de vară, din mătase, ale soţului meu, plus un brâu vopsit de mână şi o vestă *haori* de pus pe deasupra. Le-am împachetat pe toate într-o bocceluţă de pânză şi am pus servitoarea să le ducă degrabă jos, la intrare. De

bună seamă, asta a stârnit bănuielile soţului meu; când tocmai dădeam să urc în taxi, a ieşit din casă şi m-a întrebat:
- Unde anume plcei la ora asta cu pachetul ăla?
Pesemne că păream răvăşită şi palidă şi cu siguranţă era foarte ciudat să plec undeva în hainele de casă şi fără măcar să îmi fi pieptănat părul.
- Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar are nevoie în seara asta de *kimono*-ul meu, cel identic cu al ei, i-am răspuns; am scos intenţionat un colţ de pânză pe lângă nod, ca să îi arăt. Mi-a spus pur şi simplu că are nevoie de el şi merg să i-l duc la prăvălia lor din Ōsaka. Cine ştie, o fi intrat în vreo trupă de teatru de amatori... Oricum, o să pun taxiul să mă aştepte şi o să mă întorc imediat.

La început, m-am gândit să merg direct la restaurantul *Izutsu* pentru că era deja foarte târziu – aproape nouă şi jumătate; m-am hotărât însă să trec mai întâi pe la Umeda şi să o iau şi pe Ume, ca să trag de limbă să văd dacă ştie despre ce e vorba. Când am ajuns la gară, am văzut-o aşteptând lângă intrarea centrală, privind nerăbdătoare în jur. Am strigat-o pe nume şi i-am făcut un semn cu mâna din maşină.
- Ah, doamna Kakiuchi!
Părea stânjenită, uimită şi ruşinată în acelaşi timp.
- O aştepţi pe Mitsu, nu-i aşa? I s-a întâmplat o mare nenorocire, mi-a telefonat şi m-a rugat să vin imediat. Haide, urcă şi tu în maşină!
- Vai de mine, cum se poate?!
Ume şovăia, de parcă nu i-ar fi venit să creadă, dar am tras-o lângă mine în taxi şi, pe drum, i-am povestit pe scurt ce discutaserăm mai devreme la telefon.
- Cine ar putea să fie bărbatul acela care era împreună cu ea? Tu ştii cumva, Ume?
La început, a părut foarte încurcată şi nu scotea nici o vorbă.
- Să nu-mi spui că nu ştii... Doar astăzi nu e prima dată când se întâmplă, nu-i aşa? Nu am să îţi fac probleme deloc, orice-ar fi, ba chiar am să te răsplătesc, am insistat.
Am scos atunci o bancnotă de zece yeni, i-am fluturat-o prin faţa ochilor şi apoi am învelit-o într-o bucată de hârtie.
- Nu, nu pot să accept, sunteţi întotdeauna atât de amabilă cu mine, a protestat.
- Hai să nu mai pierdem vremea cu aiureli, am spus şi i-am strecurat bancnota la brâu.
- Mă întreb dacă eu ar trebui să merg cu dumneavoastră într-un asemenea loc. Stăpâna mă va dojeni aspru când va afla.
- De ce? Mi-a spus să te trimit pe tine, dacă nu pot eu să vin.
- Chiar v-a spus toate astea la telefon? Nu ştiu de ce, dar am o presimţire...
Mi s-a părut atunci că şi-a dat seama că încercam să o atrag într-o capcană.

- Nu ai de ce să îţi faci griji. De unde aş fi ştiut eu toate astea dacă nu aş fi vorbit într-adevăr cu Mitsu la telefon?
- Da, doar că eu mă întrebam cum de nu v-aţi dat seama până acum, e un gând care nu-mi dă pace...
- A, da?! Şi de când durează povestea asta?
- De când durează... Cel puţin din aprilie încoace, dar nu ştiu sigur...
- Cine e bărbatul care e împreună cu ea?
- Nici asta nu ştiu sigur. Întotdeauna, îmi dă nişte bani ca să mă duc să văd un film la cinema şi apoi îmi porunceşte să o aştept la Umeda la o anumită oră. Habar nu am unde se duce – eu îmi închipuiam că se întâlneşte cu dumneavoastră. Chiar şi când ajungem acasă seara târziu, mă pune să spun că am stat la dumneavoastră acasă până la ora aceea...

10

- Cât de des s-a întâmplat asta până acum?
- Mi-e greu să spun de câte ori. Pleacă de acasă zicând ba că merge la şedinţa de ceremonia ceaiului, ba că merge la doamna Kakiuchi, iar eu o însoţesc... Însă îmi spune mie apoi, foarte agitată, că are o treabă, şi pleacă undeva singură.
- Eşti sigură că ăsta e adevărul?
- De ce v-aş minţi? Dar dumneavoastră chiar nu v-aţi dat seama de nimic? Nu vi s-a părut niciodată că se petrece ceva?
- Sunt prea credulă. Până acum, am fost folosită, am fost umilită, pur şi simplu călcată în picioare, şi nu am ştiut absolut nimic până adineauri. Câtă cruzime!
- Da, stăpâna mea e o femeie îngrozitoare... De fiecare dată când vă văd pe dumneavostră, mă simt atât de vinovată. Îmi pare atât de rău...

Ume părea să vorbească din compasiune sinceră şi, oricât mi-ar fi displăcut să îi fac confidenţe tocmai ei, eram atât de amărâtă şi de răvăşită încât am vrut să îi spun toate ofurile pe care le aveam pe suflet.

- Ştii, Ume, pesemne că tu ţi-ai dat seama cum mă simt. Eu una nici în vis nu mi-am închipuit că se poate întâmpla aşa ceva. De la o vreme încoace, am ajuns să mă cert cu soţul meu din pricina lui Mitsu. Şi dacă nu m-aş fi lăsat atât de prinsă în mrejele ei, cu siguranţă că aş fi bănuit ceva, oricât de înceată la minte aş fi. E, asta e, dar cum de a îndrăznit să mă sune la telefon în seara asta? De bună seamă, îşi bate joc de mine!
- Mă întreb şi eu ce o fi apucat-o. Cu siguranţă e la mare anaghie.
- Oricât de mare ar fi încurcătura, de ce trebuia să îmi spună că e la restaurant sau că a intrat în baie împreună cu un bărbat pe care îl place? Gândeşte-te şi tu puţin...

- E adevărat, dar i s-a furat *kimono*-ul şi nu putea să se întoarcă acasă goală...
- E, eu aş fi putut. Mai degrabă m-aş fi întors goală decât să dau un asemenea telefon neruşinat.
- Şi să fii furat de hoţi tocmai într-un asemenea moment... Chiar trebuie să ai grijă cu cine te însoţeşti.
- Şi-au meritat amândoi pedeapsa. Să li se fure nu numai banii, ci până şi brâul şi şosetele şi să rămână goi puşcă...
- Aveţi dreptate, aveţi dreptate, şi-au meritat pedeapsa.
- Ah, nici prin cap nu mi-a trecut vreodată că voi ajunge să folosesc *kimono*-ul ăsta pentru aşa ceva... Oare cât am să mai îndur batjocura asta?
- Mare noroc că stăpâna a ieşit astăzi îmbrăcată tocmai cu *kimono*-ul acela. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aţi fi refuzat să mergeţi la ea, dacă i-aţi fi spus să se descurce singură.
- Să ştii că aşa ar fi trebuit să fac, numai că, la început, nu ştiam absolut deloc despre ce e vorba şi, când am auzit-o plângând la telefon, am rămas mută de uimire. Şi oricât aş fi încercat să o urăsc, nu m-a lăsat inima. Mi-a apărut în faţa ochilor, goală puşcă, mi s-a făcut milă de ea şi nu am răbdat să n-o ajut... Pesemne că ţie ţi se pare ridicol, dar aşa stau lucrurile.
- Da, da, vă înţeleg...
- Pe deasupra, m-a pus să îi duc şi un rând de haine bărbăteşti şi a stat să şoptească întruna cu el lângă receptor, de parcă ar fi vrut să se dea în spectacol – oare cum a putut să facă una ca asta? Îmi tot spune „surioară" în sus şi „surioară" în jos în faţa oamenilor şi susţine că nu s-a arătat goală nimănui altcuiva în afară de mine. Chiar aş vrea să îi văd acum pe amândoi despuiaţi!

Cum stăteam de vorbă înfierbântată, nici nu mi-am dat seama pe unde ajunsesem. Cred că tocmai cotisem către vest dinspre Sakai, pe la Shimizuchō, pentru că îmi amintesc că am văzut strălucind pe partea cealaltă luminile de la magazinul *Daimaru* din Shinsaibashi. Când tocmai o luam spre sud către Tazaemon, şoferul a întrebat:
- Am ajuns la Kasayamachi, unde ne oprim?
- Ştiţi cumva prin zonă un restaurant numit *Izutsu*? l-am întrebat, dar nu avea habar.
Am întrebat atunci un trecător, care ne-a răspuns imediat:
- Există, dar nu e restaurant, ci han.
- Poftim?! am exclamat eu.
- E chiar aici, pe străduţa asta, în capăt.
Era o străduţă dosnică aflată între Soemonchō şi Shinsaibashi, destul de întunecată şi

puţin umblată, pe care se găseau multe case de *geisha*, restaurante şi hanuri – toate clădirile erau însă aidoma caselor de locuit, întunecate şi cu intrarea foarte îngustă; nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Când am ajuns în capul străzii, unde ne spusese trecătorul, am dat de o casă care avea agăţate la streşini felinare pe care stătea scris „Hanul Izutsu".

- Aşteaptă-mă aici, Ume, am poruncit şi am intrat singură.

Era o casă întrucâtva misterioasă şi, în acelaşi timp, dubioasă, la colţ de stradă – am deschis uşa tradiţională, am intrat şi am rămas pironită pe loc, aşteptând; dinspre bucătărie, se auzea o voce vorbind la telefon şi, o bună bucată de vreme, n-a venit nimeni să mă întâmpine, oricât am strigat „Bună seara! Bună seara!". În cele din urmă, a apărut o slujnică – a părut să mă recunoască de îndată ce mi-a văzut chipul, înainte să apuc să spun ceva.

- Intraţi, vă rog, mi-a spus şi apoi m-a condus pe o scară îngustă până la etaj. A venit doamna pe care o aşteptaţi, a adăugat în timp ce deschidea o uşă.

Am intrat într-o cămăruţă în care era un bărbat la vreo douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt de ani, cu tenul alb, aşezat pe podea într-o poziţie oficială.

- Mă iertaţi, sunteţi doamna Kakiuchi, preietena lui Mitsuko, nu-i aşa?

- Da.

Atunci, pe nepusă masă, bărbatul s-a aplecat până şi-a lipit fruntea de rogojina de pe jos.

- Îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat în seara aceasta. Vă rog din suflet să ne iertaţi. Mitsuko vă va explica, de bună seamă, însă deocamdată nu se simte în stare să dea ochii cu dumneavoastră pentru că e răvăşită şi nici nu are haine. Dacă binevoiţi să îmi daţi *kimono*-ul, va apărea şi ea de îndată ce se schimbă.

Era un bărbat frumos, oarecum efeminat, care aducea cu o curtezană îngrijită din cartierele de plăceri, dintre cele care ar fi putut să îi placă lui Mitsuko. Sprâncenele lui subţiri şi ochii mijiţi îi dădeau un aer de şiretenie, dar până şi mie, în clipa când îl zărisem, îmi trecuse prin minte: „Ce bărbat chipeş!" Mă aşteptasem ca şi el să fie despuiat, dar purta un *kimono* simplu dar elegant pe care, după cum aveam să aflu mai târziu, îl luase cu împrumut de la unul dintre slujitorii de la han.

- Iată schimbul de haine pe care l-am adus, am spus şi i-am înmânat pachetul învelit în pânză.

- Vă mulţumesc din suflet.

A luat pachetul de parcă ar fi fost o comoară, apoi a deschis o uşă din aflată în colţul cămăruţei şi l-a împins înăuntru; a închis uşa la loc în grabă şi nu am apucat să zăresc decât un pat cu paravan.

Dacă aş sta să vă povestesc pe îndelete tot ce s-a întâmplat în seara aceea, m-aş întinde

prea mult la vorbă. Oricum, eu dusesem lucrurile de care mă rugase şi, din moment ce el era acolo, m-am gândit că nu are rost să mă întâlnesc şi cu Mitsuko. Am împachetat cei treizeci de yeni într-o bucată de hârtie şi i-am întins lui:
- Eu am să plec de îndată. Vă rog să îi daţi banii aceştia lui Mitsuko.
Am dat să plec.
- O, nu, vă rog să mai aşteptaţi puţin. O să apară şi ea în curând, cu siguranţă.
S-a ridicat să mă oprească, iar apoi s-a aşezat la loc în faţa mea, în aceeaşi postură elegantă.
- La drept vorbind, Mitsuko este cea care ar trebui să vă dea explicaţii despre ce s-a petrecut, dar simt şi eu că trebuie să mă justific faţă de dumneavoastră, aşa că vă rog să mă ascultaţi.
De bună seamă, lui Mitsuko îi era greu să mă vadă şi să îmi vorbească, aşa că aranjaseră lucrurile în aşa fel încât el să discute cu mine câtă vreme ea se schimba. Şi atunci, bărbatul acela chipeş – a, da, a spus în clipa aceea:
- Din păcate mi-a fost furat portofelul şi nu am o carte de vizită, dar mă numesc Watanuki Eijirō şi locuiesc în Semba, în apropiere de prăvălia familiei Tokumitsu.
Am stat deci să îl ascult pe Watanuki – mi-a povestit că, pe vremea când Mitsuko locuia încă în Semba, pe la sfârşitul anului trecut, se îndrăgostiseră unul de celălalt şi chiar îşi făcuseră planuri de căsătorie. Apoi, însă, în primăvara acestui an apăruseră discuţiile privind căsătoria cu M şi se temuseră că planurile lor se duseseră pe apa sâmbetei; din fericire, zvonurile despre relaţia lesbiană a lui Mitsuko stricaseră discuţiile cu M.
...Mă rog, cel puţin aşa a vorbit la început; m-a asigurat apoi că nici vorbă ca ei doi să se fi folosit în vreun fel de mine, chiar dacă aşa a părut. Dimpotrivă, Mitsuko a fost din ce în ce mai mişcată de pasiunea mea şi a ajuns să mă iubească pe mine mai mult decât pe el, iar el a rămas ros de gelozie; şi dacă se punea problema ca cineva să fi fost folosit, atunci el era acela. A susţinut şi că, deşi era prima dată când mă întâlnea, o auzise pe Mitsuko vorbind despre mine de nenumărate ori. Mitsuko îi spusese că, din punctul ei de vedere, dragostea faţă de un bărbat era complet diferită de dragostea pentru o femeie şi că avea să rupă legătura cu el dacă nu îi ierta relaţia cu mine; de la o vreme încoace, se împăcase şi el cu gândul.
- Surioara mea are şi ea un soţ, şi probabil că şi eu am să mă căsătoresc cu tine. Dar dragostea dintre soţi e una, iar dragostea între două femei e cu totul altceva, aşa că te rog să înţelegi că nu am să renunţ la Mitsuko toată viaţa mea. Şi dacă nu accepţi asta, nu mă mai căsătoresc cu tine.
Watanuki a insistat că sentimentele lui Mitsuko faţă de mine erau absolut sincere. M-am simţit din nou batjocorită, luată în râs, dar vorba lui era atât de mieroasă încât mie nu

mi-a rămas loc cât să strecor nici măcar un cuvânt. Ajunsese la concluzia că ar fi o greşeală să mai ascundă de mine relaţia lui cu Mitsuko şi îi spusese ei să mă roage să accept şi eu situaţia, aşa cum o acceptase el. Mitsuko, la rându-i, îşi dăduse seama că aşa ar fi cel mai bine, însă de fiecare dată când se găsea cu mine între patru ochi, îi venea greu să vorbească; amâna mereu spunând: „La momentul potrivit, la momentul potrivit", şi până la urmă se ajunsese la situaţia din seara cu pricina.

În plus, Mitsuko îmi spusese la telefon că fuseseră jefuiţi, dar cei care le furaseră hainele nu erau hoţi obişnuiţi, ci nişte cartofori împătimiţi. Cu cât îmi povestea mai mult, cu atât părea mai adevărat că după faptă, şi răsplată. Se pare că, în seara aceea, într-o altă cameră a hanului era un grup de jucători de cărţi care erau căutaţi de multă vreme şi, când poliţiştii dăduseră năvală înăuntru, ei doi ieşiseră din cameră speriaţi şi buimăciţi – Mitsuko doar în lenjeria intimă, iar el în pijama – urcaseră pe acoperiş şi de acolo se strecuraseră într-o casă învecinată, unde se ascunseseră în pod. Jucătorii de cărţi o rupseseră şi ei la fugă care încotro şi majoritatea reuşiseră să se facă scăpaţi, dar dintre ei rămăsese în urmă un cuplu, soţ şi soţie; rătăcind pe coridoare, văzuseră că uşa de la odaia lui Mitsuko era deschisă şi se adăpostiseră înăuntru când ea şi Watanuki abia ieşiseră. Cei doi şi-au făcut scocoteala că au scăpat basma curată şi, ca să fie siguri, s-au prefăcut a fi doi amanţi adulterini. Se pare că ştiau că poliţiştii care veniseră după cartofori erau alţii decât cei de la Moravuri[1]. Cei doi le-au părut însă suspecţi poliţiştilor, care i-au arestat – atunci, în grabă, s-au îmbrăcat cu *kimono*-urile lui Mitsuko şi Watanuki, pe care le-au găsit vârâte în coşul de la capul patului, şi au plecat aşa la secţie. Cât stătuseră să joace cărţi, fuseseră îmbrăcaţi cu haine uşoare luate împrumut de la han şi *kimono*-urile lor rămăseseră în camera cealaltă în momentul când se iscase toată tevatura – nevoiţi să pozeze până la sfârşit în amanţi, fuseseră nevoiţi să şterpelească hainele pe care le găsiseră la îndemână. Când, într-un târziu, Mitsuko şi Watanuki s-au întors în cameră după ce trecuse primejdia, au descoperit că rămăseseră fără *kimono*-uri – ba, mai mult, le luaseră până şi portofelele şi genţile. Fusese arestat şi proprietarul hanului, aşa că nu mai era nimeni care ar fi putut să le dea o mână de ajutor.

Nu puteau să se întoarcă acasă în halul în care erau; în plus, erau şi foarte îngrijoraţi pentru că Mitsuko avea în geantă abonamentul pe linia Hankyū, iar Watanuki nişte cărţi de vizită şi se gândeau cu spaimă că cei de la poliţie ar fi putut să îi sune acasă şi să îi dea în vileag. Sleiţi de puteri şi disperaţi, hotărâseră atunci să îmi telefoneze mie. M-a rugat ca, din moment ce eu fusesem atât de amabilă încât să vin până acolo şi părea că Mitsuko îmi este nespus de dragă, să o conduc în seara aceea până acasă la Ashiya şi să

[1] În Japonia interbelică, prostituţia era legalizată, dar numai pentru o anumită categorie de femei din aşa-numitele „cartiere de plăceri". Pentru a depista eventuale încălcări ale legii, Poliţia de Moravuri făcea adesea descinderi la hanuri, hoteluri etc. (n. tr.)

spun că fuseserăm împreună la un film; iar dacă poliţia ar suna cumva, să îi îmbrobodesc cu o explicaţie bine ticluită.

11

- Vă înţeleg prea bine supărarea pricinuită de cele petrecute în seara aceasta, doamnă Kakiuchi, dar vă rog din suflet să ne iertaţi, a continuat Watanuki lipindu-şi din nou fruntea de podea. Nu îmi pasă ce se întâmplă cu mine, dar vă rog să o duceţi pe Mitsuko în siguranţă acasă. Vă voi rămâne recunoscător toată viaţa.

Îşi împreunase palmele a rugăciune. Cât despre mine, cum sunt foarte sensibilă şi mă las uşor impresionată, îmi era peste poate să îl refuz, oricât aş fi fost de înverşunată. Eram însă atât de plină de amărăciune încât o bună bucată de vreme am rămas cufundată în tăcere, privindu-l cum face întruna plecăciuni; în cele din urmă, îmbunată, i-am răspuns scurt:

- Bine, fie.

- Ah, ce bine! a ţipat bărbatul în clipa următoare, cu o voce puternică, teatrală; apoi, şi-a plecat din nou fruntea în pământ. Ce uşurare! Vă mulţumesc din suflet. Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

După aceea, iscodindu-mă cu privirea de parcă ar fi încercat să îmi ghicească reacţia, a adăugat:

- Am s-o chem de îndată şi pe Mitsuko încoace, dar aş vrea să vă mai rog un singur lucru. Ea a trecut prin multe în seara asta şi e foarte agitată – vă rog să nu îi spuneţi nimic despre asta. Ce ziceţi? Îmi promiteţi?

Nu mai aveam încotro, aşa că am acceptat şi asta; imediat, a strigat-o pe Mitsuko prin uşa de hârtie:

- Haide, vino! A înţeles tot ce i-am explicat!

Până cu o clipă mai devreme, dincolo de uşa aceea se auzise un fâşâit continuu, ca şi cum cineva şi-ar fi schimbat un *kimono*; acum, însă, se lăsase din nou liniştea şi pesemne că Mitsuko trăsese cu urechea la conversaţia noastră. Au trecut vreo două sau trei minute după ce o chemase el, când uşa s-a deschis în cele din urmă cu un scârţâit uşor, puţin câte puţin – a apărut Mitsuko de dincolo, cu ochii roşii şi faţa umflată de plâns.

Am vrut neapărat să îi văd expresia întipărită pe chip, dar şi-a lăsat privirea în pământ chiar în clipa când ochii noştri s-au întâlnit şi s-a strecurat în tăcere să se aşeze în umbra bărbatului. I-am văzut doar pleoapele umflate, genele lungi, linia elegantă a nasului; am văzut şi că îşi mușca buza de jos. Se aşezase într-o postură neglijentă, abandonată, cu mâinile amândouă vârâte în mâneci, cu trupul răsucit şi cu poalele *kimono*-ului

desfăcute în faţă – nici măcar n-a încercat să le aranjeze. Privind-o pe Mitsuko stând acolo, mi-a venit în minte faptul că acel *kimono* era dintre cele pe care le aveam pereche, şi m-am gândit la ziua când le-am comandat şi la faptul că le îmbrăcaserăm amândouă ca să facem împreună acea fotografie. M-am înfierbântat din nou, mânioasă: n-ar fi trebuit niciodată să comand *kimono*-ul acela! Îmi venea să mă reped asupra ei şi să îl sfâşii cu mâinile mele. Dacă Watanuki nu ar fi fost de faţă, probabil că aş fi făcut-o. Cred că el a simţit ce îmi trecea mie prin minte şi, înainte ca vreuna dintre să apuce să scoată vreun cuvânt, s-a ridicat şi a început să ne zorească să plecăm; şi-a schimbat şi el *kimono*-ul, apoi a luat o parte din banii pe care îi adusesem eu şi a plătit nota la han, în ciuda protestelor servitorilor. Nu ne-a lăsat nici măcar o clipă să reacţionăm.

- Doamnă Kakiuchi, îmi pare tare rău, dar aş mai avea o rugăminte la dumneavoastră: cred că ar fi mai bine să daţi de îndată câte un telefon, şi la dumneavoastră şi la Mitsuko acasă.

La drept vorbind, şi eu îmi făceam griji în legătură cu ce se întâmplă acasă, aşa că am telefonat imediat şi am stat de vorbă cu servitoarea:

- O conduc acum pe Mitsuko până acasă şi apoi mă întorc. N-ai auzit nimic de la familia lui Mitsuko?

- A, ba da, a sunat mama ei adineauri, dar nu am ştiut ce să îi spun. M-a întrebat pe la ce oră vă întoarceţi şi i-am răspuns doar că aţi plecat împreună la Ōsaka şi nu ştiu mai mult.

- Soţul meu s-a dus deja la culcare?

- Nu, e încă treaz.

- Să-i spui că mă întorc degrabă.

Apoi, am sunat la Mitsuko şi am vorbit cu mama ei:

- Am fost la film în seara asta, la *Shōchiku*, dar ni s-a făcut o foame de lup când am ieşit şi ne-am abătut pe la restaurantul *Tsuruya*. Îmi pare rău că s-a făcut atât de târziu – am s-o conduc pe Mitsuko acasă de îndată.

- Ah, ce bine! Eram îngrijorată pentru că se făcuse târziu şi am telefonat adineauri la dumneavoastră acasă.

Din tonul ei, era limpede că nu aflase absolut nimic de la poliţie.

M-am gândit că avem mare noroc şi am hotărât să plecăm cât mai repede cu taxiul. Watanuki însă s-a apucat să împartă în stânga şi în dreapta ce îi mai rămăsese din cei treizeci de yeni – cam jumătate – băieţilor şi fetelor care lucrau la han; încerca să le cumpere tăcerea în caz că ar fi început o anchetă şi îi instruia ce să spună ca să nu avem noi de suferit mai târziu. Am rămas uimită să văd cât de grijuliu şi atent la detalii era

chiar şi într-un asemenea moment.
Eu ajunsesem la han puţin după ora zece şi, cum ne-am învârtit pe-acolo preţ de vreo oră, pesemne că am plecat după unsprezece. Când am ieşit, mi-am adus aminte în sfârşit că o pusesem pe Ume să mă aştepte şi am început să o strig; se plimba în susul şi în josul străzii. Am luat-o cu noi în maşină şi, pe când tocmai ne pregăteam să plecăm, s-a urcat şi Watanuki, spunând:
- Vin şi eu până puţin mai încolo.
Eu şi Mitsuko ne-am aşezat una lângă cealaltă pe bancheta din spate, iar Watanuki şi Ume pe scaunele suplimentare, faţă în faţă cu noi; maşina gonea în timp ce noi stăteam cufundaţi toţi în tăcere. Când am ajuns la podul peste Mukogawa, bărbatul a început să vorbească de parcă tocmai şi-ar fi dat seama de ceva:
- Cum facem? Ai putea avea necazuri dacă nu faci să pară că te-ai întors cu trenul... Nu, Mitsuko? Poate ar fi mai bine să schimbi maşina pe undeva.
A spus asta deoarece casa lui Mitsuko era pe lângă staţia de la Ashiyagawa, la vest de râu, către munte, în apropierea parcului Shiomizakura, vestit pentru florile de cireş, la o distanţă de vreo cinci sute de metri de calea ferată; era însă un drum înspăimântător printr-o pădure izolată de pini în care aveau loc adesea jafuri şi violuri. Întotdeauna când ne întorceam seara târziu, chiar şi când era şi Ume împreună cu ea, Mitsuko lua o ricşă din faţa gării. Când i-am sugerat să mergem cu taxiul până la Ashiyagawa, a refuzat spunând că băieţii care trăgeau ricşele o cunoşteau toţi şi a propus să schimbe maşinile înainte. Eu şi Ume am început atunci să protestăm, însă Mitsuko n-a mai scos nici un cuvânt. Din când în când, ochii ei îi întâlneau pe ai lui Watanuki, aşezat în faţa ei – păreau să comunice în taină, din priviri, iar ea suspina. La un moment dat, el a început din nou, cu privirea încă aţintită asupra chipului lui Mitsuko:
- Atunci, să coborâm la podul Narihira de la drumul naţional.
Eu ştiam prea bine că drumul de la pod până la calea ferată Hankyū era şi acela pustiu, mărginit într-o parte de un dig înalt cu un desiş de brazi, şi că nici nu încăpea vorbă ca trei femei să umble pe acolo singure. Mi-am dat seama că Watanuki încerca să rămână cât mai mult în preajma lui Mitsuko şi avea să se ofere să ne conducă după ce coboram din taxi. Din faptul că – deşi spusese că stă prin Semba, pe lângă prăvălia familiei Tokumitsu – cunoştea atât de bine nu numai podul, ci şi drumurile din zonă, am înţeles că până atunci se întâmplase de nenumărate ori ca ei doi să se plimbe pe acolo. Îmi venea să îi spun: „Cel mai rău ar fi de fapt să ne vadă cineva împreună cu un bărbat. Dacă suntem doar noi, trei femei, putem născoci un motiv imediat, aşa că fii înţelept şi întoarce-te acasă. M-ai rugat pe mine să am grijă de ea, şi dacă nu binevoieşti tu să pleci, am să plec eu.” Însă Ume aproba de îndată orice spunea Watanuki, zicând „Vai, ce idee

bună" sau „Da, aşa să facem". Părea cu totul subjugată de puterea lui: „Atunci, aş îndrăzni să vă rog să ne conduceţi până la linia Hankyū." Am fost convinsă că şi Ume e implicată în complot alături de Mitsuko şi de Watanuki.
Când am ajuns în cele din urmă la pod şi am apucat-o pe drumul întunecat de sub dig, Ume a venit lângă mine, m-a luat de braţ şi a început din senin:
- Ei, doamnă Kakiuchi, ce spuneţi, ce bine să fie şi un bărbat cu noi, nu-i aşa? E atât de înspăimântător încât nu cred că ne-am fi descurcat singure.
A turuit apoi întruna, povestindu-mi câte în lună şi în stele, fleacuri despre ce i se mai întâmplase stăpânei ei pe cutare sau cutare bucată din drumul acela – încerca să mă ţină cât mai departe de Mitsuko şi Watanuki, rămaşi în urmă. Erau la vreo cinci sau şase metri în spatele nostru şi păreau din nou să se sfătuiască – din când în când, se auzea câte un „Hmm" sau câte un „Ah!" şoptit de Mitsuko.
După ce ne-am despărţit de bărbat la staţie, ne-am urcat toate trei într-o ricşă şi am mers până la Mitsuko acasă, fără să scoatem o vorbă. Mama ei ne-a întâmpinat spunând:
- Of, of, cum de vă întoarceţi atât de târziu? Îmi pare rău de deranj şi mulţumesc că aveţi întotdeauna grijă de fiica mea.
A continuat cu scuzele şi mulţumirile de parcă s-ar fi simţit vinovată faţă de mine, dar eu, temându-mă că dacă ne întindem prea mult la vorbă o să îşi dea seama că s-a întâmplat ceva după faţa abătută pe care o aveam şi eu şi Mitsuko, am refuzat-o scurt când s-a oferit să îmi cheme un taxi, spunându-i că rugasem băiatul cu ricşa să mă aştepte. Am plecat aproape în fugă.

Am mers cu trenul pe linia Hankyū înapoi până la Shukugawa, iar de acolo cu un taxi până la Kōroen – când am ajuns, se făcuse deja ora douăsprezece. Kiyo m-a întâmpinat la intrare:
- Bine v-aţi întors!
- Soţul meu ce face? Doarme deja?
- A stat treaz până ceva mai devreme, dar adineauri s-a dus la culcare.
Ah, ce bine! m-am gândit, ce bine ar fi să fi adormit fără să mă ia la întrebări. Am deschis uşa cât am putut de încet şi m-am furişat în dormitor. Pe măsuţa de lângă pat era o sticlă de vin alb, iar soţul meu părea să doarmă buştean. El nu ţinea deloc la băutură şi nu i se întâmpla decât foarte rar să bea câte ceva înainte de culcare – m-am gândit că, pesemne frământat de griji, nu putuse să adoarmă şi de aceea băuse nişte vin. În linişte, m-am strecurat lângă el cu grijă să nu îi tulbur răsuflarea liniştită, dar nici pomeneală să adorm. Cu cât stăteam mai mult să mă gândesc la cele petrecute, cu atât simţeam cum sufletul îmi fierbe şi se umple de amărăciune şi furie deopotrivă. Oare cum aş putea oare

să mă răzbun pe ea? Am să i-o plătesc cu vârf şi îndesat! îmi spuneam mânioasă. Ca prin vis, am întins mâna către măsuţă şi am băut dintr-o înghiţitură jumătatea de pahar de vin care mai rămăsese. Probabil că eram istovită din pricina tevaturii din acea seară, şi pe deasupra eu nici nu beau de obicei – alcoolul mi s-a urcat la cap în câteva clipe. Doar că nu am avut nici pe departe o senzaţie de bine, ci am început să simt că îmi explodează capul de durere, am avut un gol în stomac şi mi se părea că tot sângele din trup mi-a năvălit dintr-o dată în creier. Cu răsuflarea grea şi întretăiată, a fost cât pe-aci să strig: „Toată lumea îşi bate joc de mine! Am să vă arăt eu vouă!" Mi-am dat însă seama atunci că inima îmi bătea cu putere, cu zgomotul ritmic pe care îl face sake-ul când e turnat dintr-un butoi. Inima soţului meu începuse şi ea să bată cu acelaşi zgomot şi avea şi el răsuflarea grea; treptat, ritmul bătăilor şi al respiraţiei ni s-a sincronizat. Când tocmai mă întrebam dacă nu cumva o să ne explodeze amândurora inima în acelaşi timp, m-am trezit pe neaşteptate cuprinsă de braţele lui. În clipa următoare, răsuflarea lui grea s-a apropiat şi mai mult de mine, iar buzele lui fierbinţi mi s-au lipit de ureche şi au început să şoptească:

- Cât de mult mă bucur că te-ai întors acasă!

Când am auzit cuvintele acelea, m-am topit imediat şi ochii au început să îmi lăcrimeze.

- Am fost umilită! am strigat tremurând din tot trupul, cu lacrimile şiroind pe obraji.

Apoi, a fost rândul meu să îl strâng pe el în braţe.

- Umilită, umilită, umilită! am strigat în timp ce îl scuturam cu putere.

- Ce e? De ce eşti atât de amărâtă? m-a întrebat cu o voce blândă. Cum adică ai fost umilită? Să ştii că nu te înţeleg dacă plângi, da? Ce s-a întâmplat?

Mi-a şters lacrimile cu mâna, m-a mângâiat, a încercat să mă liniştească – asta m-a întristat încă şi mai mult şi m-am simţit cuprinsă de remuşcări: „Ah, îi sunt atât de recunoscătoare soţului meu! Mi-am meritat pedeapsa. Am să mi-o alung pe Mitsuko din minte şi am să îl iubesc numai pe el de acum înainte."

- Am să-ţi povestesc pe îndelete ce s-a petrecut în seara asta, dar te rog să mă ierţi.

Şi i-am povestit soţului meu, sincer, tot ce se întâmplase până atunci.

12

Starea de spirit mi s-a schimbat complet. A doua zi de dimineaţă m-am trezit cu două ore înaintea soţului meu, am coborât în bucătărie şi am gătit micul dejun, i-am pregătit costumul – m-am ocupat eu însămi de toate treburile pe care de obicei le lăsam în seama servitoarei.

- Tu nu mergi astăzi la şcoală? m-a întrebat soţul meu pe când tocmai se pregătea de plecare şi se oprise în faţa oglinzii ca să îşi aranjeze cravata.

- Păi mă gândeam să mă las de şcoala aceea, i-am răspuns în timp îi ţineam sacoul din spate ca să îl îmbrace.
M-am aplecat apoi să ridic *kimono*-ul pe care şi-l scosese şi m-am aşezat direct pe podea, acolo.
- Ce-ţi veni să spui aşa ceva?
- Nu-mi foloseşte la nimic să mă duc la o asemenea şcoală... În plus, nici nu vreau să mai dau peste persoane pe care nu am chef să le întâlnesc...
- Aşa carevasăzică... Atunci nu văd de ce n-ai renunţa, mi-a spus cu o privire plină de recunoştinţă. Apoi, cu o expresie de regret şi compătimire întipărită pe chip, a adăugat: Să ştii că nu e singura şcoală la care poţi merge. Dacă vrei într-adevăr să studiezi pictura, ai putea să te înscrii la un institut de artă, nu? Aşa am putea în continuare să plecăm împreună de acasă dimineaţa.
- De acum înainte pur şi simplu nu mai vreau să ies din casă. Oricum, oriunde aş merge, nu învăţ nimic folositor.
Din ziua aceea, am hotărât să devin o soţie şi o gospodină model – stăteam de dimineaţa până seara închisă şi vedeam de toate treburile casei. Pesemne că soţul meu era fericit să vadă că eu, care fusesem atât de capricioasă şi de îndărătnică până atunci, ma schimbasem atât de mult; era ca şi cum aş fi renăscut. Cu toate astea, era limpede că el voia să ne întoarcem la viaţa de dinainte, când ne înţelegeam bine şi mergeam la Ōsaka atât de des împreună. Eu, la rându-mi, îmi doream să îi fiu tot timpul alături; simţeam că, dacă mă despart de el, au să înceapă să mi se năzare tot soiul de lucruri. Mă întrebam ce s-ar fi petrecut dacă m-aş fi întâlnit din întâmplare cu Mitsuko pe stradă... Eram sigură că nu i-aş mai fi adresat nici măcar un cuvânt, şi totuşi – dacă am fi trecut pur şi simplu una pe lângă cealaltă? Probabil că m-aş fi făcut albă ca varul la chip, aş fi început să tremur, aş fi rămas pironită pe loc şi aş fi leşinat chiar în faţa porţii.
Îmi era frică să mai ies din casă, darmite să mă duc până la Ōsaka; într-o zi, am mers până la gară şi, când am văzut chipul unei persoane care nici măcar nu semăna cu ea, m-am simţit cuprinsă de panică de parcă aş fi fost atacată şi am alergat într-un suflet înapoi acasă. Am încercat să îmi domolesc inima care bătea cu putere în piept, spunându-mi: Nu se poate, nu se poate, nu trebuie să mai ies niciodată din casă! Să stau închisă de parcă aş fi murit pentru restul lumii, să îmi văd de treabă, de spălat, de dereticat, de orice. Să ard scrisorile încuiate în sertarul şifonierului; sau, mai bine, să mă descotorosesc înainte de portretul lui Kannon – în fiecare zi mă frământau asemenea gânduri. Îmi spuneam: „Am să le ard chiar astăzi! Am să le ard chiar astăzi!”, mergeam până la şifonier, dar mă gândeam că, dacă pun mâna pe ele, o să îmi vină să le citesc – mă cuprindea spaima şi nici nu mai deschideam sertarul. Aşa îmi petreceam fiecare zi,

iar seara, când se întorcea soţul meu, simţeam că mi s-a luat o piatră de pe inimă:
- Mă bucur atât de mult că ai venit! Eu mă gândesc la tine întruna, de dimineaţa până seara, şi sper că şi tu faci la fel. Mă agăţam cu braţele de gâtul lui: Să mă iubeşti, să mă iubeşti mereu, mereu, să mă iubeşti atât de mult încât să nu rămână loc în inima mea pentru nimeni altcineva!
Dragostea lui devenise singurul meu sprijin. Repetam la nesfârşit, întruna:
- Să mă iubeşti, să mă iubeşti...
Într-o seară, eram atât de agitată încât am izbucnit de parcă aş fi luat-o razna:
- Încă nu mă iubeşti de-ajuns!
- Tu sari dintr-o extremă în alta, mi-a răspuns soţul meu încercând să mă liniştească, uimit de răbufnirea mea.
Cel mai mult mă înspăimânta gândul că Mitsuko ar fi putut să apară pe nepusă masă şi că aş putea fi nevoită să vorbesc cu ea, fie că voiam sau nu; însă, oricât de obraznică ar fi fost, din fericire n-a îndrăznit să vină. În adâncul sufletului, mă rugam întruna şi lui Dumnezeu şi lui Buddha, mulţumindu-le pentru cât sunt de norocoasă. Treptat, am reuşit să mă liniştesc puţin gândindu-mă că, dacă nu ar fi fost întâmplările din noaptea aceea, cu siguranţă că nu aş fi putut să mă rup cu totul şi atât de uşor de Mitsuko – şi asta trebuie să fi fost un dar de la Dumnezeu.

Până la urmă, m-am mai liniştit, spunându-mi că lucrurile atât de cumplite şi de triste pe care le îndurasem au fost doar un vis... Era deja pe la mijlocul lui iunie – trecuse mai bine de o jumătate de lună de atunci. Anul trecut a fost o vară uscată, fără prea multă ploaie – soarele strălucea puternic în fiecare zi, iar pe plaja din dreptul casei se vedeau din ce în ce mai mulţi oameni veniţi să se scalde în mare. Deşi de obicei nu prea avea mare lucru de făcut, tocmai atunci soţul meu fusese solicitat pentru un contract; spunea că, de îndată ce termină, o să mergem undeva într-un loc răcoros, să ne adăpostim de arşiţă. Într-o bună zi, când stăteam în bucătărie şi fierbeam un jeleu de cireşe, servitoarea a venit să mă anunţe:
- Vă caută la telefon cineva de la spitalul SK din Ōsaka.
Am presimţit ceva necurat la mijloc:
- Mai întreabă o dată dacă e vorba de cineva internat.
- Nu, nu. Cei de la spital spun că vor să vorbească ceva direct cu dumneavoastră. Era o voce de bărbat.
- Hmm... Ce ciudat!
În clipa când am mers la telefon, am simţit cum inima începe dintr-o dată să îmi bată năvalnic în piept; mâna cu care ţineam receptorul tremura.

- Sunteţi doamna Kakiuchi? a întrebat vocea de două sau trei ori, insistent. Apoi, pe neaşteptate, pe un ton foarte jos, a continuat cu o întrebare care mi-a stârnit bănuieli: Mă iertaţi că vă deranjez, dar avem o nelămurire. I-aţi împrumutat cumva unei doamne pe nume Nakagawa o carte în engleză despre metodele contraceptive[1]?

- Da, am împrumutat cuiva o asemenea carte, dar eu nu cunosc nici o doamnă Nakagawa. Pesemne că i-a dat cineva cartea luată de la mine.

- Aha, am înţeles. I-aţi împrumutat cartea domnişoarei Tokumitsu Mitsuko?

La drept vorbind, mă aşteptam la întrebarea asta, dar în clipa când am auzit numele ei m-am simţit străbătută în întreg trupul de un fior ca un impuls electric. Îi dădusem cartea respectivă lui Mitsuko cu mai bine de o lună înainte, pentru că îmi povestise de o prietenă de-ale ei pe nume Nakagawa care nu voia în ruptul capului să rămână însărcinată.

- Cu siguranţă că tu ştii o metodă bună, surioară, îmi spusese.

- Nu ştiu, dar am o carte tocmai bună. E o carte publicată în America, şi e foarte amănunţită şi temeinică.

Evident, uitasem cu totul de carte imediat ce i-o împrumutasem. Se pare însă că la spital se iscase un scandal nemaipomenit tocmai din pricina acelei cărţi. Nu putea să îmi spună mai multe la telefon, dar se pare că domnişoara Tokumitsu, implicată la rândul ei în incident, dorea să ne întâlnim şi să ne sfătuim între patru ochi, ba chiar îmi trimisese câteva scrisori în legătură cu asta, însă se plângea că nu primise nici un răspuns din partea mea. Prin urmare, ar fi de dorit să mă văd cu domnişoara Tokumitsu. Din motive lesne de înţeles, nu se cădea ca un reprezentant al spitalului să vină direct la mine, aşa că cel mai bine era să mă întâlnesc eu cu domnişoara Tokumitsu, pentru ca spitalul să nu fie implicat oficial. Dacă nu mă întâlneam cu ea, spitalul avea să îşi decline răspunderea pentru orice necaz mi s-ar fi putut întâmpla mie, mi-a mai spus bărbatul.

Am bănuit imediat că e vorba din nou de un plan iscusit ticluit de Mitsuko şi de Watanuki. Însă la vremea respectivă se făcea mare tevatură în legătură cu avorturile şi apăreau frecvent articole în ziar despre cutare doctor care fusese arestat sau despre cutare spital care era cercetat. După cum v-am mai spus, în cartea respectivă erau prezentate o sumedenie de metode, dintre care unele foloseau anumite medicamente sau instrumente ilegale în Japonia; prin urmare, mi-am închipuit că doamna Nakagawa făcuse cine ştie ce greşeală cu care vreun felcer amator nu fusese în stare să se descurce şi aşa ajunsese să fie internată în spital. În plus, îi poruncisem servitoarei ca, dacă vin

[1] Printr-o lege datând din 1881 care avea ca scop încurajarea dezvoltării demografice, avorturile erau interzise; atât pacienta cât şi medicul puteau primi pedepse între 1 şi 5 ani de închisoare. Tanizaki face aluzie şi la un scandal izbucnit în presă în mai-iunie 1927, în care au fost implicate peste şaptezeci de paciente şi medici de la mai multe spitale din Ōsaka. (n. tr.)

cumva scrisori din partea lui Mitsuko, să nu mi le arate şi să le ardă pe toate, aşa că până în ziua respectivă nu aflasem absolut nimic despre incident. Bărbatul de la spital cu care am vorbit era foarte insistent şi ţinea morţiş ca eu să mă văd cu Mitsuko chiar în cursul acelei zile.
I-am telefonat soţului meu să îl întreb ce părere are.
- Dacă aşa stau lucrurile, trebuie să te întâlneşti cu ea, mi-a răspuns.
I-am anunţat pe cei de la spital că accept şi mi-au spus că îi vor transmite lui Mitsuko să vină imediat în vizită la mine.

13

Telefonul sunase pe la ora două, iar treizeci de minute mai târziu Mitsuko a apărut deja. Ştiam că, de obicei când ieşea în oraş, stătea câte un ceas sau chiar două să se aranjeze şi să se machieze, aşa că, oricât ar fi zorit-o cei de la spital, mă aşteptam să ajungă cel mai devreme după-amiaza, sau chiar pe seară. Nici prin minte nu-mi trecuse că ar putea să vină atât de repede. Când am auzit însă soneria de la poartă şi apoi zgomotul făcut de pantofii cu talpă de lemn pe treptele de beton, mi-am pierdut cumpătul. Toate uşile erau deschise, de la intrare până la camerele din spate – când a pătruns o rafală de vânt, în hol s-a răspândit imediat un parfum familiar. Din păcate, soţul meu nu se întorsese încă acasă, iar eu am rămas ţintuită pe loc, descumpănită, căutând disperată o cale de evadare. Kiyo, care ieşise să răspundă la uşă, a venit în goană la mine, palidă şi trasă la faţă:
- Stăpână, stăpână!
- Da, da, ştiu, a venit Mitsuko, nu-i aşa? am spus şi am dat să merg şi eu la intrare ca s-a întâmpin. Apoi, buimacă, fără să îmi dau seama prea bine cu cine vorbesc, am adăugat: Ia stai puţin... Spune-i să mă aştepte şi condu-o în camera cea mare de jos.
Am urcat în dormitorul de la etaj, m-am prăbuşit pe pat şi am aşteptat să mi se liniştească bătăile nebuneşti de inimă; într-un târziu, m-am ridicat şi, ca să îmi ascund paloarea, mi-am dat din belşug cu pudră roşie pe obraji. Am băut şi un pahar de vin şi după aceea am coborât, fermă.
Inima mi-a luat-o din nou razna în clipa când am zărit-o printre zăbrelele de bambus de la uşă, îmbrăcată într-un *kimono* cu imprimeuri şi culori fistichii – îşi ştergea fruntea de sudoare cu o batistă. M-a zărit la rându-i şi mi-a strigat: „Bună ziua!”, cu un zâmbet larg întipărit pe buze, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să mă întâlnească:
- Îmi pare rău că nu te-am mai căutat de atât vreme, surioară, dar de atunci s-au întâmplat o sumedenie de lucruri... M-am întrebat ce ai crezut tu despre ce s-a petrecut în noaptea aceea şi mi-am închipuit că eşti furioasă pe mine, aşa că mi-a fost nespus de greu să vin să te întâlnesc, a început cu îndrăzneală, iscodindu-mă cu privirea ca să vadă

ce gândesc.
A continuat apoi pe tonul ei obişnuit, privindu-mă drept în ochi:
- Ia spune, surioară, încă mai eşti supărată pe mine?
- Domişoară Tokumitsu, am început eu, intenţionat politicoasă şi distantă. Nu v-am întâlnit astăzi ca să discutăm despre povestea aceea.
- Da, surioară, dar dacă nu îmi spui că mă ierţi pentru ce s-a petrecut atunci, nu pot să vorbesc cu tine deloc.
- Am primit un telefon de la spitalul SK în legătură cu doamna Nakagawa şi soţul meu mi-a dat permisiunea de a vorbi numai despre asta. Aşa că vă rog ca nici măcar să nu pomeniţi de orice altceva. Cât despre noaptea aceea, totul a fost numai din vina propriei mele supidităţi, aşa că nu am de ce să fiu furioasă. Prin urmare, v-aş ruga ca de acum înainte să nu îmi mai spuneţi „surioară". Altminteri, nu pot să mai am nimic de-a face cu dumneavoastră.
Auzindu-mi cuvintele, Mitsuko s-a înnegurat la chip şi a început să răsucească batista ca pe o funie pe care şi-o învârtea pe deget. Părea gata să izbucnească în plâns şi se cufundase în tăcere.
- Nu ăsta e motivul pentru care aţi venit, ca să discutăm despre asta? Vă rog să îmi spuneţi despre ce e vorba.
- Of, surioară, de ce vorbeşti aşa? a început. Folosise din nou apelativul intim de „surioară". Am închis în suflet atât de multe lucruri pe care aş vrea să ţi le spun, încât mă tem că nici nu le pot pune în cuvinte... Ca să fiu sinceră, telefonul de adineauri nu are nici o legătură cu doamna Nakagawa.
- Şi atunci, cu cine are legătură?
S-a încruntat puţin şi apoi a rânjit:
- Are legătură cu mine.
- Şi până la urmă cine a fost internat în spital, dumneavoastră?
Of, ce muiere! Câtă neobrăzare! Să vină la mine să ceară ajutor pentru că Watanuki a lăsat-o însărcinată! Oare cât mai vrea să îmi dea să beau din cupa amărăciunii? Am început să tremur din tot trupul, dar m-am stăpânit şi am ascultat-o cât am putut de calmă.
- Da, eu, a încuviinţat Mitsuko. Cel puţin am vrut să mă internez, dar mi-au zis că nu se poate.
Vorbele ei mi s-au părut a fi cusute cu aţă albă. Am ascultat însă cu atenţie tot ce mi-a povestit în continuare. Mi-a spus că încercase întocmai câteva dintre metodele prezentate în cartea aceea în engleză pe care o împrumutase de la mine, dar nici una dintre ele nu funcţionase. Îngrijorată că, dacă lasă prea mult timp să treacă, lumea ar

începe să îşi dea seama, reuşise să facă rost de nişte medicamente care respectau una dintre reţetele din carte de la un farmacist din Doshōmachi, o cunoştinţă de-ale lui Watanuki. Luase acele medicamente. Fireşte, nu îi dezvăluise farmacistului situaţia ei – luase de la el medicamentele necesare, pe care le amestecase după cum se pricepuse mai bine şi pesemne că făcuse o greşeală.

În seara precedentă, începuse să o doară stomacul dintr-o dată şi, până să sosească doctorul, avusese o sângerare mare. Era medicul lor de familie, dar, când ea şi Ume i-au explicat situaţia şi l-au rugat să păstreze secretul faţă de părinţii ei, a oftat şi le-a spus:

- Asta e o problemă. Eu nu prea am ce să fac. E nevoie neapărat de o operaţie. Dacă aveţi relaţii la vreo clinică specializată, mergeţi acolo pentru o consultaţie. Nu pot să vă ofer decât tratamentul de urgenţă.

Doctorul plecase apoi, scuzându-se politicos.

Întâmplător, Mitsuko îl cunoştea pe directorul spitalului SK şi s-a gândit să apeleze la el. În dimineaţa aceea, fusese la spital pentru o consultaţie, dar primise şi acolo acelaşi răspuns: nu puteau să facă nimic. Se pare că directorul primise o contribuţie financiară din partea tatălui lui Mitsuko pentru a construi spitalul, însă oricât s-au rugat de el şi ea şi Ume, a rămas neînduplecat:

- Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Acum câtăva vreme, orice doctor s-ar fi ocupat de un necaz ca al dumneavoastră, dar, după cum probabil ştiţi, acum se face o întreagă tevatură în jurul acestei chestiuni. Dacă s-ar întâmpla ceva, nu ar fi doar problema mea, ci şi pentru familia dumneavoastră – onoarea i-ar putea fi ştirbită şi eu nu aş mai avea nici o justificare faţă de tatăl dumneavoastră. Dar de ce aţi lăsat să se ajungă până aici? Dacă nu ar fi ajuns în stadiul ăsta – dacă aţi fi venit măcar cu o lună mai devreme, probabil aş fi putut să fac ceva.

În timp ce el vorbea, pe Mitsuko o apucaseră din nou durerile şi sângerările. Pesemne că directorul s-a gândit atunci că, dacă s-ar întâmpla vreo nenorocire chiar acolo, asta ar atrage suspiciunea asupra spitalului său – pe de altă parte, nici nu putea să rămână impasibil şi să o privească suferind în faţa lui.

- Spuneţi-mi cine v-a sfătuit şi ce medicamente aţi luat. Am să fac operaţia şi am să încerc să păstrez totul secret, dar dacă apare cumva vreo problemă şi se află, persoana care v-a sfătuit va trebui să depună mărturie.

Atunci, Mitsuko i-a povestit cum luase cartea împrumut de la mine şi ce se întâmplase apoi; a adăugat că eu pusesem în aplicare cu succes metodele din carte şi că îşi închipuise că lucrurile aveau să meargă bine şi în cazul ei. Doctorul căzuse atunci pe gânduri preţ de câteva clipe, după care afirmase că într-o asemenea situaţie un medic nu era neapărat necesar; un felcer amator cu ceva experienţă ar fi putut să se ocupe de

necazul ei cu mai multă pricepere. În Occident, era absolut normal pentru o femeie să se ocupe singură de asemenea probleme, fără să ceară ajutor din partea nimănui. Directorul i-a mai spus că, din moment ce eu avusesem numai experienţa reuşite, ar trebui poate să apeleze la mine. Oricum, era de acord se facă operaţia atâta vreme cât eu acceptam să îmi asum răspunderea dacă lucrurile aveau să se complice. Dacă refuzam, trebuia să recunosc faptul că toată tărăşenia izbucnise din pricina faptului că eu îi împrumutasem cartea şi să o ajut cumva. Spre deosebire de un doctor, eu aş putea să o fac fără prea multe griji că aş fi prinsă şi, chiar dacă s-ar descoperi, nu aş avea prea mult de suferit.
...Mă rog, Mitsuko susţinea că asta îi spusese directorul.
- Te rog, surioară, îmi vine greu să te implor aşa ceva, dar cu cât trece timpul, cu atât durerile sunt mai mari. În plus, mi-au spus şi că există riscul să fac cine ştie ce boală cumplită. Dacă accepţi să îşi asumi responsabilitatea, aş putea să fac operaţia...
- Şi ce trebuie să fac pentru a-mi asuma răspunderea? am întrebat-o.
Fie să mergi la spital şi să faci o declaraţie în prezenţa directorului şi a unui martor, fie să scrii şi să semnezi o hârtie care să poată fi folosită mai târziu, dacă e cazul – asta mi-a răspuns. Nu puteam însă să fac aşa ceva cu uşurinţă. Şi, pe de altă parte, cât de mult puteam să mă încred în spusele lui Mitsuko? Mi se părea ciudat ca cineva care avusese o sângerare cu o seară înainte să nu arate deloc atins de boală şi să poată ieşi din casă fără probleme. În plus, susţinea că rugase pe cineva de la spital să dea telefonul de adineauri, dar era imposibil ca acel cineva să se folosească de numele doamnei Nakagawa pentru un asemenea plan. Aveam senzaţia că mi se ascunde ceva şi şovăiam, neştiind ce să spun...
Tocmai atunci, Mitsuko a strigat:
- Ah! Mă doare!... A început din nou să mă doară!
S-a apucat să se frece cu mâinile pe stomac.

14

- Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.
Se făcea tot mai palidă, văzând cu ochii.
- Surioară, du-mă repede la baie, surioară.
Se zvârcolea pe jos de durere – înspăimântată de ce ar putea să se întâmple, am oprit-o, am ridicat-o şi am pornit spre baie; era agăţată de umărul meu şi gemea întruna. Eu am rămas în faţa uşii şi o întrebam mereu:
- Cum te mai simţi? Cum te mai simţi?
Gemetele erau din ce în ce mai atroce:
- Ah, e cumplit, surioară! Surioară!

Atunci, fără să stau prea mult pe gânduri, am dat buzna şi eu în baie, am cuprins-o de umeri şi am început s-o mângâi ca s-o liniştesc:
- Hai, fii curajoasă! Fii curajoasă! A ieşit ceva? am întrebat-o.
A clătinat din cap în tăcere.
- Am să mor, surioară, am să mor... Ajută-mă, te rog! a implorat cu o voce stinsă. Apoi, a strigat o dată „Surioară!" şi şi-a încleştat degetele pe încheieturile mâinilor mele.
- Of, Mitsu, cum ai putea să mori din atâta lucru? am încercat să o îmbărbătez.
Şi-a ridicat spre mine privirea – ochii îi erau tulburi, acoperiţi parcă de un văl:
- Iartă-mă, surioară! Mi-am dorit dintotdeauna să mor aşa, lângă tine...
Mi s-a părut că e foarte teatrală, dar, în acelaşi timp, am avut senzaţia că degetele cu care mă apucase strâns se făceau tot mai reci.
- Vrei să chem un doctor?
- Nu, surioară, o să ei necazuri după aceea. Dacă e să mor, lasă-mă să mor aşa...
Nu puteam cu nici un chip să o las pur şi simplu acolo, aşa că am chemat-o pe Kiyo să mă ajute şi am cărat-o în dormitorul de la etaj. Totul se petrecuse pe neaşteptate şi nu avusesem timp să întind măcar o pătură pentru ea; am şovăit puţin dacă să o duc sau nu la etaj, însă odăile de jos erau toate camere de vară, cu ferestrele şi uşile larg deschise, şi ar fi putut să ne vadă cineva de afară. Am întins-o în cele din urmă pe pat şi, imediat, am dat să ies, cu gândul să le telefonez soţului meu şi lui Ume. M-a prins însă de mânecă şi n-a slăbit strânsoarea nici măcar o clipă:
- Să nu pleci nicăieri, surioară.
Cu toate astea, părea să se mai fi liniştit puţin şi să nu mai fie chinuită de durere precum adineauri. M-am simţit cuprinsă de un val de uşurare şi m-am gândit că, până la urmă, nici nu mai era nevoie să chem un doctor.
Nu puteam însă să plec de lângă ea, aşa că am chemat-o pe Kiyo şi i-am poruncit să meargă jos:
- Vezi că baia e murdară, du-te şi curăţă degrabă.
Am întrebat-o apoi pe Mitsuko dacă vrea să ia nişte medicamente, dar a refuzat, spunând că nu are nevoie. M-a rugat în schimb:
- Slăbeşte-mi puţin brâul de la *kimono*.
I-am desfăcut brâul, i-am scos şosetele albe pătate de sânge, am adus alcool şi vată şi am început să îi şterg mâinile şi picioarele. Între timp, au apucat-o durerile din nou:
- E cumplit, e cumplit. Apă, apă...
A început să se zvârcolească, apucând şi trăgând cu mâinile de pernă şi de cearşafuri, cu trupul chircit de durere. Am turnat nişte apă într-un pahar şi, cum nu putea să bea din pricina spasmelor, am ţintuit-o pe pat; am luat eu o înghiţitură de apă şi i-am dat-o apoi

direct din gura mea. A părut să îi placă şi băut-o, dar a reînceput imediat să strige:
- Mă doare, e cumplit... Surioară, masează-mă pe spate, te rog, nu mai pot...
Voia să o masez ici, să o mângâi colo – am făcut întocmai cum mi-a cerut, am masat-o şi am frecat-o peste tot. Când tocmai mi se părea că se simte ceva mai bine, striga din nou:
- Mă doare! Mă doare!
Suferinţa ei părea să nu mai contenească. Când s-a liniştit totuşi cât de cât, a murmurat de parcă ar fi vorbit singură, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji:
- Ah, ah! Durerea mea de acum e cu siguranţă o pedeapsă pentru ce ţi-am făcut ţie, surioară! Dacă am să mor acum, poate ai să mă ierţi până la urmă...
În curând, a început să se zvârcolească din nou, chinuită parcă de o durere şi mai cumplită decât înainte – spunea întruna că simte că i-a ieşit un cheag de sânge.
- A ieşit, a ieşit, striga; de fiecare dată când m-am uitat, însă, nu am văzut nimic.
- Ţi se pare doar, ai nervii încordaţi. Nu a ieşit nimic.
- Dacă nu iese nimic, am să mă mor. Pesemne nici nu-ţi pasă dacă mor sau nu.
- Cum poţi să vorbeşti aşa?
- Când mă vezi că mă zbat în chinurile iadului, ai putea să mă ajuţi puţin... Tu te pricepi mai bine chiar decât un doctor, surioară...
Spunea asta pentru că eu afirmasem cândva: „Dacă ai un mic instrument, nu e nici o mare scofală." Însă, de când ea strigase că „a ieşit, a ieşit" ceva mai devreme, îmi dădusem deja seama că ceea ce se întâmpla nu era altceva decât o farsă... La drept vorbind, începusem să bănuiesc asta de o bucată de timp şi mă prefăcusem păcălită cu bună ştiinţă; Mitsuko realizase că mă prefac, dar împinsese melodrama cu atât mai departe, încăpăţânată. Prin urmare, nu ne mai rămăsese altceva de făcut decât să ne continuăm fiecare propria comedie...
...Pesemne v-aţi dat deja seama ce s-a întâmplat până la urmă, Maestre – m-am lăsat prinsă cu bună ştiinţă în capcana pe care mi-o întinsese Mitsuko... Nu, n-am întrebat-o niciodată ce a folosit în loc de sânge; şi acum mă mai minunez câteodată. Probabil ascunsese pe undeva nişte vopsea din aceea roşie pe care o folosesc la teatru...

- Deci nu mai eşti supărată pe mine pentru cele petrecute, nu, surioară? M-ai iertat cu totul, da?
- Dacă mai încercă să joci teatru cu mine ca să mă păcăleşti, să ştii că te omor cu mâna mea.
- Iar ţie n-o să-ţi fie uşor dacă mă mai tratezi cu atâta indiferenţă precum adineauri!
În mai puţin de un ceas, reveniserăm la tonul intim de odinioară. Pe neaşteptate, însă, eu

am început să mă gândesc cu groază la momentul când avea să se întoarcă acasă soţul meu. Acum că ne împăcaserăm după tot ce se întâmplase, îmi era încă şi mai dragă şi nu voiam să mă despart de ea nici măcar o clipă; mă întrebam însă dacă vom mai putea să ne vedem în fiecare zi.

- Of, of, ce-o să ne facem? Vii şi mâine la mine, Mitsu?

- Pot să vin aici, acasă?

- Nici nu mai ştiu ce să zic, nu ştiu dacă poţi sau nu.

- Atunci nu mergem mai bine împreună până la Ōsaka? Te sun mâine, la ce oră îmi spui tu, surioară.

- Mai bine te sun eu.

Între timp, începuse să se lase seara.

- Astăzi nu mai stau, mă duc înainte să ajungă soţul tău, a spus Mitsuko şi a început să se pregătească de plecare.

- Mai stai puţin, încă puţin, am protestat eu de câteva ori, ca s-o mai reţin.

- Haide, te porţi ca un copil răzgâiat, nu mai vorbi prostii. Te caut eu mâine, aşa că fii cuminte şi ai răbdare.

Rolurile se inversaseră şi acum mă dojenea ea pe mine.

A plecat în jur de ora cinci.

Pe vremea aceea, soţul meu venea de obicei acasă pe la ora şase, dar mi-am închipuit că în ziua respectivă o să se întoarcă mai repede, măcinat de grijă. Însă pesemne că nu terminase treaba la cazul la care lucra de ceva vreme – nu venise nici la o oră după plecarea lui Mitsuko. Între timp, eu am făcut curăţenie în cameră, am aranjat frumos patul, am cules şosetele murdare de sânge ale lui Mitsuko, rămase pe jos – plecase încălţată cu o pereche dintr-ale mele; când am privit absentă petele acelea stacojii, m-am simţit ca într-un vis. M-am întrebat ce anume să îi spun soţului meu. Să îi spun oare că fuseserăm în camera aceea? Sau să nu îi spun? Oare ce ar trebui să îi spun ca să o mai pot întâlni pe Mitsuko şi de acum înainte?

Pe când stăteam pierdută în astfel de gânduri, s-a auzit de jos, pe neaşteptate, vocea lui Kiyo:

- S-a întors soţul dumneavoastră!

Am azvârlit şosetele în sertarul şifonierului şi am coborât degrabă să îl întâmpin.

- Ce s-a întâmplat după ce am vorbit la telefon? m-a întrebat imediat ce m-a văzut.

- Mi-a fost atât de greu... De ce nu te-ai întors mai repede?

- Am vrut să vin de îndată, dar din păcate n-am reuşit să-mi termin treaba... Spune-mi, ce s-a întâmplat?

- S-a rugat de mine cu cerul şi cu pământul să mă duc cu ea împreună la spital, însă

n-am ştiut ce să fac, aşa că i-am spus să mai aştepte până mâine...
- Şi Mitsuko a plecat?
- A plecat zicându-mi ca mâine să merg neapărat cu ea.
- Nu ai greşit că i-ai dat împrumut cartea aceea?
- I-am împrumutat-o spunându-i să n-o mai arate nimănui – şi am intrat într-o încurcătură groaznică! E, oricum, mâine am să mă duc în vizită la spital, să o văd pe doamna Nakagawa, care e internată. Nu e ca şi cum ar fi o străină complet necunoscută..., i-am răspuns, atentă să îmi pregătesc un pretext pentru a ieşi din casă a doua zi.

15

În noaptea aceea, am aşteptat cu nerăbdare să se crape de ziuă şi, după ce soţul meu a plecat la ora opt, m-am năpustit la telefon.
- Ah, surioară, e tare devreme, tu te-ai drezit deja?
Glasul din receptor era acelaşi ca şi ieri, dar dulceaţa lui mi-a făcut inima să bată mai cu putere decât când Mitsuko fusese în faţa mea.
- Tu dormeai încă?
- Da, m-ai trezit tu cu telefonul.
- Eu sunt gata de plecare oricând. Poţi şi tu să ieşi imediat?
- Mă aranjez în grabă şi ies. Ce zici, ne vedem la nouă şi jumătate la Umeda, pe linia Hankyū?
- Sigur poţi să vii la nouă şi jumătate?
- Fireşte.
- Eşti liberă astăzi toată ziua, Mitsu? Nu e nici o problemă dacă ne întoarcem târziu?
- Absolut nici o problemă.
- Şi eu sunt liberă, am spus.
Am ajuns la ora fixată la locul de întâlnire, dar Mitsuko părea să întârzie. M-am gândit că fie stă iar să se aranjeze şi să se machieze ca de obicei, fie m-a păcălit din nou; am vrut să mă duc la un telefon public să o sun, dar am renunţat de teamă să nu cumva să apară între timp, să nu mă găsească şi să plece. Am rămas să mă perpelesc aşteptând-o.
În cele din urmă, după zece, a apărut la intrare şi a venit în goană către mine.
- Aştepţi de mult, surioară? Unde vrei să mergem?
- Tu nu ştii un loc potrivit, Mitsu?... Un loc liniştit, unde să fim singure şi unde să ne petrecem toată ziua în tihnă.
- Atunci, hai să mergem la Nara.
A, da, chiar aşa – prima dată când ieşiserăm împreună undeva, doar noi două,

merseserăm la Nara; la Nara, de unde ne rămăseseră atât de multe amintiri cu priveliştea soarelui în asfinţit pe muntele Wakakusa... Cum de uitasem de locul acela care însemna atât de mult pentru noi?
- Ce idee bună ai avut! Să mergem să mai urcăm o dată pe Wakakusa! am exclamat în culmea fericirii; ca de fiecare dată când sunt profund impresionată, îmi dăduseră lacrimile. Să mergem degrabă, să mergem degrabă, am zorit-o.
Mă simţeam atât de uşoară încât picioarele parcă nici nu mi-au atins pământul când am alergat până la un taxi şi ne-am urcat în el.
- M-am tot gândit de aseară unde să mergem, şi Nara mi s-a părut locul cel mai potrivit.
- Nici eu n-am fost în stare să pun geană peste geană toată noaptea, dar nu mai ştiu la ce mi-a stat mintea.
- Soţul tău s-a întors curând după ce am plecat eu?
- La vreo oră după.
- Şi ce-a spus?
- Nu-mi mai pune întrebări despre asta, azi vreau să uit de tot ce e acasă...
Când am ajuns la Nara la gară, ne-am urcat imediat într-un autobuz şi am mers până la poalele muntelui Wakakusa. Spre deosebire de prima noastră excursie, era o zi ceţoasă, dar înăbuşitoare, şi, când am ajuns în cele din urmă în vârf, eram amândouă lac de sudoare. Ne-am oprit să ne odihnim la ceainăria de pe munte şi ne-am adus aminte de prima dată, când rostogoliserăm mandarinele la vale; acum era sezonul portocalelor şi am cumpărat câteva de la ceainărie – le-am dat drumul în jos şi am pus pe fugă nişte căprioare speriate.
- Nu ţi s-a făcut foame, Mitsu?
- Ba da, dar nu m-aş mai da dusă de aici.
- Şi mie îmi vine să rămân pe muntele ăsta o veşnicie. Hai să luăm o gustare să ne potolim foamea.
În loc de masa de prînz, ne-am cumpărat nişte ouă fierte şi am stat să le mâncăm admirând priveliştea cu acoperişul templului Tōdaiji şi muntele Ikoma în depărtare.
- Data trecută am cules o sumedenie de ferigi, nu-i aşa, surioară? Oare mai găsim dacă mai mergem pe coasta aceea din spatele nostru?
- Nu găsim nimic, nu e anotimpul potrivit.
- Dar vreau să mergem din nou acolo.
Am coborât apoi pe şaua de la poalele vârfului următor. Era un drum care nici măcar primăvara nu era bătut de lume, iar vara era cu atât mai pustiu, năpădit de ierburi şi de copaci. Era un loc în care ţi-e frică să vii singur. Am găsit un cotlon pitit în umbra buruienilor înalte şi ne-am ascuns acolo, neştiute şi nevăzute de nimeni în afară de norii

de pe cer...
- Mitsu...
- Surioară...
- Aş vrea să nu ne mai despărţim toată viaţa.
- Aş vrea să mor aici, împreună cu tine.
Astea au fost singurele vorbe pe care le-am rostit – ne-am cufundat apoi în tăcere. Am uitat de tot – şi de timp, şi de restul lumii, de tot; nici măcar nu-mi mai dădeam seama de câtă vreme suntem acolo. În universul meu nu mai rămăsese decât draga mea Mitsuko, iubită pe vecie...
M-am trezit din reverie când cerul se întunecase de tot, acoperit de nori; pe faţă mi-au căzut câţiva stropi reci de ploaie.
- A început să picure.
- Ce ploaie nesuferită!
- Să nu cumva să ne udăm. Hai să coborâm până nu începe să toarne.
Am coborât în grabă, dar până am ajuns în vale nu căzuseră decât câţiva stropi răzleţi.
- Dacă asta a fost tot, mai bine am mai fi rămas pe munte.
- Chiar, ce ploaie nesuferită!
Ni s-a făcut dintr-o dată amândurora foame.
- E ora ceaiului, hai să mergem la un hotel să mâncăm un sandviş, am propus eu.
- A, ştiu eu un loc tocmai potrivit, a răspuns Mitsuko.
Am mers la un han cu băi termale aflat chiar lângă gară, unde aveau şi băi private, exact ca la hanul din Takarazuka. Eu eram acolo pentru prima dată, dar Mitsuko părea să fie o clientă fidelă – le spunea servitoarelor pe nume şi cunoştea foarte bine cotloanele clădirii.
Am rămas acolo tot restul zilei. Ne-am întors la Ōsaka abia seara pe la ora opt, însă parcă nu ne venea să ne dezlipim una de cealaltă; voiam să stăm tot timpul împreună. Ne-am urcat amândouă în tren pe linia Hankyū şi, în timp ce mergeam spre Ashiyagawa, am întrebat:
- Ah, aş mai merge la Nara! Tu mâine poţi să ieşi, Mitsu?
- Hai să ne ducem mâine undeva mai aproape. Ce zici de Takarazuka? N-am mai fost de mult.
- Da, sigur, am încuviinţat.
Ne-am despărţit în cele din urmă, iar eu am ajuns acasă aproape de ora zece.

- Se făcuse foarte târziu, aşa că adineauri am dat telefon la spital, a început soţul meu.
Am rămas mută de uimire, dar mi-a venit repede o idee salvatoare:

- Dar n-ai aflat nimic la telefon, nu-i aşa?
- Aşa e. Mi-au spus că nu au internată nici o pacientă pe nume Nakagawa. Mă întreb dacă nu cumva încearcă să ascundă ceva...
- Păi să vezi... De fapt nu e vorba despre doamna Nakagawa, ci despre Mitsuko. Mi s-a părut mie ceva nelalocul lui ieri când a venit să-mi spună asta, dar ea susţine că s-a folosit de numele doamnei Nakagawa pentru că s-a gândit că aş fi refuzat să o întâlnesc dacă aş fi ştiut că e vorba de ea.
- Prin urmare Mitsuko e acum internată în spital?
- Nici pomeneală. Eu habar nu aveam de asta şi m-am dus la ea cu intenţia să mergem împreună în vizită la spital. M-a poftit în casă: „Haide, intră puţin", aşa că am intrat. Timpul se scurgea însă şi ea nu dădea nici un semn că s-ar pregăti de plecare. Am spus eu într-un târziu: „Să mergem degrabă." A început atunci: „Ştii, de fapt aş vrea să te rog ceva... Şi ieri am venit la tine cu gândul să îţi vorbesc despre asta." A continuat: „De la o vreme încoace se întâmplă ceva ciudat cu trupul meu, cred că sunt însărcinată. Voiam să te rog să mă ajuţi cu o fărâmă din înţelepciunea ta, înainte să fie prea târziu. Am răsfoit cartea aceea, dar e în engleză şi nu reuşesc nicicum să-i dau de capăt. Mă tem să nu fac cine ştie ce pocinog."
- Ce femeie îngrozitoare! Deci de-asta a avut tupeul să ticluiască minciunile pe care ţi le-a înşirat ieri!
- Mie mi-a trecut prin cap că vrea cu orice preţ să îmi fac griji din pricina ei şi că de fapt îşi bate joc de mine. Dar ea a mers mai departe: „Nu te-am minţit decât pentru că sunt la anaghie şi nu mai ştiu ce să fac. Te rog să nu mi-o iei în nume de rău." Apoi a apărut şi Ume şi a început şi ea să îşi ceară iertare...
- Şi totuşi, există minciuni şi minciuni. Ce-a născocit ea e absolut cumplit.
- E adevărat, ai dreptate. Numai că ieri, la telefon, era o voce de bărbat – pesemne că Watanuki ăla îi dă indicaţii în secret. Dacă Mitsuko ar fi numai de capul ei, cu siguranţă n-ar fi în stare să inventeze asemenea gogoşi. Mă înfuriasem la culme şi am dat să plec, spunându-i: „Urechile mele nu sunt făcute să audă asemenea rugăminţi. La revedere!" A strigat: „Nu vorbi aşa! Ajută-mă, te rog!" M-a prins de mâneci şi m-a tras înapoi. „Dacă părinţii mei află ceva de povestea asta, s-a ales praful de planul meu de a mă căsători cu Watanuki. Şi n-am să mai pot trăi aşa." A început atunci să plângă. „Vă rog, vă rog, e viaţa stăpânei în joc, aveţi grijă de ea", m-a implorat şi Ume cu mâinile împreunate. Văzându-le pe amândouă cum se dau de ceasul morţii, n-am mai ştiut ce să fac şi în cele din urmă m-am dat bătută.
- Şi apoi?
- Nu puteam să fiu neglijentă, aşa că i-am spus: „Eu nu cunosc nici o metodă care să te

ajute. Oricum, am făcut o greşeală cumplită să îţi dau cartea aceea cu împrumut, dar cum poate să-ţi treacă prin minte să faci un lucru atât de periculos? Ar fi mai bine să ceri sfatul unui medic pe care-l cunoşti." În timp ce vorbeam însă, pe Mitsuko au apucat-o brusc durerile şi a început să ţipe ca din gură de şarpe...

Şi aşa, am născocit tot soiul de plăsmuiri, una după alta, pe măsură ce vorbeam cu soţul meu. Cu măiestrie, am ţesut în urzeala poveştii şi întâmplările de ieri – i-am spus că, încercând să urmeze una dintre metodele prezentate în carte, Mitsuko luase aseară nişte medicamente, care şi-au făcut efectul taman atunci şi i-au provocat durerile acelea groaznice – şi i-am relatat întocmai, cu lux de amănunte, ce văzusem eu cu o zi înainte. I-am mai spus soţului meu că, văzând cum stau lucrurile, m-am simţit vinovată pentru starea ei şi nu m-am îndurat să plec, aşa că i-am stat alături până la ora aceea.

Am reuşit să scap basma curată cu minciuni bine ticluite.

16

- Ies şi astăzi să mă duc să văd cum se simte Mitsuko. Dacă o las singură, stau ca pe ace şi, dacă tot am intrat în horă, trebuie să joc, i-am spus soţului meu în dimineaţa următoare.

Cu asemenea pretexte, am plecat de acasă să mă întâlnesc cu Mitsuko în fiecare zi din săptămâna aceea.

- Nu ştii cumva un loc unde am putea să ne întâlnim şi să stăm împreună vreo două sau trei ceasuri în fiecare zi, un loc unde să nu ne vadă şi să nu cunoască nimeni? am întrebat-o la un moment dat.

- Cred că cel mai bine ar fi să ne vedem la Ōsaka, în centru... E mai potrivit un oraş aglomerat decât un loc ferit de ochii lumii, pentru că nu ne-ar băga nimeni în seamă. Ce zici de hanul acela în care ai venit tu atunci să îmi aduci *kimono*-ul, surioară? Îi cunosc bine pe cei de acolo şi e un loc sigur... Vrei să ne întâlnim acolo?

Pentru mine, hanul din Kasayamachi era un loc plin de amintiri cumplit de amare, iar Mitsuko, pomenind de el, îmi călcase sentimentele în picioare – cu toate acestea, am răspuns:

- Mda, de ce nu? Pentru mine, e puţin stânjenitor, dar hai să mergem acolo

Mă citise foarte bine şi ştia că aveam să o urmez docilă, oriunde – nu eram în stare nici măcar să mă supăr pe ea.

E adevărat că m-am simţit stânjenită la han, însă doar în prima zi; în scurtă vreme, m-am obişnuit, iar, când stăteam până târziu, servitoarele au învăţat să dea telefon la mine acasă ca să ofere un alibi... În cele din urmă, am început să venim acolo separat şi să ne sunăm una pe cealaltă ca să ne chemăm; în plus, dacă se ivea vreo chestiune

urgentă, Ume se obişnuise să ne sune tot acolo... Mai mult decât atât, nu numai Ume, ci şi mama lui Mitsuko, şi celelalte servitoare, toată lumea din familia ei ştia numărul de telefon de acolo şi ne sunau câteodată pe amândouă. M-am gândit că, de bună seamă, îi păcălise cu iscusinţă pe toţi. Într-o bună zi însă, când ajunsesem acolo mai devreme, singură, am auzit una dintre servitoare vorbind la telefon:

- Da, aşa este... Nu, o aşteptăm, dar încă n-a venit. Da, desigur, am să îi transmit mesajul întocmai... O, nu, eu vă mulţumesc... Vă suntem recunoscători că o primiţi atât de des pe stăpână în vizită...

Mi s-a părut puţin ciudat, aşa că am luat-o la întrebări:

- Telefonul de adineauri era cumva de la familia Tokumitsu?

- Da, desigur, mi-a răspuns chicotind.

- Tocmai ai spus „o primiţi atât de des pe stăpână în vizită", nu-i aşa? Despre cine vorbeai?

A chicotit din nou:

- Dumneavoastră chiar nu ştiţi? Am vorbit ca şi cum aş fi servitoarea dumneavoastră personală.

Până la urmă, am aflat că celor de la han li se spusese să pretindă că acolo ar fi biroul din Ōsaka al soţului meu.

- Ia auzi ce spune servitoarea, cum că aşa şi pe dincolo, e adevărat? am întrebat-o şi pe Mitsuko.

- Da, e adevărat, a răspuns impasibilă. Le-am spus alor mei că soţul tău are două birouri, unul în Imabashi şi unul aici, pe lângă Namba, şi le-am dat numărul de telefon de aici. Ce-ar fi să faci şi tu la fel, surioară? Nu merge să spui că e numărul meu de acasă, dar ai putea pretinde că e numărul de la magazinul din Semba, sau ai putea foarte bine să născoceşti altceva.

Astfel, m-am afundat tot mai adânc într-o mlaştină fără fund; când mi-am spus că nu mai merge aşa, era deja prea târziu şi nu mai puteam face nimic. Ştiam prea bine că Mitsuko se folosea din nou de mine, ştiam prea bine că îşi bate joc de mine, oricât mi-ar fi spus „surioară" în sus şi „surioară" în jos.

...Da, chiar, îmi aduc aminte că Mitsuko îmi declarase la un moment dat:

- Eu mă simt mult mai mândră atunci când sunt adulată de o femeie decât atunci când sunt adulată de un bărbat. Şi asta pentru că e firesc pentru un bărbat să vadă o femeie şi să o considere frumoasă, dar dacă ajung să faci o femeie să-şi piardă minţile, înseamnă că sunt într-adevăr nespus de frumoasă. Iar asta mă face să mă simt în culmea fericirii.

Pesemne că din pricina acestei vanităţi căpătase dorinţa de a-mi fura dragostea soţului;

cât despre ea, eu eram convinsă că inima îi înclină mai degrabă către Watanuki. Însă ajunsesem deja să simt că nu aş mai putea vreodată să mă despart de ea şi, deşi ştiam prea bine ce sentimente are, mă prefăceam că nu am habar şi încercam să-mi înăbuş gelozia; evitam să rostesc până şi prima silabă din numele lui Watanuki ca să îi dau senzaţia că nu mă îndoiesc de dragostea ei. Şi totuşi, mi-a ghicit punctul sensibil şi, astfel, a început să se poarte cu mine de parcă aş fi fost într-adevăr doar o „surioară", o femeiuşcă mai tânără decât ea şi mai necoaptă la minte.

Într-o bună zi, când ne întâlnirăm ca de obicei la hanul cu pricina, m-a întrebat:

- Surioară, nu vrei să te întâlneşti o dată şi cu Watanuki? Nu ştiu ce părere ai despre el, dar mi-a spus că încă se simte vinovat pentru ce s-a întâmplat atunci şi ar vrea neapărat să te mai vadă. E un bărbat tare cumsecade şi sunt convinsă că ţi-ar plăcea şi ţie dacă ai sta de vorbă cu el.

- Da, chiar, ai dreptate, nu ne-am mai văzut deloc de-atunci. Dacă el ţine atât de tare să mă întâlnească, atunci primesc cu bucurie. E un bărbat care îţi e drag ţie, Mitsu, aşa că sunt convinsă că am să prind şi eu drag de el.

- Cu siguranţă aşa e. Ce-ai zice să vă întâlniţi chiar azi?

- Oricând, oricând. Ştii pe unde e?

- A ajuns adineauri aici, la han.

Avusesem o presimţire că aşa stau lucrurile.

- Să-i spunem să vină încoace. Du-te de-l cheamă aici, i-a poruncit unei servitoare.

Aproape imediat, Watanuki a intrat în cameră.

- A, surioară, ia te uită! a exclamat.

Deşi prima oară când ne întâlnirăm mi se adresase tot timpul cu „doamna Kakiuchi", acum mi-a spus „surioară"; în plus, când m-a văzut, a îngenuncheat imediat, parcă înspăimântat, cu genunchii lipiţi:

- Îmi pare nespus de rău pentru cele petrecute atunci...

Oricum, prima dată când îl văzusem era târziu în noapte şi, în plus, purta un *kimono* de împrumut; atunci, însă, era în plină zi, pe lumină, şi era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi şi o cămaşă roşie – mi-a lăsat impresia unei persoane cu totul diferite. Avea vreo douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani şi faţa încă mai albă decât mi se păruse prima dată; era cu siguranţă un „bărbat chipeş", cum se spunea despre el, dar, sincer vorbind, chipul îi era complet lipsit de expresivitate. Era pur şi simplu frumos de să-l pui în ramă şi atât; nu avea nimic modern în el.

- Nu ţi se pare că seamănă cu Okada Tokihiko[1], actorul acela faimos? m-a întrebat

[1] Okada Tokihiko (1903-1934), cel mai popular actor de film al deceniului al treilea; coleg cu Tanizaki, care lucra ca scenarist la compania *Taishō*, îi datorează acestuia numele de scenă. (n. tr.)

Mitsuko.
Watanuki era însă cu mult mai efeminat decât Tokihiko. Avea ochii subţiri, pleoapele umflate şi, în plus, îşi încrunta întruna sprâncenele, ca un tic nervos – era ceva în el care îţi dădea fiori.
- Eijirō, n-ai de ce să fii atât de ceremonios, surioara nu are nimic împotriva ta...
Mitsuko se străduia din răsputeri să medieze întâlnirea, dar eu nu dădeam nici o ceapă degerată pe el; pur şi simplu nu puteam să-l înghit. Pesemne că Watanuki a simţit asta, pentru că a rămas cu acelaşi rânjet indiferent îngheţat pe chip şi în aceeaşi postură oficială, cu genunchii lipiţi.
Doar Mitsuko părea să se amuze şi râdea fără contenire:
- Ce s-a întâmplat, Eijirō? Nu prea pari să fii în apele tale.
A aruncat o privire plină de subînţeles către chipul impenetrabil al lui Watanuki.
- Nu mai sta îmbufnat, nu e politicos faţă de surioara mea, a continuat şi l-a înţepat apoi cu degetul în obraji. Ştii care e de fapt adevărul, surioară? E cumplit de gelos...
- Nici pomeneală, nici vorbă să fiu gelos! E o neînţelegere.
- Ba da, ba da. Vrei să-i spun ce-ai zis adineauri?
- Ce anume am zis?
- N-ai zis tu că îţi pare rău că te-ai născut ca bărbat şi că ai prefera să te fi născut într-o femeie aşa cum e surioara?
- Aşa am spus, dar asta nu e gelozie.
Se prea poate să se fi sfătuit înainte şi să fi plănuit puiul acela de ceartă ca să mă măgulească pe mine; n-am scos nici o vorbă pentru că mi se părea ridicol să intervin.
- Haide, nu mă mai face de ruşine în faţa surioarei, a protestat el.
- Atunci ce-ar fi să încerci să te binedispui puţin?
Până la urmă, au încetat cu sfada de iubiţi geloşi. Am plecat tustrei de la han şi ne-am dus să cinăm la *Tsuruya*, iar apoi am mers să vedem şi un film la *Shōchiku*. Şi totuşi, fiecare dintre noi a rămas cu un ghimpe adânc înfipt în inimă.

17

A, da, am uitat să vă spun – eu lăsasem acasă numărul de telefon al hanului din Kasayamachi spunând că e de la locuinţa amantei tatălui lui Mitsuko.
Pesemne că asta vi se pare ciudat, mai ales că Mitsuko sugerase să spun că e numărul de la prăvălia lor din Semba, dar mi s-a părut că ar fi suspect să susţin că mă duc tocmai acolo să o întâlnesc. Apoi, mă gândisem la un moment dat să spun că s-a internat în spital, doar că n-ar fi putut să rămână acolo o veşnicie – în plus, dacă soţului meu i-ar fi trecut prin cap într-o bună zi să se abată de la birou pe la spital, şi-ar fi dat seama

imediat. Tocmai mă frământam întrebându-mă ce să fac când Ume venise cu ideea salvatoare.
Mitsuko trebuia să fie în continuare însărcinată, aşa că am hotărât să spunem că medicamentele pe care le luase nu avuseseră efect, iar medicii refuzau s-o opereze; burta începuse să i se umfle tot mai mult şi până la urmă fusese nevoită să îi mărturisească totul mamei ei. Familia aranjase să fie primită de amanta tatălui şi să stea acolo până avea să nască. Iar amanta locuia într-un han numit *Izutsu*, aflat în Kasayamachi, cu numărul de telefon cutare – asta i-am şi spus soţului meu, pentru că ne dăduserăm seama că, dacă ar fi căutat în cartea de telefon, ar fi văzut că numărul e corect şi, dacă ar fi venit vreodată să mă ia, aş fi avut alibiul perfect.
Mitsuko a râs în hohote şi a spus:
- Prin urmare, de acum înainte, de fiecare dată când o să vin pe la tine, surioară, o să fiu nevoită să îmi pun ceva pe burtă pe sub haine, ca să pară mare.
Hotărârea însă a rămas neschimbată.
Soţul meu a luat de bună toată povestea:
- Carevasăzică Mitsuko a rămas într-adevăr însărcinată? m-a întrebat, cu o expresie de compătimire sinceră.
- Ştiu că tu mi-ai spus că ar fi mai bine pentru mine să nu mă amestec deloc într-o chestiune atât de murdară. Prin urmare, refuz să o ajut oricât s-ar ruga de mine. Medicii i-au spus însă că, până naşte, nu are voie să pună piciorul afară din casă şi că trebuie să stea liniştită, aşa că se simte prizonieră. Se plictiseşte pentru că nu are nimic de făcut şi m-a implorat să trec în fiecare zi în vizită pe la ea. Iar eu ce-aş putea să fac?... Mă tem că ar putea ajunge să mă urască şi, pe de altă parte, dacă aş lăsa-o singură, n-aş mai putea dormi nopţile.
- E adevărat, dar dacă te înhăitezi din nou cu ea, cine ştie în ce încurcătură o să mai intri...
- Da, ştiu asta prea bine. Doar că, de data asta, pare să se fi schimbat într-adevăr, pesemne fiindcă a suferit atât de mult. Ba mai mult, susţine că acum vrea cu adevărat să se mărite cu Watanuki – s-a mai liniştit, mai ales că se pare că familia, nemaiavând încotro, o să fie până la urmă de acord cu căsătoria. Însă acum nu trece absolut nimeni să o vadă, aşa că îmi spune mie: „Surioară, tu eşti singura în care mai pot să mă încred." Oricât m-aş gândi că e numai vina ei şi că şi-a făcut-o cu mâna ei, mi se face milă de ea. Ştii ce mi-a zis zilele trecute? „Acum că trebuie să nasc, poate că în sfârşit n-o să ne mai înţeleagă nimeni greşit. Aş vrea să merg o dată împreună cu Watanuki să ne cerem iertare de la soţul tău – crezi că noi două am putea să ne întâlnim ca înainte, să fim din nou ca două surori?" Asta mi-a spus.

Soţul meu a părut să ezite să fie de acord din toată inima. Până la urmă, însă, m-a lăsat să fac după cum voiam, spunându-mi doar:
- Să fii cu mare băgare de seamă.
După aceea, nu a mai fost nici o problemă – sunau adesea de la hanul din Sakayamachi, întrebând „Doamna Kakiuchi este acasă?"; eu, la rându-mi, puteam să telefonez fără nici o reţinere. Câteodată, când stăteam acolo până la ora cinei, mai suna chiar şi soţul meu să mă întrebe dacă nu vin acasă.
Ume avusese o idee într-adevăr strălucită.

În ceea ce îl priveşte însă pe Watanuki, deşi Mitsuko reuşise atunci să ne facă să ne întâlnim, rămăseserăm foarte precauţi unul faţă de celălalt, amândoi în gardă. Din ziua aceea, nici unul dintre noi nu mai sugerase vreodată să ne vedem, iar Mitsuko părea să se fi resemnat cu gândul că nu ne poate face să ne înţelegem bine... Oricum, la vreo două săptămâni după ce merseserăm atunci tustrei la film la *Shōchiku*, într-o bună zi când stătusem cu Mitsuko la han până după-amiaza pe la cinci şi jumătate, ea m-a întrebat de parcă ar fi vrut să mă alunge:
- Nu vrei să pleci singură înainte, surioară? Eu mai am puţină treabă.
Nu era prima dată când se întâmpla, aşa că nu m-am înfuriat deloc.
- Bine, am să plec înainte, am spus.
Abia ieşisem în stradă în faţa hanului când am auzit o voce şoptită strigându-mă din spate:
- Surioară!
M-am întors şi, ce să vezi! era Watanuki.
- Ai pornit spre casă? m-a întrebat.
- Da. Vezi că Mitsuko te aşteaptă înăuntru, fugi la ea degrabă, i-am răspuns sarcastic.
Am pornit-o pe stradă cu gândul să merg la Soemonchō să iau un taxi, dar Watanuki m-a urmărit:
- Stai puţin, aşteaptă... Cu tine aş vrea să stau puţin de vorbă, surioară. Dacă nu ai vreo treabă urgentă, hai să ne plimbăm un ceas pe aici, mi-a propus.
- Putem să stăm de vorbă despre ce vrei tu, dar să ştii că Mitsuko te aşteaptă.
- E, nu-i nimic, o să îi dau un telefon de undeva.
Am intrat împreună la ceainăria *Umezono* din zonă ca să luăm o gustare şi, de acolo, Watanuki a şi telefonat. După aceea, am pornit la plimbare către nord de la podul Tazaemon, stând de vorbă.
- I-am spus adineauri la telefon că a apărut o chestiune urgentă şi că s-ar putea să întârzii cam o oră... Promiţi că întâlnirea noastră va rămâne secretă, surioară? Altminteri

nu pot să îţi vorbesc.
- Dacă cineva îmi spune să ţin un secret, să ştii că rămâne un secret! Câteodată, însă, când eu mă străduiesc să respect o promisiune, îmi dau seama că oamenii îşi bat joc de mine...
- Ah, surioară, eşti convinsă că Mitsuko se poartă acum aşa pentru că eu trag de fapt sforile, nu-i aşa? Ştiu prea bine că ai motive să crezi asta.
Şi-a coborât privirea în pământ şi a suspinat.
- Tocmai despre asta voiam să stau de vorbă cu tine. Pe care dintre noi crezi că iubeşte mai mult, pe tine sau pe mine? Cu siguranţă te simţi ca o victimă şi ţi se pare că noi ne-am folosit de tine, dar şi eu mă simt la fel. Recunosc că sunt ros de gelozie. Din câte îmi spune Mitsuko, faptul că tu vii să o vizitezi e doar o mascaradă menită să îi păcălească pe părinţii ei – zice că eşti doar o unealtă în mâinile ei. Dar oare are într-adevăr nevoie să mai facă asta şi acum? Toată povestea asta n-o să îndepărteze încă şi mai mult? Dacă mă iubeşte, de ce nu se căsătoreşte cu mine?
Am ascultat fără să scot o vorbă – Watanuki părea cât se poate de serios şi cea ce spunea era foart, e logic.
- Dacă nu poate să se mărite cu tine, asta înseamnă pesemne că familia ei se opune căsătoriei. Mie, cel puţin, îmi spune mereu că vrea să se mărite cât mai repede.
- Aşa susţine, cel puţin. Sunt convins că familia ei se opune. Pe de altă parte însă, dacă ea ar avea într-adevăr intenţia asta, ar găsi cu siguranţă o metodă să îi convingă. Mai ales că, în starea în care e acum, nu ar avea unde altundeva să se ducă...
Exact, din câte îmi spunea Watanuki, se pare că Mitsuko era totuşi însărcinată! L-am ascultat mai departe, mută de uimire.
- Ea susţine că tatăl ei e mânios la culme, că spune nu şi-ar lăsa niciodată fiica să se mărite cu un bărbat care nu are o avere de cel puţin un milion de yeni, darmite cu un coate-goale fără o para chioară! Şi că, după ce naşte, o să dea copilul undeva, să fie adoptat. Mi se pare strigător la cer! În primul rând, e vorba de un biet prunc – ar fi inuman, nu? Tu ce crezi, surioară?
- Să-ţi spun drept, e prima dată când aud că Mitsuko e însărcinată. E sigură de asta? am spus eu.
- Poftim?! E prima dată?...
Mi-a sfredelit chipul cu privirea, nevenindu-i să creadă.
- Da, e prima dată când aud. Mitsuko nu mi-a spus niciodată nimic de asta.
- Aşa deci... Şi totuşi, a venit odată la tine să te întrebe despre nişte merode de avortare, nu?
- Da, e adevărat, numai că povestea cu sarcina era o minciună cusută cu aţă albă de la un

capăt la altul, era pur şi simplu un pretext pentru a se apropia din nou de mine. Şi când i-am spus soţului meu că Mitsuko e însărcinată, eu nu voiam de fapt decât un motiv pentru a merge să o întâlnesc în fiecare zi.
- A, da?! a exclamat Watanuki atunci.
Dintr-o dată, ochii i-au devenit roşii, injectaţi, iar chipul palid – până şi buzele îşi pierduseră culoarea.

18

- Dar, surioară, de ce ţi-ar fi ascuns că e însărcinată? De ce să te mintă, mai ales pe tine? Chiar nu ştiai? m-a întrebat Watanuki insistent, de câteva ori, bănuitor.
Eu chiar nu auzisem nimic. Din spusele lui, însă, se pare că Mitsuko era deja în luna a treia, ba chiar fusese şi la un doctor, să o vadă. Asta însemna că, atunci când venise la mine şi făcuse toată tevatura cu sângerarea, era deja însărcinată – doar că, la trei luni, numai un doctor poate să îşi dea seama. În plus, după aceea, auzisem chiar din gura ei cuvintele „Nici vorbă să fac un copil”; eram convinsă că atunci jucase teatru, dar, dacă ceea ce spunea Watanuki era adevărat, asta însemna oare că încerca să ascundă sarcina de mine?
- Şi de ce a spus că nici vorbă să facă un copil? Pentru că a urmat indicaţiile din carte, sau pentru că are o problemă de sănătate? a întrebat Watanuki.
Încercam, pe cât posibil, să nu pomenesc deloc de Watanuki în faţa lui Mitsuko, aşa că nu o întrebasem niciodată aşa ceva... În plus, declarase de curând, în glumă: „Când o să vin pe la tine, surioară, o să fiu nevoită să îmi pun ceva pe burtă pe sub haine, ca să pară mare”, aşa că nici prin minte nu-mi trecuse că ar putea fi într-adevăr însărcinată. I-am spus toate astea lui Watanuki, iar el a replicat că Mitsuko de fapt nu vrea cu adevărat să se căsătorească, dar dacă se află că are un copil, n-o să mai aibă încotro şi o să se mărite cu el; tocmai de aceea, încerca să ascundă sarcina cât mai mult timp.
- Eu sunt convins că aşa stau lucrurile.
După părerea lui Watanuki, Mitsuko era mai degrabă încântată de dragostea faţă de o femeie decât de dragostea faţă de un bărbat şi, prin urmare, mă iubea pe mine mai mult decât pe el – ăsta era şi motivul pentru care nu voia să se mărite. Pesemne că se gândea că dacă rămâne însărcinată şi se căsătoreşte, eu am să mă îndepărtez de ea... Şi atunci, amâna lucrurile de pe o zi pe alta, cât mai mult, încercând să se hotărască între timp dacă să se descotorosească de copil sau dacă să îl facă pe Watanuki să se înstrăineze de ea.
Se prea poate să fi fost eu complexată, dar îmi venea greu să cred că Mitsuko mă iubeşte într-o asemenea măsură.

- Ba da, ba da, surioară, e adevărul adevărat. Eşti atât de norocoasă! Iar eu, dimpotrivă, m-am născut cu o soartă atât de nefericită!
Părea că rosteşte o replică de melodramă şi era pe punctul de a izbucni în plâns. Încă de la prima întâlnire, îmi lăsase impresia unui bărbat foarte efeminat – acum, pe măsură ce stăteam de vorbă, expresia feţei şi felul de a vorbi mi se păreau cu atât mai muiereşti, într-un mod neplăcut; era de-a dreptul cicălitor şi arunca mereu câte o privire cu coada ochiului către mine, neîncrezător, încercând să îmi ghicească reacţiile. Mi-am dat seama în sfârşit de ce nici Mitsuko nu putea să fie foarte ataşată de el.
În plus, mi-a spus Watanuki, în seara aceea când li se furaseră *kimono*-urile în Kasayamachi, el nu fusese de acord ca Mitsuko să mă cheme. Ar fi putut foarte bine să îşi ia inima în dinţi, să ia cu împrumut hainele uneia dintre servitoare şi să se întoarcă acasă aşa, spunându-le părinţilor că aşa şi pe dincolo şi că s-a implicat într-o relaţie serioasă cu un anumit bărbat. Şi atunci, din moment ce lucrurile ar fi ieşit la iveală, le-ar fi fost mult mai uşor să se căsătorească grabnic; dacă nu, ar fi putut să fugă în lume împreună, fără să se teamă de absolut nimic. Iar ea s-a gândit tocmai atunci să o cheme pe surioară, care nu avea habar de nimic! Cum de era în stare de o asemenea obrăznicie?! El era convins că nu am să vin, chiar dacă m-ar fi chemat – şi i-a spus asta lui Mitsuko, care însă a răspuns, fără să-l bage în seamă:
- Nu pot în ruptul capului să mă întorc în seara asta acasă fără *kimono*-ul acela!
- Atunci, hai să fugim în lume împreună!
- Dacă facem una ca asta, o să avem necazuri mai târziu. Lasă că am s-o îmbrobodesc eu pe surioară şi o să vină, ai să vezi. Dacă o rog eu ceva, nu poate să mă refuze. Chiar dacă se supără, găsesc eu o cale să o îmbunez, replicase Mitsuko.
Apoi, mersese la telefon, să mă sune.
- Atunci, mi s-a părut că mai e cineva lângă ea, auzeam întruna şoapte în receptor.
- Eu eram. M-am dus şi eu lângă ea pentru că eram îngrijorat.

Stând de vorbă, am trecut fără să ne dăm seama peste podul Sankyū şi am ajuns până la bulevardul Hommachi; „Hai să mai discutăm”, am fost amândoi de acord, aşa că ne-am continuat drumul peste linia de cale ferată, către Kitahama. Până atunci, îl cunoscusem pe Watanuki doar prin filtrul sentimentelor mele pentru Mitsuko, şi îl considerasem un bărbat demn de tot dispreţul. Acum, însă, nu mi se mai părea a fi atât de mincinos; cât despre aerul lui efeminat şi caracterul lui bănuitor, m-am întrebat dacă nu cumva erau, cel puţin în parte, provocate şi de atitudinea lui Mitsuko... La urma urmei, şi eu mă lăsasem răvăşită de înşelătoriile ei... Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai plauzibil; deşi Watanuki nu avea încă încredere deplină în mine, părea să fie sincer.

Mie însă tot nu-mi venea să cred că Mitsuko m-ar putea iubi pe mine mai mult decât pe el.
- Cu siguranţă te înşeli, Watanuki. Îţi faci prea multe griji, i-am spus, încercând să îl liniştesc.
- Nu mă înşel... Mi-ar plăcea şi mie să cred asta, dar nici pomeneală de aşa ceva. Surioară, tu chiar nu cunoşti încă adevăratul caracter al lui Mitsuko!
După părerea lui Watanuki, lui Mitsuko îi făcea plăcere ca, de faţă cu mine, să se prefacă îndrăgostită de el şi, de faţă cu el, să se prefacă îndrăgostită de mine. Cu toate astea, era limpede că pe mine mă iubeşte – dacă nu, de ce ar mai fi născocit toată povestea cu spitalul, numai ca să vină să mă întâlnească, mai ales după ce ne despărţiserăm atât de brusc?
- Ce anume ţi-a spus Mitsuko atunci când a venit la tine? Cum de v-aţi împăcat? Am auzit câte ceva după aceea, dar nu ştiu prea multe amănunte.
I-am povestit atunci toată tărăşenia cu sângerarea – scotea câte un strigăt de uimire la fiecare vorbă pe care o rosteam.

- Nu mi-am închipuit niciodată că ar fi putut să facă atâta tevatură. Ştiam, desigur, că e însărcinată, dar eu eram de părere că cel mai bine ar fi să păstreze copilul şi să nască. I-am spus să nu care cumva să ia medicamente sau să încerce cine ştie ce metodă nenaturală. M-am înfuriat pe ea când am aflat că s-a dus de capul ei la tine, surioară, să îţi ceară sfatul. Cu toate astea, chiar dacă ar fi luat pe ascuns nişte medicamente, sunt convins că durerile şi sângerările au fost doar o prefăcătorie. Mă întreb ce-o fi folosit în loc de sânge.
Mi-a mai spus că faptul că Mitsuko mersese atât de departe era o dovadă clară că mă iubeşte. Am înţeles asta, dar atunci de ce se mai întâlnea cu Watanuki? Dacă mă iubea într-adevăr, nu ar fi fost firesc să se despartă de el? Mi se părea ciudat... Mi-a răspuns atunci că, oricât de mult ar fi iubit pe cineva, Mitsuko se încăpăţâna să nu îşi arate vulnerabilitatea şi încerca să îl manipuleze pe celălat să se îndrăgostească de ea. Era nespus de vanitoasă pentru că se considera foarte frumoasă şi suferea dacă nu era adulată de nimeni. Era convinsă că e sub demnitatea ei ca apropierea să pornească de la ea. Prin urmare, se folosea de Watanuki numai ca să mă facă pe mine geloasă şi să îşi asigure poziţia de superioritate.
- Şi încă ceva: cred că îi e teamă de felul cum aş putea să reacţionez eu dacă ar propune să ne despărţim. După felul cum stau lucrurile între noi acum, mă îndoiesc că ar face-o, dar dacă totuşi ne despărţim, n-aş şovăi deloc să îmi pun onoarea şi viaţa în joc ca să mă răzbun.

Spunând asta, m-a ţintuit cu privirea lui rece, de şarpe.

19

- Ce zici, surioară, mai ai încă puţin timp? m-a întrebat Watanuki.
- Da, sigur, nu mă grăbesc nicăieri.
- Atunci haide să facem cale întoarsă.

Am luat-o înapoi de la Kitahama către sud, pe drumul pe care veniserăm.

- Noi doi am ajuns să fim pe poziţii de adversari, surioară, dar cu siguranţă eu sunt cel care va pierde.
- Eu nu cred asta. Oricât de pătimaş ne-am iubi eu şi Mitsuko, lumea va spune că e împotriva firii, aşa că dacă cineva e să fie părăsit, eu sunt aceea. Până şi familia ei ar consimţi până la urmă la o relaţie cu tine, însă nu se va găsi nimeni care să fie de acord cu mine.
- Greşeşti, surioară. Relaţia dintre voi două e puternică tocmai pentru că e împotriva firii. Şi asta deoarece, dacă Mitsuko ar căuta un partener, ar găsi nenumăraţi alţi bărbaţi în afară de mine, pe când dacă ar fi vorba de o femeie, pe tine n-ar putea să te înlocuiască nimeni. Prin urmare, de mine se poate rupe oricând, dar pe tine nu poate să te părăsească.

A, da, apoi mi-a spus că Mitsuko ar putea să continue o dragoste lesbiană indiferent cu cine s-ar mărita. Ar putea să treacă de la un soţ la altul, fără ca asta să aibă nici o influenţă. Dragostea dintre mine şi Mitsuko era mai puternică şi avea să dureze mai mult decât dragostea dintre orice soţ şi soţie.

- Of, ce soartă nefericită am eu! a exclamat din nou pe tonul acela melodramatic; a rămas cufundat în gânduri preţ de câteva clipe, după care a continuat: Surioară, aş vrea să te întreb ceva şi te rog să îmi răspunzi sincer. Ai prefera ca Mitsu să se mărite cu mine, sau cu vreun alt bărbat?

De bună seamă, din punctul meu de vedere, dacă era vorba ca Mitsuko să se căsătorească, aş fi preferat să îl ia de bărbat pe Watanuki, pentru că oricum ştia deja despre relaţia dintre nou două. Asta i-am şi răspuns.

- Asta înseamnă că nu există nici un motiv ca noi doi să fim adversari, nu-i aşa, surioară?

Haide să fim aliaţi de acum înainte, mi-a propus, să renunţăm la orice gelozie între noi; dacă ne ajutăm unul pe celălalt, nu o să mai fim ridiculizaţi ca până acum. Mitsuko a putut să ne manipuleze după bunul ei plac tocmai pentru că am fost rivali. Ce-ar fi ca de acum înainte să ne întâlnim din când în când în taină, doar noi doi, ca să ţinem legătura? Firește, pentru asta, trebuie să ajungem amândoi la o înţelegere deplină şi să ne

acceptăm reciproc poziţiile. Nu încerca să imite pretextele şi justificările lui Mitsuko, m-a asigurat, dar, din moment ce dragostea faţă de un bărbat şi dragostea faţă de o femeie erau atât de diferite în esenţă, nu aveam nici un motiv să fim geloşi. Ar fi fost o greşeală cumplită să încercăm să monopolizăm dragostea unei femei atât de frumoase precum Mitsuko. Cu siguranţă că ea ar fi găsit repede încă cinci sau zece admiratori, aşa că era un privilegiu pentru noi să o împărţim doar în doi. Iar dacă ne-am închipui că el e singurul bărbat şi eu singura femeie de pe lume, nu am fi oare noi doi oamenii cei mai fericiţi de pe faţa pământului? Aşa că ar trebui să cădem de acord şi să ţinem cu dinţii de fericirea asta, înainte să ne-o răpească altcineva.

- Ce zici, surioară? m-a întrebat.

- Dacă asta e părerea ta sinceră, atunci promit şi eu să fac întocmai, am răspuns.

- Dacă nu ai fi fost de acord să ne unim forţele, aş fi dat în vileag întreaga tărăşenie şi asta ar fi însemnat sfârşitul nu numai pentru mine, ci şi pentru tine, surioară. M-am liniştit însă când ţi-am auzit răspunsul. Eşti ca o soră mai mare pentru Mitsu şi mi-ar plăcea să fii la fel şi pentru mine. Eu nu am nici o soră, dar voi avea grijă de tine, surioară, ca şi cum ai face parte din familia mea. Iar tu să mă consideri ca pe un frate adevărat şi să nu eziţi să îmi mărturiseşti dacă te apasă ceva pe suflet. Pot să fiu un duşman necruţător, dar dacă suntem de aceeaşi parte sunt în stare să îmi dau viaţa pentru tine, surioară. Dacă m-ai ajuta să mă căsătoresc cu Mitsu, aş fi în stare de orice pentru tine, aş putea până şi să renunţ la drepturile mele de soţ...

- Ai fi într-adevăr în stare de aşa ceva pentru mine?

- De bună seamă. Pe cuvântul meu de bărbat. Nu am să uit toată viaţa cât îţi sunt de îndatorat.

Ajunseseră înapoi la *Umezono* şi ne-am despărţit cu o strângere puternică de mână şi cu promisiunea să ne întâlnim acolo, la ceainărie, ori de câte ori era nevoie.

Nu ştiu de ce, dar cât am mers singură până acasă, am fost atât de fericită încât simţeam cum inima e gata să-mi sară din piept. Oare Mitsuko mă iubeşte într-adevăr atât de mult? Mă iubeşte mai mult decât pe Watanuki? Oare nu cumva visez?... Până ieri, fusesem absolut convinsă că nu sunt decât o jucărie în mâinile lor şi acum, dintr-o dată, lucrurile se schimbaseră complet – eram ca vrăjită. Am stat să mă gândesc la lucrurile pe care mi le spusese Watanuki şi mi-am dat seama că, într-adevăr, dacă Mitsuko nu m-ar fi iubit, nu ar fi făcut atâta tevatură în ziua aceea; în plus, nu ar mai fi avut nici un motiv să se întâlnească în continuare cu mine dacă ar fi fost împreună cu un bărbat... Mai mult, mi-am amintit tot mai limpede de perioada de început, când ea îmi pozase ca model în postură de zeiţă Kannon şi începuseră să se răspândească zvonurile acelea răutăcioase: probabil că Mitsuko îşi dăduse seama ce sentimente am, din atitudinea mea;

pesemne că, la un moment dat când trecuse pe lângă mine pe stradă îşi spusese: „Fata asta mă place!”, iar apoi aşteptase ocazia să mă prindă în mreje. La drept vorbind, eu fusesem cea care intrase în vorbă cu ea prima dată – se arăta mereu distantă, dar îmi zâmbea de fiecare dată, aşa că mă lăsasem ademenită şi o abordasem. În plus, şi prima dată când o privisem goală, *eu* îi cerusem să mi se arate, dar de fapt ea mă manipulase în aşa fel încât să ajung să îi cer asta... Oricât aş fi adorat-o pe Mitsuko, m-am întrebat totuşi cum de ajunseserăm să ne înţelegem atât de bine – pesemne că acţionasem din reflex în momentul când izbucniseră la şcoală zvonurile acelea, poate şi pentru că aveam tot soiul de nemulţumiri faţă de soţul meu. Iar Mitsuko probabil că îmi ghicise frământările şi îmi sădise otrava în suflet fără ca eu să îmi dau seama. Dacă aşa stăteau într-adevăr lucrurile, atunci şi povestea cu măritişul aranjat cu familia M nu fusese nimic mai mult decât un pretext...
Oricum, aveam senzaţia că mă lăsasem prinsă în propria mea capcană şi că fusesem adusă în postura de a fi eu cea care ia întotdeauna iniţiativa. Fireşte, nu puteam să dau crezare pe deplin vorbelor lui Watanuki, dar se prea poate ca în seara aceea, când cu furtul *kimono*-urilor, să nu fi fost el cel care dăduse indicaţiile; în plus, şi în cazul telefonului de la spitalul SK, dacă vocea nu fusese a lui Watanuki, poate că Mitsuko rugase pe altcineva – odată ce am început să am îndoieli, au apărut nenumărate lucruri care mi se păreau suspecte... În primul rând, de ce îmi ascunsese faptul că rămăsese însărcinată? Să se arate atât de rece faţă de mine după ce îmi provocase atâtea griji – cu siguranţă că mă dispreţuia. Sau oare Watanuki îmi dezvăluise secretul lui Mitusko numai din dorinţa de a mă face să mă îndepărtez de ea? Oare nu cumva el avea de gând ca, deocamdată, să se alieze cu mine numai ca să nu mă amestec în planurile lui, iar apoi, odată ce se va fi căsătorit, să se descotorosească de mine?...

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât aveam mai puţină încredere în el. Însă, la vreo patru sau cinci zile după aceea, m-a aşteptat din nou afară, în faţa hanului, şi m-a oprit:
- Aşteaptă puţin, surioară... Aş vrea să mă sfătuiesc ceva cu tine. Mergem împreună până la *Umezono*?
L-am însoţit până la ceainărie – am intrat şi ne-am aşezat într-o încăpere de la etaj.
- Dacă promisiunea de a ne avea ca fraţii rămâne numai în vorbe, sunt convins că nu o să ai pe deplin încredere în mine, surioară. Iar eu, la rându-mi, am să mă perpelesc de grijă, aşa că, pentru a înlătura orice bănuială, nu ne rămâne decât să facem un legământ scris. Să spun drept, am scris un document şi l-am adus astăzi.
A scos atunci de la piept nişte hârtii care păreau a fi două contracte legale.
...Vă rog, Maestre, să vă aruncaţi o privire pe el – e contractul pe care l-am semnat în

ziua aceea.

(*Nota autorului*: E necesar să pomenesc aici de conţinutul legământului scris pe care mi l-a arătat văduva Kakiuchi nu numai pentru că e relevant pentru stadiul acesta al naraţiunii, ci şi pentru că din el se pot înţelege multe despre caracterul celui care l-a redactat, bărbatul pe nume Watanuki. Citez documentul mai jos, întocmai.)

Legământ scris

Kakiuchi Sonoko
Născută pe 8 mai 1904
Soţia lui Kakiuchi Kōtarō, avocat
Adresa actuală: Nr. xx, Kōroen, Nishinomiya, Prefectura Hyōgo

Watanuki Eijirō
Născut pe 21 octombrie 1901
Al doilea fiu al lui Watanuki Chōsaburō, funcţionar
Adresa actuală: Nr. xx, 5 chōme, Awajichō, Higashiku, Ōsaka

Sus-menţionaţii Kakiuchi Sonoko şi Watanuki Eijirō, pe baza respectului reciproc pe care îl au pentru afecţiunea fiecăruia pentru Tokumitsu Mitsuko, au încheiat legământul ca începând cu ziua de 18 iulie 1927 să se poarte unul cu celălat ca frate şi soră, cu nimic diferiţi de fraţii de sânge, în condiţiile de mai jos:
1. Kakiuchi Sonoko va fi considerată soră mai mare, iar Watanuki Eijirō frate mai mic. Asta deoarece, deşi este mai vârstnic, Eijirō urmează să o ia în căsătorie pe sora mai mică a lui Sonoko.
2. Sora mai mare acceptă poziţia fratelui mai mic de iubit al lui Tokumitsu Mitsuko, iar fratele mai mic acceptă dragostea dintre sora mai mare şi Tokumitsu Mitsuko.
3. Sora mai mare şi fratele mai mic vor rămâne uniţi pe vecie în încercarea de a împiedica dragostea lui Tokumitsu Mitsuko să se îndrepte către o terţă persoană. Sora mai mare va depune eforturi pentru ca fratele mai mic să o ia oficial în căsătorie pe Tokumitsu Mitsuko, iar fratele mai mic nu va ridica nici o obiecţie cu privire la relaţia dintre sora mai mare şi Mitsuko, nici măcar după căsătorie.
4. În cazul în care oricare dintre cei doi ar fi părăsit de Mitsuko, şi celălalt va trebui să acţioneze în consecinţă. Cu alte cuvinte, dacă fratele mai mic este părăsit, sora mai mare va trebui să întrerupă orice legătură cu Mitsuko, iar dacă sora mai mare este

părăsită, fratele mai mic va trebui să rupă logodna cu Mitsuko, sau, dacă este după căsătorie, va trebui să divorţeze de ea.
5. Nici unul dintre cei doi nu va întreprinde fără consimţământul celuilalt vreuna dintre următoarele acţiuni: să fugă împreună cu Mitsuko, să o ascundă sau să se sinucidă împreună cu ea.
6. Având în vedere că acest legământ ar putea provoca o reacţie adversă din partea lui Mitsuko, cei doi vor păstra cu străşnicie secretul în privinţa legământului până când vor fi siliţi de împrejurări să îl facă public. Dacă vreunul dintre cei doi va fi nevoit să dezvăluie conţinutul legământului faţă de Mitsuko sau faţă de o terţă persoană, are îndatorirea să se consulte cu celălalt înainte de a face acest lucru.
7. Dacă vreunul dintre cei doi va încălca acest legământ, va trebui să suporte toate repercusiunile din partea celuilalt.
8. Acest legământ rămâne valabil atâta vreme cât nici unul dintre cei doi nu rupe din proprie iniţiativă legătura cu Tokumitsu Mitsuko.

18 iulie, 1927
Sora mai mare, Kakiuchi Sonoko (pecete)
Fratele mai mic, Watanuki Eijirō (pecete)

(*Nota autorului*: Întreg textul principal al legământului este scris cu pensula, cu caractere mici desenate cu migală, cu spaţii egale între ele, fără nici o corectură – nici măcar la un punct, nici măcar la o linie – pe două coli de hârtie japoneză albă de foarte bună calitate, legate cu o sfoară făcută din hârtie răsucită. Din moment ce mai bine de un sfert din cele două coli de hârtie standard a rămas imaculat, nu era nevoie ca Watanuki să scrie cu litere atât de mărunte, dar probabil că era obişnuit să deseneze caracterele în grabă. Caligrafia e acceptabilă pentru un bărbat tânăr din ziua de azi fără deprinderea de a scrie cu pensula, însă are ceva din vulgaritatea scriiturii unui băiat de prăvălie. Doar semnăturile celor doi de la sfârşit sunt scrise cu stiloul la *Umezono*, iar semnătura văduvei Kakiuchi este neplăcut de mare, disproporţionată. Însă ceea ce este cel mai respingător sunt cele două pete stacojii lăbărţate, care seamănă cu nişte petale de flori imprimate sub cele două semnături; mai sunt încă două pete la fel pe hârtie, în locul unde ar fi trebuit puse peceţile. Istorisirea văduvei va explica însă îndeajuns prezenţa acelor pete...)

- Ce zici de condiţiile astea, surioară? Dacă eşti de acord, te rog să îţi scrii numele şi să pui pecetea aici. Sau, dacă ai senzaţia că lipseşte ceva, te rog să îmi spui fără nici o

reţinere, a spus Watanuki.
- Nu, legământul e foarte bun aşa cum e acum. Dar dacă se naşte un copil iar tu şi Mitsuko o să începeţi să spuneţi că familia e cea mai importantă?Aş vrea să te gândeşti puţin şi la eventualitatea asta, am replicat eu.
- Oricum, scrie în articolul al treilea: „fratele mai mic nu va ridica nici o obiecţie cu privire la relaţia dintre sora mai mare şi Mitsuko, nici măcar după căsătorie". Nu am nici cea mai mică intenţie să te îndepărtez de dragul familiei, dar, dacă îţi faci atâtea griji din pricina naşterii unui copil, putem să mai adăugăm aici o prevedere care să te liniştească. Oare cum să o formulăm?
- Copilul pe care îl poartă Mitsuko acum în pântece e necesar ca să vă puteţi căsători, aşa că nu mai avem ce face. Dar vreau să îmi promiţi că nu veţi mai avea alţi copii după căsătorie, am răspuns.
A rămas puţin pe gânduri şi apoi a continuat:
- Bine, aşa vom face. Mă întreb cum ar fi cel mai bine să scriu, doar există fel şi fel de situaţii...
Se gândea la lucruri care mie nici măcar nu-mi trecuseră prin minte.
Vă rog să vă uitaţi la ce e scris cu stiloul pe spatele celei de-a doua coli, Maestre, sunt rândurile pe care le-am adăugat atunci.

(*Nota autorului*: Pe versoul ultimei pagini din legământul citat mai sus sunt adăugate rândurile următoare, cu titlul „Prevederi suplimentare":

După căsătoria cu Tokumitsu Mitsuko, fratele mai mic va trebui să aibă grijă să nu cumva să o lase pe aceasta însărcinată. În cazul în care există suspiciunea unei sarcini, fratele mai mic va trebui să procedeze în conformitate cu instrucţiunile surorii mai mari.

După ce au scris acest text, se pare că şi-au mai dat seama de ceva pentru că mai există încă două articole:

Dacă există o sarcină înainte de căsătorie şi dacă mariajul are loc în timpul acestei sarcini, vor trebui luate toate măsurile pentru a întrerupe sarcina, dacă este posibil, după căsătorie.
Dacă fratele mai mic nu va garanta faptul că atât el, cât şi soţia lui vor respecta aceaste prevederi suplimentare, nu va putea să se însoare cu Mitsuko.

Şi aici sunt două pete stacojii.)

După ce a scris şi aceste prevederi, mi-a spus:
- Cred că suntem în siguranţă dacă respectăm ce am scris aici. Oricum, dacă citeşti legământul ăsta, surioară, ai să vezi că tu eşti mai câştigată decât mine. Acum mă crezi că sunt sincer? Haide, semnează, te rog.
- Am să semnez fără nici o problemă, dar nu am pecetea la mine, am spus eu.
- Oricum, pentru un legământ între fraţi o pecete obişnuită nu are nici o valoare. Îmi pare rău, s-ar putea să te doară puţin, dar te rog să rabzi.
Şi, zicându-mi asta, a scos ceva de la piept, cu un rânjet întipărit pe buze.

20
- Dă-mi voie, te rog, n-o să simţi durerea aproape deloc, mi-a spus şi apoi m-a apucat cu putere de încheietura mâinii.
Mă aşteptasem să ia vârful unui deget, dar el mi-a suflecat repede mâneca până la umăr şi mi-a legat apoi strâns braţul cu două batiste.
- Chiar trebuie să faci asta ca să pui o pecete? l-am întrebat.
- Nu e vorba pur şi simplu de pus o pecete. Facem un legământ între frate şi soră, mi-a răspuns.
Şi-a suflecat şi el mâneca şi a venit cu braţul lângă al meu.
- Putem începe, surioară? Nu ai voie să ţipi, să ştii... Se termină cât ai zice peşte. Închide ochii, te rog.
Îmi era frică de ce ar fi putut să mi se întâmple dacă aş fi refuzat şi nu puteam să fug pentru că mă ţinea strâns de încheietură. Rămăsesem împietrită când zărisem obiectul acela lucind în mâna lui. Acum că aveam ochii închişi, ar fi putut foarte bine să îmi taie gâtul – m-a cuprins groaza. Când tocmai mă împăcasem cu gândul că ar putea să mă ucidă, am simţit cum ceva foarte ascuţit îmi crestează braţul deasupra cotului şi a fost cât pe-aci să îmi pierd cunoştinţa.
- Stai liniştită, stai liniştită! m-a îmbărbătat; apoi, întinzând propriul lui braţ către mine, m-a îndemnat: Bea tu prima, surioară!
Apoi, mi-a apucat degetul, l-a înmuiat în sânge şi l-a apăsat pe hârtie, spunând:
- Punem pecetea aici, aici şi aici.

Eram absolut înspăimântată de Watanuki, aşa că aveam de gând să respect întocmai legământul cu pricina; l-am pus la păstrare sub cheie în sertarul de la şifonier. Mă simţeam vinovată faţă de Mitsuko, dar nu voiam ca ea să îşi dea seama din

comportamentul meu că s-a întâmplat ceva. Pesemne însă că faptul că îi ascundeam ceva m-a făcut să fiu agitată şi m-a dat de gol. În ziua următoare, privindu-mă bănuitoare, m-a întrebat:

- Cum de te-ai rănit aici, surioară?

- A, nu ştiu sigur cum mi-am făcut rana, probabil că m-au muşcat prea mulţi ţânţari azi-noapte şi m-am scărpinat prea tare în somn, am răspuns.

- Ce ciudat! Eijirō are şi el o rană exact în acelaşi loc.

Când am auzit-o rostind cuvintele astea, am pălit pe dată la gândul că am greşit şi trebuie să fiu pedepsită.

- Nu cumva îmi ascunzi ceva, surioară? Hai, spune-mi sincer cum de te-ai rănit. Încerci să îmi ascunzi ceva, dar să ştii că bănuiesc ce s-a întâmplat. Ai făcut un pact secret cu Eijirō, fără să îmi spuneţi, nu-i aşa?

Mitsuko avea întotdeauna intuiţii corecte în asemenea cazuri şi nu avea rost să mă prefac în continuare din moment ce mă prinsese cu mâţa în sac. Am refuzat însă să îi răspund; mă făceam doar din ce în ce mai palidă.

- E adevărat, nu-i aşa? De ce nu vrei să recunoşti? a insistat.

Mi-a spus apoi că ieri Watanuki se abătuse pe la ea în drum spre casă şi ea îi zărise rana de pe braţ. Încă de atunci, începuse să bănuiască ceva; acum, i se părea de-a dreptul imposibil ca noi să ne fi rănit amândoi la braţ, în acelaşi loc şi în aceeaşi zi.

- De cine îţi pasă mai mult, surioară, de mine sau de Eijirō? m-a întrebat.

Apoi, a continuat:

- Din moment ce încerci atât de mult să ascunzi, înseamnă că e ceva ce eu nu trebuie să aflu, nu?

În cele din urmă, de parcă ar fi bănuit că între mine şi Watanuki se întâmplase ceva necurat, a spus:

- Să ştii că nu te las să pleci până nu îmi spui.

Avea lacrimi în ochi, dar se liniştise deja pe deplin; îşi aţintise privirea plină de reproş asupra mea, cu ochii ei nespus de frumoşi, plini de o vrajă imposibil de pus în cuvinte. Dacă m-ar fi implorat numai cu ochii, răsfăţându-se, cu siguranţă n-aş fi fost în stare să rezist vrăjii. În plus, de vreme ce simţise deja că ceva nu e în regulă, de bună seamă că ar fi izbucnit cu ţipete mai devreme sau mai târziu; cu cât încercam mai mult să păstrez secretul, cu atât avea să fie mai bănuitoare, dar nu puteam să îi spun nimic fără să mă sfătuiesc cu Watanuki.

- Aşteaptă până mâine, te rog, i-am spus în cele din urmă.

M-a întrebat însă ce anume aş putea să îi spun mâine şi nu pot astăzi; dacă e vorba să mă consult cu cineva înainte, să nici nu audă de aşa ceva. Dacă îi spun doar ei, în taină,

nu o să îmi creeze nici un fel de probleme. Orice îi spuneam, nici nu voia să mă asculte.
- Tu spui toate lucrurile astea, Mitsu, dar de fapt şi tu îmi ascunzi mie ceva, nu-i aşa? am întrebat-o.
- Eu, să îţi ascund ţie ceva? Am fost cât se poate de sinceră cu tine. Dacă ai impresia că ţin ceva secret, întreabă-mă acum.
- Hmm... Eşti sigură că nu îmi ascunzi nimic?
- Da, sunt sigură. Se poate să fi uitat să îţi spun ceva, dar nu pentru că aş vrea să îţi ascund.
- Îmi ascunzi ceva în legătură cu starea ta fizică, nu-i aşa?
- Ce vrei să spui, surioară?
- Ţii minte când ai venit la mine acasă şi te-ai zvârcolit de durere? Atunci erai într-adevăr însărcinată?
- A, despre asta vorbeai...
S-a înroşit imediat, ruşinată.
- Atunci îmi era tare dor de tine, surioară, şi voiam neapărat să te văd. De asta m-am prefăcut aşa...
- Nu asta te-am întrebat. Voiam doar să ştiu dacă atunci erai sau nu însărcinată într-adevăr.
- Nu, nu eram însărcinată.
- Şi acum eşti sau nu?
- De bună seamă că nu, ce te face să bănuieşti aşa ceva?
- Nu contează. Am motivele mele.
- Ah, surioară, a spus Mitsuko atunci de parcă ar fi înţeles. Ţi-a spus Eijirō că sunt însărcinată, nu-i aşa? Numai el ar fi putut să-ţi spună aşa ceva. Doar că, de fapt, el nici măcar nu e în stare să aibă copii...
S-a întrerupt atunci, brusc, şi şi-a muşcat buzele cu putere. Lacrimile care i se adunaseră în ochi au început să îi curgă şiroaie pe obraji.
Am rămas şocată.
- Cum adică, Mitsu? am întrebat-o, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.
Mitsuko plângea deja în hohote.
Până acum, mi-a spus, nu-mi ascunsese absolut nimic despre ea; Watanuki, însă, avea un secret pe care nu putea în ruptul capului să îl dezvăluie – secret pe care ea îl respectase gândindu-se că, dacă s-ar fi aflat, ar fi fost umiliţi amândoi, iar el ar fi suferit cumplit. Dar nu putea să aibă nici un strop de compasiune pentru un bărbat care o defăima pe ascuns, în faţa mea; el era de vină pentru toată nefericirea ei, toate necazurile ei fuseseră provocate de el. A izbucnit din nou în plâns şi, printre hohote,

mi-a povestit de-a fir a păr despre Watanuki, începând cu momentul când îl cunoscuse.

Se cunoscuseră cu doi ani în urmă, vara, când ea mersese la vila familiei ei de la Hamadera. Într-o seară, el o invitase la plimbare şi o ademenise pe plajă, la adăpostul unui vapor amarat la ţărm. Cum şi el locuia în apropiere, în Ōsaka, au continuat să se vadă şi după ce trecuse vara, chemându-se unul pe celălalt şi întâlnindu-se frecvent. La un moment dat însă, Mitsuko a auzit nişte zvonuri ciudate în legătură cu Watanuki de la o prietenă, o fostă colegă de şcoală. Prietena cu pricina îi văzuse la un moment dat, se pare, în timp ce se plimbau împreună la Takarazuka. Apoi, într-o seară când Mitsuko fusese singură la un film la Sala Asahi şi ieşise apoi pe grădina de pe acoperiş, s-a apropiat de ea şi a bătut-o uşor pe umăr de la spate:
- Domnişoară Tokumitsu, dumneata te-ai plimbat zilele trecute împreună cu Watanuki, nu-i aşa?
- Îl cunoşti pe Watanuki?
- Nu îl cunosc personal, dar se spune despre el că e un bărbat nespus de chipeş şi toată lumea e înnebunită după el. Aşa că i se potriveşte ca o mănuşă să se plimbe împreună cu o femeie atât de frumoasă ca dumneata, i-a spus prietena zâmbind cu subînţeles.
Mitsuko i-a explicat că nu îl cunoaşte foarte bine şi că, atunci, nu făcuseră altceva decât să se plimbe.
- Stai liniştită, nu trebuie să te justifici, dacă e vorba de Watanuki n-o să te bănuiască nimeni de nimic. Ştii care e porecla lui? a întrebat-o.
- Nu ştiu, a răspuns Mitsuko.
- I se zice „playboy-ul sută la sută inofensiv", a spus prietena, râzând pe înfundate.
Mitsuko nu avea nici cea mai vagă idee despre ce e vorba, dar, insistând, a aflat toată tărăşenia de la prietena ei: circula zvonul cum că Watanuki e de fapt impotent, neutru din punct de vedere sexual. În plus, existau, se pare, şi martori care puteau să depună mărturie despre asta.

21

Prietena lui Mitsuko aflase despre asta pentru că o cunoştinţă de-ale ei avusese la un moment dat o relaţie serioasă cu Watanuki şi se ajunsese chiar la discuţii de căsătorie, purtate prin intermediul unor peţitori. Părinţii lui Watanuki se eschivau întruna, refuzând să dea un răspuns clar – până la urmă au spus că, deşi Eijirō îşi doreşte sincer acel mariaj, nu va putea de fapt să se căsătorească toată viaţa, din anumite motive. Întrebând în stânga şi-n dreapta, fata aflase că, în copilărie, Watanuki avusese o inflamaţie a testiculelor, provocată de oreion... Habar nu aveam că se poate întâmpla aşa

ceva, mi-a spus Mitsuko, dar am întrebat un doctor şi se pare că, într-adevăr, oreionul poate da naştere la complicaţii, inclusiv asemenea inflamaţii. Mă rog, asta a răspuns doctorul, dar se prea poate să fi fost de fapt o urmare a vieţii lui de desfrâu. Oricum, de atunci fata aceea l-a urât de moarte pe Watanuki...

Din punctul ăsta de vedere, Watanuki era demn de milă, spusese prietena lui Mitsuko, dar atunci de ce mai încerca să cucerească femei şi să le sucească minţile cu scrisori bine ticluite? Le amăgea cu cuvinte meşteşugite, spunându-i fiecăreia: „Tu eşti soţia ideală pentru mine", iar dacă era vorba de o plimbare, le ademenea întotdeauna în locuri ferite, întunecoase. Judecând acum, era limpede că făcea asta numai pentru propria lui plăcere – cu alte cuvinte, purta pe chip masca iubirii numai pentru a putea să profite de femei, pe care le trata de parcă erau jucării în mâinile lui.

Watanuki declara întotdeauna:

- Eu consider că relaţiile sexuale înainte de căsătorie sunt un păcat.

Cu asta, câştiga imediat admiraţia femeilor, ceea ce era cu atât mai frustrant. Apoi, îi spunea fetei în cauză:

- Te rog să păstrezi secretul.

Mai târziu, când a stat de vorbă cu prietenele ei despre asta, fata a aflat că mai erau nenumărate alte femei care fuseseră în aceeaşi situaţie. Asta pentru că Watanuki, care ştia foarte bine despre el însuşi că e un bărbat chipeş cu mare trecere la sexul opus, îşi făcea mereu apariţia în locurile despre care ştia că e posibil să se adune femei. Şi nimeni nu rezista mrejelor lui şarmante. Cu toate acestea, oricât de pătimaşă ar fi fost dragostea, el insista mereu să păstreze puritatea iubirii platonice – ceea ce făcea ca femeia respectivă să îi admire virtutea şi să îl idolatrizeze încă şi mai mult. Se lăsa ademenită de el, orbită, şi, în momentul când relaţia ajungea la un punct culminant, era părăsită fără drept de apel.

- Hmm, şi ţie ţi s-a întâmplat la fel?

- Da, şi mie mi s-a întâmplat întocmai.

Erau nenumărate femei care schimbau asemenea replici – pe oricare dintre ele ai fi întrebat, toate păţiseră la fel: odată ce relaţia ajunsese într-un anumit punct, Watanuki îşi luase tălpăşiţa în mare grabă. În plus, ceea ce era şi mai ciudat era faptul că, dacă ar fi fost cu adevărat dragoste platonică, nici nu s-ar fi pus problema nici măcar de sărut, doar că relaţiile lui nu aveau nici cea mai mică fărâmă de puritate. Nici una dintre femei nu îşi dăduse seama de nimic, dar, odată ce legătura se sfârşise, toate aveau aceeaşi versiune. Toate fuseseră părăsite exact în acelaşi mod.

- Imediat ce am adus vorba de căsătorie, s-a făcut nevăzut, spuneau.

Printre aceste femei, se mai găsea şi câte una care simpatiza cu Watanuki; el, însă, fără

să aibă nici cea mai vagă idee că secretul lui e cunoscut de atât de multă lume, se amuza cucerind fecioară după fecioară. Întotdeauna se găsea câte una, neştiutoare, care se lăsa prinsă în mreje.
- Ah! Playboy-ul a mai făcut o cucerire...
- E, dacă e vorba de playboy-ul ăsta, n-ai nici un motiv de gelozie...
Toată lumea îşi râdea pe ascuns de el.
- Bănuiam că tu nu ştii încă nimic din toate astea, Mitsuko, şi m-am gândit că ar fi bine să afli. Dacă nu mă crezi, poţi să întrebi pe cine pofteşti, îi spusese prietena aceea.
- Ce bărbat josnic! Pe mine nu m-a sărutat încă, dar pesemne că o va face în curând.

Mitsuko a tăcut mâlc în legătură cu relaţia ei cu Watanuki. Ajunsă acasă însă, a luat-o la întrebări pe Ume:
- Ia auzi, o prietenă mi-a povestit astăzi că aşa şi pe dincolo, e adevărat?
Ume a răspuns întorcându-i întrebarea:
- Şi nu vă daţi seama singură dacă e adevărat sau nu, stăpână?
Cu siguranţă că Ume îşi închipuise că Mitsuko nu avea cum să nu îşi dea seama. Însă pentru ea era prima experienţă amoroasă cu un bărbat şi nu avea nici un motiv să fie suspicioasă pentru că el îi spusese că nu pot să aibă copii. Nu ştia dacă să se încreadă sau nu în ceea ce îi spusese prietena ei – asta a uimit-o pe Ume.
- Stăpână, faceţi o pereche atât de frumoasă împreună, de parcă aţi fi nişte păpuşi. Pesemne că ea a încercat să îl ponegrească numai ca să îl îndepărteze. Ce-ar fi să puneţi pe cineva să facă o investigaţie?
Mitsuko a angajat atunci un detectiv particular să facă o anchetă în taină şi a aflat că, într-adevăr, Watanuki avea o deficienţă sexuală. Nu era cert dacă fusese provocată sau nu de oreion, dar se pare că o avea din copilărie. De asemenea, detectivul descoperise că, înainte de a se implica în legături cu femei precum Mitsuko, Watanuki frecventase bordelurile din Cartierul de Sud, unde, din câte se spunea, până şi veteranele, odată ce îl întâlneau, rămâneau vrăjite de el. Lumea susţinea că, oricât ar fi fost de chipeş, era ciudat ce se întâmpla – pesemne că avea vreo tehnică secretă, specială. La un moment dat, ajunsese să fie foarte popular, dar nici una dintre femeile care avuseseră legături cu el nu voia să vorbească despre secretul lui; zvonurile continuaseră să se răspândească şi, urmărind diverse piste, detectivul reuşise în cele din urmă să afle că, la început, Watanuki umblase prin bordeluri ascunzându-şi taina. Se pare însă că o anumită femeie i-a descoperit secretul şi, cum era ea însăşi lesbiană, l-a învăţat să facă dragoste cu ea de parcă ar fi, la rându-i, femeie şi nu bărbat. La un moment dat, începuseră să îi spună lui Watanuki „bărbatul-fetiţă” sau „serafimul”; pe neaşteptate, încetase să mai frecventeze

cartierul şi nu mai fusese de găsit pe la nici una dintre ceainării.
Mai târziu, am văzut cu ochii mei raportul acelui detectiv – era foarte amănunţit şi se vedea că urmărise temeinic fiecare fir.

Pesemne că, pe vremea când umbla pe la bordeluri, Watanuki ajunsese să aibă deplină încredere în sine, spunându-şi: „Nu am nici un motiv să îmi blestem soarta"; tocmai de aceea, începuse să caute femei fără experienţă şi, astfel, o prinsese pe Mitsuko în pânza lui de păianjen... Asta e doar o bănuială de-a mea, dar sunt convinsă că aşa au stat lucrurile. Pe Mitsuko a cuprins-o disperarea la gândul că ajunsese să fie folosită ca o jucărie de către un asemenea bărbat; mi-a zis că voia să îşi ia viaţa, dar s-a hotărât să îi spună lui Watanuki verde în faţă ce o durea înainte de a face asta. Când l-a întrebat dacă nu vrea să o ia în căsătorie oficial, din moment ce ea avea deja permisiunea din partea părinţilor, el a început să îi răspundă în doi peri:
- Şi eu îmi doresc asta foarte mult, dar acum nu e momentul potrivit.
Sau:
- Poate peste încă un an sau doi.
Mitsuko l-a întrebat atunci:
- Tu de fapt nu poţi să te căsătoreşti cu mine oricâtă vreme ar trece, nu-i aşa?
- Poftim?! a făcut el atunci, dintr-o dată alb ca varul.
- Nu ştiu de ce, dar pe seama ta circulă cutare şi cutare zvonuri.
Mitsuko a insistat că el nu poate să o părăsească şi pe ea ca pe celelalte şi i-a propus să se sinucidă împreună. Watanuki însă a negat:
- Asemenea zvonuri sunt toate minciuni.
Atunci, i-a arătat raportul detectivului, iar el s-a făcut pământiu la faţă:
- Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi. Sunt gata să mor împreună cu tine.
Nu se mai punea însă problema sinuciderii – odată ce îşi spusese păsul şi îşi vărsase oful, lui Mitsuko i se făcuse oarecum milă de Watanuki şi, până la urmă, a fost de acord să se întâlnească în continuare cu el.
Bănuiesc că asta s-a întâmplat pentru că, de fapt, în adâncul inimii, Mitsuko nu putea să îl uite pe Watanuki şi voia să fie alături de el cât mai mult timp cu putinţă. Pe de altă parte, Watanuki îşi ascunsese cu grijă taina până atunci temându-se că, dacă s-ar afla, orice femeie l-ar părăsi, oricât de mult l-ar fi iubit. Acum însă, de vreme ce Mitsuko îl iubea chiar şi după aflase de deficienţa lui, îşi dăduse seama că nu avea nici un motiv să se mai ascundă. Se simţea nefericit pentru că era afectat de un asemenea defect fizic, dar ajunsese la concluzia că nu e o deficienţă chiar atât de importantă. Dacă asta însemna că el nu era bărbat, care erau de fapt criteriile pentru a stabili bărbăţia? Se determină numai

în funcţie de înfăţişarea exterioară? Dacă aşa stătea lucrurile, nici nu-i păsa dacă era bărbat sau nu. La urma urmei, nu vorbea oare şi legenda despre înţeleptul Gensei din Fukakusa, cel care îşi arsese bărbăţia pentru că era un obstacol în calea virtuţii[1]? Iar liderii spirituali cei mai importanţi, de la Buddha până la Hristos, nu fuseseră oare tot bărbaţi aproape asexuaţi? Poate că, de fapt, el era aproape de un ideal uman. În sculpturile greceşti, de pildă, se vede o frumuseţe care nu e nici feminină, nici masculină, ci androgină – aceeaşi frumuseţe apare şi în reprezentările lui Buddha în chip de boddhisatva Kannon sau Seishi[2]. În ultimă instanţă, androginia e cea mai elevată imagine a umanităţii. El îşi ascunsese taina până atunci numai din teama de a nu fi părăsit de către femeia pe care o iubea. La drept vorbind însă, dorinţa de a aduce copii pe lume în numele dragostei e doar un impuls animalic – pentru cineva care apreciază dragostea spirituală, asta nu are absolut nici o însemnătate...

22

...Mda, de îndată ce începea să găsească justificări, Watanuki înşira pretext după pretext, la nesfârşit. Declarase că, dacă Mitsuko ar hotărî să se sinucidă, şi-ar lua şi el viaţa împreună cu ea, deşi nu vedea de ce ar fi necesar. Dacă s-ar fi sinucis atunci, s-ar fi răspândit zvonul că a făcut-o din disperarea de a avea un handicap fizic – şi n-ar fi fost în stare să îndure aşa ceva. Nu era într-atât de laş încât să se sinucidă numai dintr-un asemenea motiv; el voia să trăiască în continuare, să facă fapte măreţe, să le arate tuturor că e cu mult superior oamenilor obişnuiţi. Dacă Mitsuko avea destulă forţă şi hotărâre cât să îşi ia viaţa, de ce să nu se mărite cu el? Cu siguranţă îşi dădea şi ea seama că ar fi fost o greşeală să creadă că e ceva ruşinos în faptul de a se mărita cu un bărbat precum el; putea foarte bine să considere că e vorba de o uniune spirituală cu atât mai nobilă.

...Firește, ar putea să aibă nenumărate probleme din partea unor oameni care nu ar înţelege motivele, aşa că era mai înţelept să nu anunţe în cele patru zări că el are o deficienţă fizică. Chiar dacă se găseau uşor unul sau doi bârfitori prin preajmă, nimeni nu avea o dovadă concretă, aşa că, dacă ar fi întrebat-o cineva pe Mitsuko despre el, spera ca ea să răspundă că e un bărbat perfect normal...

La drept vorbind, totul era foarte contradictoriu – dacă el era convins că „nu are nici un motiv să îşi blesteme soarta, că e superior", nu ar fi trebuit să se poarte cu mai mult curaj, mai degrabă decât să fie atât de secretos? Acum părea să nu vrea altceva decât să se căsătorească în siguranţă, înainte să apuce cineva să intervină. Acesta avea să fie

[1] Călugăr buddhist (1623-1688), specialist în poezie chineză şi japoneză. Potrivit legendei, şi-ar fi cauterizat organele genitale cu cărbuni, pentru a putea medita cu mintea limpede. (n. tr.)

[2] Avatar feminin al lui Buddha Amida, zeiţă a mânturii. (n. tr.)

scopul lor principal, iar pentru atingerea acestui scop erau nevoiţi să recurgă la minciună pentru a închide gura lumii. De ce să lase pe oricine să îi oprească de vreme ce ei ştiau în adâncul inimii că sunt fără prihană?

Asta ar putea să funcţioneze cu restul lumii, spusese Mitsuko; însă avea să fie foarte greu să îi păcălească pe părinţii ei. Watanuki i-a răspuns că părinţii lui ar fi încântaţi să aibă ca noră o femeie care îi înţelege disfuncţia fizică; din moment ce părinţii ei erau singurii care cu siguranţă ar fi refuzat să le dea permisiunea dacă ar fi aflat, atunci era absolut necesar să le ascundă totul. Iar taina putea fi păstrată fără probleme dacă Mitsuko era şi ea de acord.

- Şi ce te faci dacă ei află până la urmă? a întrebat ea.

- O să vedem atunci ce facem. Dacă se întâmplă asta, o să le explicăm deschis şi sincer care sunt adevăratele noastre sentimente, iar tu ai putea declara că nu vrei în ruptul capului să te măriţi cu altcineva. Şi dacă refuză în continuare să ne dea permisiunea lor, am putea atunci să fugim împreună în lume sau să ne sinucidem amândoi!

Pesemne că Watanuki nu îşi închipuia că secretul lui e cunoscut de atât de multâ lume încât ajunsese să aibă şi o poreclă din pricina asta; probabil că era convins că reuşise să îl ascundă cu măiestrie şi că nu îl ştia aproape nimeni în afară de câteva femei din cartierul de plăceri. Dar era de fapt puţin probabil să îi poată păcăli pe părinţii ei şi să meargă înainte cu mariajul. În ceea ce îi priveşte pe „părinţii" lui Watanuki, era de fapt vorba, din câte spunea el, despre mama lui şi un unchi care îi devenise tutore – Mitusko nu trebuia decât să se întâlnească cu ei şi să le spună: „Lucrurile stau aşa şi pe dincolo. În curând familia mea va veni cu o propunere oficială de căsătorie, pe care sper că o veţi accepta." Mama lui ar fi nespus de încântată, iar unchiul lui nu ar face niciodată nimic să îi dea în vileag slăbiciunea şi să îi strice singura şansă de a se căsători. Mitsuko era însă convinsă că, înainte de a veni cu propunerea de căsătorie, părinţii eu aveau să se intereseze de trecutul şi situaţia lui şi că, prin urmare, aveau să afle într-un fel sau altul. Aşa că nu era mai bine ca o bucată de vreme să continue să se întâlnească în taină, mai degrabă decât să stârnească valuri de proteste?

Watanuki a declarat atunci că el nu are nici un motiv anume să insiste să se căsătorească şi că înţelegea foarte bine că, pentru cineva în situaţia lui, cerea foarte mult; însă era de aşteptat ca Mitsuko să nu rămână nemăritată o veşnicie şi el îşi făcea întruna griji că are să o piardă la un moment dat. În plus, tot ceea ce spusese ca să se justifice era contrariul a ceea ce simţea cu adevărat. Dacă putea, ar fi vrut să aibă o soţie şi să trăiască precum un bărbat absolut normal – nu numai să îi înşele pe toţi ceilalţi, dar să se înşele până şi pe el însuşi, să se convingă de faptul că nu e cu nimic diferit de ceilalţi bărbaţi. Mai mult decât atât, era îndeajuns de vanitos cât să vrea să îi uimească pe toţi luând de soţie

o femeie atât de frumoasă precum Mitsuko. De aceea, era nerăbdător să se însoare cu ea:
- Acum inventezi tot soiul de pretexte, dar dacă ai avea o ofertă bună de mariaj ai accepta-o, nu-i aşa? i-a spus odată înciudat.
Mitsuko i-a răspuns că nu s-ar mărita cu nimeni altcineva oricât ar insista părinţii ei, şi că oricum nu avea deocamdată nici o propunere urgentă. În curând avea să împlinească douăzeci şi cinci de ani şi să poată hotărî singură cu cine se mărită[1]. Cu siguranţă avea să vină şi vremea lor, dacă ar mai avea încă puţină răbdare... Altfel, nu le-ar mai rămâne altă cale în afară de sinucidere, a spus Mitsuko, şi în cele din urmă l-a făcut şi pe Watanuki să fie de acord să aştepte.

Mitsuko mi-a spus că, la vremea respectivă, „nici măcar eu nu îmi mai înţelegeam propriile sentimente", dar la început încercase doar să îl liniştească pe el în speranţa că va putea totuşi rupe legătura cumva. De fiecare dată când îl întâlnea, se simţea apoi cuprinsă de păreri de rău: Ah! Ce soartă nefericită am! Sunt invidiată de atâtea alte femei pentru frumuseţea mea şi totuşi sunt prinsă în mreje de un asemenea bărbat! Trebuie să încetez odată pentru totdeauna! Însă, ca un făcut, după ce treceau două sau trei zile, ea era cea care alerga din nou după el. Dar dacă o întrebai dacă este chiar într-atât de îndrăgostită de Watanuki, răspundea că, în adîncul inimii, îl dispreţuieşte, că îl consideră un individ de nimic, un bicisnic fără nici o fărâmă de caracter şi că nici nu suportă să îl vadă la faţă. Se întâlneau într-adevăr în fiecare zi, dar ieşeau întotdeauna scântei; se certau fără încetare, aruncându-şi aceleaşi vorbe grele, prosteşti, şuierate pe un ton bănuitor: „De bună seamă mi-ai dat secretul în vileag!" sau „Câtă vreme mai ai de gând să mă faci să aştept?"...
Lui Mitsuko nici măcar nu îi trecea prin minte să dea în vileag o asemenea taină neplăcută şi umilitoare pentru amândoi; dar nu putea să nu îi spună nimic lui Ume, iar asta a provocat din nou o ceartă cumplită cu el:
- Cum de ai putut să îi spui aşa ceva servitoarei?!
Mitsuko nu s-a lăsat nici o câtime mai prejos:
- Eşti un mincinos şi un ipocrit! Una spui şi alta faci! Între noi doi nu există nici o picătură de iubire! s-a răstit la el.
Rămas fără cuvinte şi alb de furie, el a strigat:
- Am să te omor!
- Hai, dă-i drumul şi ucide-mă, dacă asta vrei. Sunt gata să mor de multă vreme, a răspuns Mitsuko; rămăsese nemişcată, cu ochii închişi.

[1] Adică de ce.

Watanuki s-a domolit:
- Îmi pare rău, iartă-mă.
- Eu nu sunt la fel de neruşinată ca tine! Dacă se află, probabil că eu am să sufăr mult mai mult decât tine! Te rog să nu mă mai acuzi niciodată aşa, a spus ea.
Ajunsese să îl controleze pe deplin. Watanuki nu mai era în stare să o înfrunte, dar asta l-a făcut să fie mult mai circumspect – pe la spatele ei, se arăta mult mai bănuitor.

Oricum, tocmai atunci a început povestea cu discuţia despre căsătorie cu familia M... La vremea aceea, Mitsuko mergea la cursurile acelei şcoli de artă ca să aibă un pretext să se poată întâlni cu Watanuki; mi-a mărturisit şi că, de fapt, zvonurile despre legătura ei lesbiană cu mine fuseseră provocate de nimeni altcineva decât de ea – trimisese câteva cărţi poştale anonime. Făcuse asta pentru că Watanuki devenise cumplit de gelos de îndată ce aflase de propunerea de căsătorie; se jurase că nu va sta cu braţele încrucişate şi începuse să o ameninţe că va da în vileag în ziare toată relaţia dintre ei de până atunci. Mai mult, intrase în competiţie şi familia consilierului municipal, care trăgea sforile pentru a găsi un defect care să năruiască şansele de căsătorie ale lui Mitsuko. Firește, ea oricum nu îşi dorea să se mărite cu M aşa că nu îi păsa dacă pierde sau nu, dar era înspăimântată la gândul că secretul lui Watanuki ar putea fi descoperit şi dat în vileag. Cu alte cuvinte, provocase cu bună ştiinţă zvonul despre legătura ei lesbiană ca să nu se afle adevărul.
Mă rog, se poate spune că s-a folosit de mine ca să arunce praf în ochii lumii. Din punctul ei de vedere, Mitsuko prefera să circule pe seama ei mai degrabă zvonuri despre o legătură cu o lesbiană decât despre o relaţie cu un bărbat poreclit „playboy” sau „serafim”. Se gândea că, aşa, măcar n-ar ajunge toată lumea să râdă de ea pe la spate şi să o arate cu degetul, cu dispreţ. Aşa începuse de fapt totul: îi venise ideea dintr-o dată, în momentul când auzise că pictez un portret cu ea ca model şi când văzuse cum reacţionez când trec pe lângă ea pe stradă. Eu, însă, mă implicasem atât de serios şi fusesem atât de pătimaşă încât şi sentimentele ei se schimbaseră treptat, de la dorinţa de a se folosi de mine la dragoste. Pesemne că nici eu nu fusesem cu totul inocentă, dar sentimentele mele erau incomparabil mai curate decât ale lui Watanuki şi, fără să îşi dea seama, se îndrăgostise de mine. În plus, spunea ea, era o diferenţă enormă între a fi jucăria unui bărbat pe care aproape nimeni nu îl lua în serios şi a fi adulată de cineva de acelaşi sex, în asemenea măsură încât să fie pictată în chip de zeiţă Kannon. Odată ce mă cunoscuse pe mine, îşi recăpătase sentimentul de superioritate şi respectul de sine, iar lumea reîncepuse să i se pară luminoasă. Apoi, îi spusese lui Watanuki că se foloseşte de mine şi de zvonurile legate de mine ca să îndepărteze bănuielile oamenilor;

în plus, prietenia cu mine era încă un pretext foarte bun ca să poată pleca de acasă.
Watanuki nu era însă genul de om care să accepte asta cu uşurinţă, deşi a lăsat să se înţeleagă că ar fi de acord cu ea:
- Da, da, e o idee bună, spusese.
Pesemne că simţise însă tăietura adâncă făcută de pumnalul ascuţit al geloziei şi aştepta ocazia de a ne despărţi cu orice preţ. Acum, lui Mitsuko i se părea că şi în incidentul cu furtul *kimono*-urilo în seara aceea la Kasayamachi era ceva dubios. Probabil că toată povestea cu jucătorii de cărţi din încăperea cealaltă şi cu descinderea poliţiei fusese inventată; se prea poate ca el să fi plănuit de la bun început cu servitorii de la han să o sperie pe Mitsuko şi apoi să le ascundă hainele în timp ce ei fugeau... În ziua aceea, înainte de a veni la mine, fusese la cumpărături la *Mitsukoshi* şi se întâlnise întâmplător cu Watanuki – îi spusese că trece întâi pe la surioara Kakiuchi şi apoi merge la Kasayamachi, şi că îl roagă să o aştepte acolo. Watanuki a văzut atunci că ea purta *kimono*-ul acela identic cu al meu şi s-a gândit că asta e şansa lui: dacă reuşea să facă să dispară *kimono*-ul ei, ea avea să mă sune pe mine, iar asta cu siguranţă ar fi dus la o ruptură între noi. Cât aşteptase la han, pesemne că îi mituise pe servitorii de acolo şi îi instruise ce să facă. Watanuki era într-adevăr în stare de o asemenea potlogărie şi avusese şi destul timp cât să o pună în aplicare. Să crezi că bărbatul şi femeia aceea fuseseră duşi, chipurile, la poliţie îmbrăcaţi în *kimono*-urile „furate" de la ei... totul era prea cusut cu aţă albă. În plus, poliţia nu sunase nici acasă la Mitsuko, nici la Watanuki, ceea ce iarăşi era foarte bizar. Atunci, însă, Mitsuko nici măcar nu îşi închipuise că ar putea fi vorba de o lucrătură şi fusese prea răvăşită ca să mai ştie ce trebuie făcut. Watanuki fusese cel care sugerase:
- Trebuie să o suni pe doamna Kakiuchi şi să o rogi să îţi aducă aici *kimono*-ul ei pereche. E singura soluţie.
Watanuki avusese aici o altă versiune. Însă, din câte spunea Mitsuko, ea fusese atât de tulburată încât la început nici măcar nu îşi dăduse seama care *kimono* anume îi fusese furat, aşa că nici pomeneală să fi avut prezenţa de spirit să ia vreo hotărâre. Chiar şi după ce el o sfătuise să mă sune pe mine, ea refuzase:
- Nu pot să îi cer surioarei aşa ceva.
El insistase:
- Atunci vrei să fugim în lume împreună? Sau dai telefonul ăsta?
Mitsuko era disperată; ar fi vrut mai degrabă să moară decât să fugă împreună cu un asemenea bărbat. Cu mintea rătăcită, ca prin vis, alergase la telefon. Fireşte, ar fi putut să facă în aşa fel încât eu să nu îl văd pe Watanuki, mai cu seamă într-un loc precum acela, dar era prea tulburată să îl trimită pe el acasă mai devreme sau să mă cheme să o

întâlnesc într-o cafenea de prin apropiere.
Exact asta urmărise Watanuki când o zorise spunându-i întruna:
- Hai mai repede, hai mai repede!
Când am apărut eu, ea spusese:
- Nu mă simt în stare să o văd.
- Lasă că mă descurc eu, tu du-te de te ascunde, spusese el.
Apoi, jucând cum nu se poate mai bine rolul de iubit al lui Mitsuko, mă zăpăcise pe mine cu explicaţiile lui încâlcite şi întrebările insinuante.
- Aşa stau lucrurile, aşa s-a întâmplat. La drept vorbind, până atunci, Watanuki nici nu ştia mare lucru despre tine, surioară, mi-a spus Mitsuko.

23

- Aha, deci atunci încerca într-adevăr să mă zăpăcească? Am crezut că îşi bate joc de mine când mi-a spus că sentimentele tale faţă de mine erau absolut sincere.
- Da, a spus asta intenţionat, ca să te înfurie, surioară. Eu trăgeam cu urechea de dincolo de uşă gândindu-mă cât de mincinos poate să fie. Doar că, oricum, nimic din ce a spus nu te-a convins...
Mitsuko s-a înfuriat la culme când şi-a dat seama că fusese trasă pe sfoară de către Watanuki; el însă, acum că nu mai era nici o piedică în calea lui, a început să îi caute compania încă şi mai asiduu. Orice ar fi zis ea, el sărea imediat:
- Tu eşti de fapt mincinoasa! Ai încercat să mă duci de nas cu prefăcătoriile tale.
A rămas cu un dinte puternic împotriva noastră.
- Sunt absolut sigur că nu ai rupt legătura cu ea numai pentru atâta lucru. Probabil că încă te mai întâlneşti cu ea pe undeva, repeta el.
Deşi încercase deja să ne facă să nu ne mai întâlnim, fie era pur şi simplu natura lui să fie cumplit de bănuitor, fie doar se prefăcea şi se arăta cât se poate de nesuferit.
- Ia fii bărbat şi n-o mai ţine atâta una şi bună cu poveşti deja duse pe apa sâmbetei, i-a replicat Mitsuko.
- Nu, nu sunt duse pe apa sâmbetei... Ei i-ai spus de bună seamă secretul meu, nu-i aşa?
De fapt, de asta se temea el cel mai tare. A ameninţat-o că, dacă eu aflu ceva, o să se răzbune pe noi.
- Termină cu presupunerile astea prăpăstioase! Cum aş fi putut să îi spun aşa ceva, când i-am ascuns până şi faptul că exişti? Doar ai întâlnit-o şi tu, ar fi trebuit să îţi dai seama din atitudinea ei.
- Mda, atitudinea ei mi s-a părut puţin suspectă...
Watanuki era atât de obişnuit să îi înşele pe alţii încât nu mai era în stare să aibă

încredere în nimeni – doar că de data aceasta nu era vorba pur şi simplu de meschinăria lui, ci avea într-adevăr motive să fie bănuitor. Din moment ce el îşi dăduse seama de relaţia dintre mine şi Mitsuko, îşi închipuise că e imposibil ca eu să nu ştiu despre legătura dintre el şi Mitsuko; se gândise însă că nu mă arătasem deloc geloasă pentru că mă liniştisem după ce aflasem că el „nu e pe de-a întregul bărbat". Dacă nu aşa stăteau lucrurile, cum de păstrasem tăcerea? Asta gândea el cu adevărat – şi, de fapt, mă chemase atunci la hanul din Kasayamachi numai pentru că voia să îmi demonstreze că el mergea adesea împreună cu Mitsuko în astfel de locuri şi că, prin urmare, nici pomeneală să fie un bărbat cu vreo deficienţă sexuală.
Dacă el i-ar fi spus verde în faţă: „Te rog să te desparţi de surioara ta", nici măcar Mitsuko nu ar fi putut să îl refuze. Dar, din moment ce fusese manipulată în asemenea hal şi apoi acuzată că îl trădase, ea rămăsese cu o dorinţă perversă de a inversa rolurile. Gândul la felul cum îl lăsase pe el să intervină între noi o făcea să se simtă încă şi mai ataşată de mine. Voia cu orice preţ să ne împăcăm, sau cel puţin să ne mai întâlnim măcar o dată, fie şi pentru ultima oară. Dar bănuia că, dacă ar merge la mine acasă, aş refuza să o primesc şi, oricum, ce fel de justificări ar fi putut să prezinte? Orice ar fi spus, ar fi fost puţin probabil ca sentimentele mele să se schimbe.
Atunci, frământată de gânduri în căutarea unei soluţii, îşi adusese aminte de cartea aceea... La drept vorbind, cartea nu îi era de nici un folos lui Mitsuko şi i-o împrumutase într-adevăr doamnei Nakagawa. Prin urmare, imediat ce îi venise ideea, stătuse preţ de câteva zile să plănuiască cum anume să procedeze – cum să dea telefon folosindu-se de numele spitalului SK, ce să facă în momentul cutare şi aşa mai departe. De bună seamă, nu s-a sfătuit cu nimeni, ci a gândit toată tărăşenia de una singură; şi-a dat însă seama că nu putea să fie o voce de femeie la telefon, aşa că îi povestise de-a fir-a-păr totul lui Ume, care îl rugase pe bărbatul care venea să le spele rufele.
- Atunci, m-am străduit atât de mult mânată numai de dorinţa de a-ţi recâştiga ţie inima, surioară. Acum, dacă stau să mă gândesc la toată scena pe care am făcut-o, cu ochii daţi peste cap şi toate cele, a ieşit destul de bine pentru o actriţă amatoare!
Mda, a trebuit să recunoască până la urmă că se dăduse în spectacol cu intenţia de a mă păcăli pe mine, dar era convinsă că aveam să îi înţeleg motivele, ba chiar să mă arăt plină de compasiune şi nicidecum să o învinuiesc în vreun fel.

Watanuki a aflat însă în foarte scurt timp de împăcarea noastră. Mitsuko voia să îi arate că reuşise să întoarcă împotriva lui sforile pe care chiar el începuse să le tragă – nici nu încerca să se ascundă; dimpotrivă, abia aştepta să vadă cum va reacţiona el în clipa când va afla.

- De la o vreme încoace ai reînceput să te întâlneşti cu ea, nu-i aşa? Degeaba încerci să te prefaci, pentru că oricum ştiu.
- Dar nu mă prefac câtuşi de puţin, a răspuns Mitsuko foarte calmă. M-am gândit pur şi simplu că, din moment ce oricum m-ai bănui chiar dacă nu m-aş mai întâlni cu ea, de ce n-aş vedea-o, la urma urmei?
- Şi de ce ai făcut-o pe ascuns faţă de mine?
- N-am făcut nimic pe ascuns. Poţi să mă bănuieşti cât pofteşti, dar să ştii că am să-ţi spun sincer ce anume am făcut şi ce nu.
- Dar atunci de ce ai tăcut mâlc până astăzi?
- De ce să nu fi tăcut? Nici prin minte nu mi-a trecut că trebuie să îţi dau raportul despre fiecare lucru pe care îl fac.
- Nici măcar dacă e vorba despre ceva important?!
- Doar am recunoscut că m-am întâlnit cu ea, nu?
- Nu ajunge să îmi spui doar că te-ai întâlnit cu ea. Aş vrea să ştiu care dintre voi a făcut primul pas către împăcare.
- Eu am mers în vizită la ea ca să îmi cer scuze, iar ea m-a iertat.
- Poftim?! Dar ce motiv aveai *tu* să îţi ceri scuze?
- Doar nu puteam să mă prefac că nu mai ştiu deloc de ea după ce am chemat-o într-un asemenea loc şi am luat împrumut de la ea şi haine, şi bani. Tu ai fi în stare să dai dovadă de atâta lipsă de recunoştinţă, dar eu nu.
- Dar i-am trimis chiar de a doua zi prin poştă hainele pe care le luaserăm cu împrumut. De ce mai trebuia să îi mulţumeşti unei femei atât de nesuferite?
- Hmm... Şi ce i-ai spus tu surioarei atunci? Nu cumva i-ai spus că „Nu îmi pasă ce se întâmplă cu mine, dar vă rog să o duceţi pe Mitsuko în siguranţă acasă. Vă voi rămâne recunoscător toată viaţa”? Şi nu cumva ţi-ai plecat capul şi ţi-ai împreunat mâinile a rugăciune tocmai în faţa acelei „femei nesuferite”? Iar acum ai cutezanţa să vorbeşti aşa! În primul rând, gândeşte-te cât rău ai fi făcut dacă pachetul cu *kimono*-ul pe care l-ai trimis prin poştă ar fi căzut în mâinile soţului ei. Orice-i spune, oricât ar fi de nesuferită, ne-a fost de mare ajutor. Iar tu te arăţi atât de nerecunoscător! Când te aud vorbind aşa, mă întreb dacă nu cumva aveai un as pregătit în mânecă în seara aceea...
Watanuki a rămas interzis.
- Un as în mânecă?! Şi anume care, mă rog?
- Nu ştiu sigur, dar mi s-a părut ciudat că tu ai rămas convins că noi rupseserăm legăturile, deşi eu nu spusesem nimic despre aşa ceva. Dacă-ţi închipuiai că am să cad în capcana pe care mi-ai întins-o, ei bine, te-ai înşelat.
- Habar nu am despre ce vorbeşti!

- Şi atunci de ce poliţia nu ne-a mai înapoiat *kimono*-urile furate?
- De unde să ştiu eu aşa ceva, mai ales după atâta vreme?
Watanuki a părut atins într-un punct sensibil de întrebarea ei şi a răspuns în doi peri, cu un rânjet jenat întipărit pe chip:
- Văd că eşti foarte furioasă astăzi, Lasă că îmi povesteşti tu altă dată, pe îndelete.

Dar Watanuki nu era genul de bărbat care să se dea bătut atât de uşor, aşa că, după două sau trei zile, a deschis din nou subiectul; de data asta, într-o încercare stângace de a o flata pe Mitsuko:
- Doamna Kakiuchi trebuie că a fost furioasă la culme atunci, mă întreb ce i-ai spus ca să o liniştească. Aş vrea să mă înveţi şi pe mine cum să fac asta.
Sau:
- Mi-am dat seama că eşti nu numai nespus de frumoasă, ci şi foarte isteaţă.
Sau:
- Nici măcar veteranele din cartierul de plăceri nu s-ar putea măsura cu tine!
După ce a ascultat replicile lui voit măgulitoare şi vag sarcastice, Mitsuko a hotărât că ar fi mai înţelept să cedeze şi i-a povestit pe larg despre capcana pe care mi-o întinsese întru împăcare.
- Dar unde ai învăţat tu să joci asemenea farse ca să duci oamenii de nas?
- De la tine am învăţat, să ştii.
- Nu vorbi prostii! Bănuiesc că mi-ai întins şi mie capcane dintr-astea, nu?
- Iar ai început cu bănuielile tale! Nu am mai făcut niciodată aşa ceva până acum.
- Mi-e peste poate să înţeleg de ce te-ai străduit atât de mult să te împaci cu femeia aceea.
- Nu i-ai spus până şi tu zilele trecute că nu te deranjează deloc? Că vrei să ne înţelegem bine tustrei?
- Am spus aşa ceva doar pentru că m-am gândit că ne-ar putea face necazuri dacă se înfurie.
- Asta-i o minciună! Ai încercat să o păcăleşti şi pe ea. Ştiu prea bine tot ce s-a întâmplat în seara aceea.
- Din nou, habar n-am despre ce vorbeşti.
- Ascultă-mă cu atenţie! Ştii că se spune că buturuga mică răstoarnă carul mare. Nimeni n-o să stea cu braţele încrucişate dacă te prinde că urzeşti pe la spate tot soiul de comploturi dubioase.
- N-ai nici o dovadă că aş fi urzit vreun complot. Vezi, acum ai început tu cu bănuielile!
- Se prea poate. Dar acum că am ajuns în situaţia asta, ar trebui să păstrezi relaţia de

prietenie cu surioara mea, după cum ai promis. Oricât te-ai îndoi tu, să ştii că nu ei i-am spus absolut nimic neplăcut despre tine...
Mitsuko a avut atunci prezenţa de spirit să îi spună lui Watanuki că unul dintre motivele pentru care pusese în scenă acea comedie în faţa mea fusese dorinţa de a ascunde deficienţa lui; dorise să mă convingă pe mine că el e un bărbat perfect normal. De vreme ce ea se străduise atât de mult să păstreze neîntinată onoarea lui Watanuki, de ce n-ar fi dat şi el dovadă de mai multă generozitate acceptând ca de acum înainte să fim tustrei prieteni buni?... Încerca să nu îl întărâte prea tare; îi forţa mâna şi apoi îl ameninţa, pe rând.
- Atâta vreme cât mă voi întâlni cu tine aici la han, am de gând să o chem şi pe surioara mea, declarase ea.
Apoi, i-a spus ca nu cumva să mai intervină în vreun fel în relaţia ei cu mine – i-a dat de înţeles că, dacă ar îndrăzni să ridice vreo obiecţie, l-ar părăsi pe el şi nu pe mine.
După aceea, Watanuki s-a resemnat şi n-a mai suflat nici o vorbă.

24

... - Ştii, surioară, oricât de apropiată de tine m-aş simţi, mi-a fost ruşine să îţi mărturisesc aşa ceva. Am ţinut totul în mine de teamă ca nu cumva sentimentele tale să se întoarcă împotriva mea. Dar astăzi ţi-am spus tot. Cred că nu există nimeni pe lume mai nefericit decât mine.
Mitsuko era aşezată cu capul în poala mea, plângând în neştire, cu lacrimile scurgându-i-se şuvoi pe mine. Nu ştiam ce aş fi putut să îi spun ca să o consolez. Mitsuko cea pe care o cunoscusem până atunci fusese mereu puternică, radioasă, cu o privire aprigă în care scăpăra mândria – nu dăduse niciodată nici cel mai mic semn de slăbiciune sau amărăciune. Eram şocată acum să o văd pe acea prinţesă înfumurată şi aleasă ajunsă în punctul în care renunţase la orice fărâmă de mândrie şi plângea în hohote. Mi-a spus atunci că ea fusese întotdeauna prea încăpăţânată şi nu lăsase pe nimeni să îi ghicească durerea, oricât de mult ar fi suferit; însă dacă nu aş fi existat eu, cu siguranţă că deznădejdea ei ar fi fost mult mai adâncă. Datorită mie, căpătase curajul de a înfrunta soarta potrivnică; când îmi vedea chipul, se însenina de îndată şi uita de toate necazurile. Astăzi însă, fără să îşi dea seama de ce, se lăsase copleşită de o tristeţe pe care n-o mai putuse înăbuşi doar prin voinţă şi zăgazul lacrimilor adunate de prea multă vreme se rupsese.
- Ah, surioară, te rog, te rog... Eşti singura în care mai pot să am încredere. Nu lăsa lucrurile pe care ţi le-am spus să mânjească dragostea dintre noi.
- Cum ar putea ceva să ne mânjească dragostea? Mă bucur că mi-ai spus ceva atât de

greu de mărturisit. Sunt nespus de fericită că ai atât de multă încredere în mine!
Apoi, Mitsuko a părut să se liniştească puţin, dar, plângând întruna, mi-a spus că viaţa ei e distrusă din pricina lui Watanuki, că nu mai are nici un viitor, nici o rază de speranţă şi că nu îi rămânea altceva de făcut decât să îşi petreacă restul zilelor în nenorocire. Mai degrabă ar fi murit decât să se mărite cu bărbatul acela. N-aş putea să o ajut cumva? N-aş putea să o învăţ o metodă de a scăpa de el? m-a implorat.
- Acum că am ajuns aici, am să fiu sinceră cu tine, i-am răspuns. Adevărul e că eu am făcut cu Eijirō un legământ să ne avem ca frate şi soră. L-am şi pus în scris şi am făcut schimb de documente.
I-am povestit de-a fir-a-păr tot ce se întâmplase cu câteva zile în urmă.
- Bănuiam eu! a exclamat atunci Mitsuko. Watanuki ăsta, orice ai spune şi orice ai face, rămâne întotdeauna cu suspiciunea că secretul lui o să fie dat în vileag şi a făcut asta numai ca să te pună la încercare, surioară. Vrea să te tragă şi pe tine după el dacă eu îl părăsesc cumva...
Mi-am adus atunci aminte de dialogul nostru şi de reacţiile lui.
- Acum aud prima dată despre sarcina lui Mitsu, spusesem eu.
- Poftim?! Prima dată? se mirase el, cu ochii injectaţi şi cu buzele palide. Şi ţi-a spus de ce nu poate să aibă copii? Are cumva vreo problemă de sănătate?
Mi se păruse şi atunci că e un individ tare bizar. În plus, mi-am adus aminte că, în timpul conversaţiei, oftase de vreo două sau trei ori şi repetase replica aceea melodramatică:
- Of, of, ce soartă nemiloasă am!
Atunci, interpretasem strigătul lui sentimental ca pe o încercare de a atrage compasiunea celorlalţi; pesemne însă că, oricât de neobrăzat ar fi fost, îl copleşise suferinţa pe care o simţea în adâncul sufletului, iar sentimentul secret de singurătate răbufnise în mod natural la suprafaţă. A continuat însă să mă hărţuiască cu întrebări bine ticluite:
- Şi de ce ţi-ar fi ascuns că e însărcinată? Să te fi minţit tocmai pe tine?
Sau:
- Tatăl ei e furios la culme şi a ameninţat-o că, dacă are un copil, o să îl dea cuiva să îl adopte.
În plus, mai erau şi prevederile stipulate în contract.
- Dacă citeşti legământul ăsta, surioară, ai să vezi că tu eşti mai câştigată decât mine. Acum mă crezi că sunt sincer? spusese el.
Cu toate astea, de ce ar fi pus în scris toate acele condiţii dacă nu şi-ar fi făcut griji în legătură cu viitorul lui? De ce ar mai fi încercat să îmi câştige încrederea cu formulările acelea absurde? Când anume avea de gând să se folosească de legământul acela? Erau

câteva prevederi cel puţin suspecte: „Sora mai mare va depune eforturi pentru ca fratele mai mic să o ia oficial în căsătorie pe Tokumitsu Mitsuko”, sau „Dacă fratele mai mic este părăsit, sora mai mare va trebui să întrerupă orice legătură cu Mitsuko”, sau „Nici unul dintre cei doi nu va întreprinde fără consimţământul celuilalt vreuna dintre următoarele acţiuni: să fugă împreună cu Mitsuko, să o ascundă sau să se sinucidă împreună cu ea”.

Din ce spunea Mitsuko, adevăratul lui scop se ghicea din această ultimă condiţie; celelalte fuseseră adăugate de formă, pentru umplutură. Deşi, pentru atâta lucru, nu ar fi fost nevoie nici să redacteze un contract atât de oficial, nici să se agite atât de mult, Watanuki avea, se pare, o înclinaţie către limbajul de lemn al documentelor legale. La drept vorbind însă, în ultima vreme atitudinea lui Mitsuko faţă de el începuse să fie tot mai disperată şi era greu de bănuit cum avea să reacţioneze; prin urmare, se pare că toate urzelile lui erau motivate de presimţirea că în curând avea să se întâmple ceva cumplit.

Atunci când merseserăm tustrei la film la cinematograful *Shōchiku*, cu ceva vreme în urmă, Mitsuko insistase ca el să vină împreună cu noi:

- Dacă tot eşti aşa de pornit împotriva surioarei mele, ce-ar fi să o întâlneşti măcar o dată? Stând de vorbă cu ea, poţi să îţi dai seama şi ce fel de om e, şi dacă îţi cunoaşte secretul sau nu.

Ea socotise că astfel dispărea primejdia ca el să îmi spună pe ascuns cine ştie ce prostii; toată seara, rămăsese însă morocănos şi tăcut.

- Crezi că n-a scos nici o vorbă atunci pentru că plănuia deja să mă abordeze fără ştirea ta? am întrebat eu.

- Asta nu ştiu, dar îşi făcea grji că aş putea să îl părăsesc şi să fug împreună cu tine, surioară.

- Sunt sigură că odată ce şi-ar atinge scopul de a se căsători, s-ar descotorosi de mine spunându-mi că nu mai are nevoie de mine.

- E, el vorbeşte întruna despre căsătorie, dar asta e mai mult ca să se convingă pe el însuşi. Nu crede că e într-adevăr posibil să se realizeze. Ştie că nu poate încerca să mă forţeze pentru că aş prefera să mor. Dar atâta vreme cât exişti tu, surioară, nu are de ce să se teamă că m-ar putea fura un alt bărbat, aşa că îşi doreşte de fapt ca lucrurile să rămână şi în continuare la fel.

Apoi, Mitsuko mi-a spus că Watanuki o aştepta şi în ziua aceea, dar o treceau fiori de neplăcere la gândul de a-l întâlni; m-a rugat să îl conving cumva să plece. I-am răspuns că asta l-ar face să fie încă şi mai bănuitor decât de obicei şi ar înrăutăţi lucrurile şi mai mult. Am sfătuit-o să nu îi spună nimic din ce discutaserăm noi şi i-am promis că o ajut

să găsească o cale de a se despărţi de el – i-am jurat că o ajut chiar cu preţul propriei mele vieţi. Dacă era nevoie, aveam să-l omor! Începusem şi eu să plâng, dar am încercat să o încurajez înainte de a pleca.

... Da, exact, judecând după data scrisă pe legământ – 18 iulie – probabil că eu şi Mitsuko avuseserăm acea discuţie în ziua următoare, pe 19; tocmai atunci, soţul meu terminase un caz din pricina căruia fusese foarte ocupat şi propusese să mergem undeva în vacanţa de vară.

- Ce-ai zice să mergem la Karuizawa anul ăsta? sugerase.

Mie, una, nu-mi ardea deloc de aşa ceva. Mitsuko pare să se simtă foarte singură în ultima vreme, i-am spus soţului meu, şi mă invidiază pentru că ea nu poate să meargă nicăieri în starea în care e acum. I-am mai zis şi că, dacă tot e să plecăm, aş prefera să aşteptăm până se mai domoleşte căldura şi să mergem atunci undeva la munte, nu departe, poate la Hakone. A făcut o figură foarte dezamăgită, dar nu l-am luat în seamă.

În următoarele două săptămâni, am aşteptat cu nerăbdare ca el să plece de acasă dimineaţa şi apoi ţâşneam către hanul din Kasayamachi. Oricum, din punctul meu de vedere, de atunci încolo Mitsuko a părut complet schimbată: nu mai era frumuseţea răpitoare dinainte, ci părea dintr-o dată o biată porumbiţă ameninţată de ghearele unui şoim; era cu atât mai vulnerabilă şi mai adorabilă, dar, de fiecare dată când ne întâlneam, stătea parcă la pândă, îngrijorată, iar zâmbetul ei luminos de odinioară părea doar o amintire palidă. Eu, la rându-mi, eram frământată de nelinişte, chinuită de gândul că ar putea să facă ceva necugetat – oricât aş fi încercat să mă conving că e practic imposibil.

- Mitsu, încearcă măcar să fii ceva mai veselă de faţă cu Eijirō. Dacă nu, cine ştie ce o să-şi mai închipuie şi ce-o să înceapă să spună. Îţi promit că o să mă ocup de el, în aşa fel încât nici n-o să mai îndrăznească să-şi arate chipul în public! Mai îndură puţin, chiar dacă suferi ca un câine, i-am spus.

Dar cum oare aş fi putut eu să mă „ocup" de Watanuki? Cu siguranţă, el se pricepea mult mai bine decât mine să urzească planuri prin care să manipuleze sau să înşele; nu-mi venea nici o idee despre cum ar fi trebuit să procedez. Chiar pe măsură ce rostisem acele cuvinte, mă întrebam ce ce aş putea să îi spun dacă m-ar fi aşteptat din nou afară, în stradă. Nu era nimic ruşinos în refuzul de a respecta condiţiile acelui legământ, dar, cu toate astea, mă simţeam oarecum vinovată că îmi călcasem cuvântul; de fiecare dată când ieşeam din han, mă treceau fiori la gândul că aş putea să aud din nou vocea aceea neplăcută strigându-mă: „Surioară!" Din fericire, nu s-a mai întâmplat. Pesemne că, din punctul lui de vedere, odată ce încheiaserăm legământul, relaţia noastră ca frate şi soră era pecetluită – îşi atinsese scopul. Asta e bine şi pentru mine, mi-am zis.

Între timp, Mitsuko începuse să îmi spună în fiecare zi:

- Surioară, fă ceva, te rog, găseşte o soluţie! Nu mai pot să suport!
În cele din urmă, ea a venit cu ideea de a-l ademeni pe Watanuki să fugă împreună cu ea; avea să îmi spună mie dinainte unde se ascund şi, după ce povestea va fi apărut în ziare şi se va fi făcut zarvă mare, eu trebuia să conduc poliţia la ascunzătoare, să îi prindă. Iar Watanuki cu siguranţă nu s-ar mai fi apropiat de ea după aşa ceva! Era gata să meargă până la capăt cu planul acesta, chiar cu preţul propriei reputaţii.
- Cred că bănuieşte ce plănuim noi, aşa că am face bine să ne grăbim, mi-a spus Mitsuko.
- Dacă bănuieşte, atunci cu siguranţă o să vină să stea de vorbă cu mine despre legământul cu pricina. Mai aşteaptă cu planul tău, să rămână ca ultimă soluţie, i-am răspuns.

...La drept vorbind, la vremea aceea eram atât de răvăşită încât era cât pe-aci să vin la dumneavoastră să vă cer sfatul, Maestre; mi s-a părut însă o neobrăzare prea mare. Am întrebat-o şi pe Ume, dar şi ea mi-a spus că nu ştie ce e de făcut. M-am gândit atunci, disperată, să îi cer ajutorul soţului meu; am socotit că, dacă îi mărturisesc o parte din minciunile mele, ar putea să găsească vreo chichiţă legală care să ne protejeze de Watanuki. Mi-a trecut prin minte şi că aş putea să îl conving să simtă compasiune pentru Mitsuko.
Când colo, ce să vezi! Într-o bună zi, când eu eram la hanul din Kasayamachi, a apărut şi soţul meu acolo din senin, fără să dea măcar un telefon înainte. Era pe la patru şi jumătate, deci plecase de la birou către casă. Tocmai stăteam de vorbă cu Mitsuko într-o odaie de la etaj când una dintre servitoare a năvălit înăuntru strigând:
- Doamnă Kakiuchi! Doamnă Kakiuchi! A venit soţul dumneavoastră şi spune că vrea să vă întâlnească pe amândouă. Ce să fac?
- Ce l-o fi apucat să vină aici? am exclamat eu.
Am schimbat repede o privire cu Mitsuko; eram amândouă mute de uimire.
- Oricum, mă duc eu să îl întâlnesc, tu rămâi aici, Mitsu.
Şi am coborât în holul de la intrare.

25

- Of, tare greu mi-a fost să găsesc locul ăsta! a început soţul meu, rezemat de uşa din bambus de la intrare.
Tocmai fusese până la gara Minatomachi să conducă pe cineva care pleca spre Ise şi, întorcându-se pe jos prin Shinsaibashi, îşi dăduse seama că locul unde stătea Mitsuko trebuie să fie prin apropiere; se gândise că sunt şi eu acolo, de bună seamă, aşa că se

hotărâse să treacă şi el într-un impuls de moment. Nu avea nici o treabă anume, dar, de vreme ce eu veneam în vizită atât de des, socotise că ar fi fost nepoliticos din partea lui să nu apară şi el, dacă tot era în zonă. În plus, ţinea neapărat să vadă cum se mai simte Mitsuko şi să o salute cum se cuvine; dacă se putea, voia să ne scoată undeva la cină. Chiar nu poate defel să iasă din casă? m-a întrebat cât se poate de sincer. Mie mi s-a părut însă că vizita lui nu era tocmai întâmplătoare.

- De la o vreme încoace, burta i-a crescut atât de mult încât nu vrea să vadă pe nimeni, i-am spus. Şi nici nu începe vorbă să iasă din casă.

- Atunci, aş vrea doar să stau puţin de vorbă cu ea.

Nu puteam să îl refuz.

- Mă duc să o întreb cum se simte.

Am urcat din nou la ea:

- Mitsu, uite, soţul meu spune că aşa şi pe dincolo. Ce ne facem?

- Chiar, ce ne facem?... Tu ce i-ai spus?

- I-am spus că ai burta atât de mare încât nu vrei să vezi pe nimeni, dar a insistat că vrea să te întâlnească neapărat.

- O fi având oare vreun motiv anume?

- Da, cred că da.

- Atunci am să-l primesc... Am întrebat-o adineauri pe Haru ce să fac şi mi-a sugerat să vâr o perniţă pe sub brâu şi să îmbrac *kimono*-ul pe deasupra. Aşa am să fac. Uite, vezi, chiar am ajuns să îmi pun ceva pe burtă, sub haine! mi-a spus atunci.

Mitsuko a luat cu împrumut perniţa şi brâul de la Haru, una dintre servitoarele de la han; apoi, i-a poruncit:

- Du-te de invită oaspetele într-o cameră de la parter şi spune-i să mă aştepte.

Am început să o ajut pe Mitsuko să se pregătească şi să se îmbrace, dar Haru s-a întors aproape imediat:

- I-am spus întocmai, dar n-a vrut să intre. A zis că nu durează decât două sau trei minute, aşa că aşteaptă să vă vadă la intrare.

Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim, ne-am spus, şi eu cu servitoarea am îmbrăcat-o cât de repede am putut pe Mitsuko. Dacă ar fi fost iarnă, am fi putut să îl păcălim cumva, dar nu purta decât un *kimono* subţire din mătase de Akashi şi nu arăta deloc a femeie însărcinată.

- În ce lună i-ai spus că sunt, surioară?

- Nu mai ţin minte, dar i-am spus că se vede imediat, aşa că ar trebui să fii în luna a şasea sau a şaptea.

- Oare aşa arăt în luna a şasea?

- Trebuie să mai rotunjim puţin.
Şi am început toate trei să chicotim atunci.
- Mă duc să mai aduc câte ceva, a spus Haru.
S-a întors cu câteva prosoape şi nişte cârpe.
- Mai du-te o dată până jos şi spune-i că stăpâna nu vrea să mai fie văzută de nimeni altcineva, a poruncit Mitsuko. Spune-i că nu coboară decât foarte rar până la intrare şi roagă-l să intre. Şi condu-l, te rog, în camera cea mai întunecată, să nu se vadă aproape nimic.
Când trecuse deja o jumătate de oră de când aştepta, am terminat în sfârşit de pregătit o burtă de şase luni pentru Mitsuko şi am coborât să îl întâlnim.
- I-am spus că nu contează, dar a insistat că nu poate să te primească doar în *yukata*[1] şi s-a schimbat în *kimono*, i-am spus soţului meu privindu-l cu atenţie ca să îi surprind reacţia.
Era îmbrăcat în costum şi stătea aşezat pe jos, cu genunchii perfect aliniaţi; îşi lăsase servieta lângă el.
- Dimpotrivă, eu îmi cer iertare că vă deranjez. De multă vreme voiam să vin să văd cum vă mai simţiţi şi, dacă tot eram prin trecere pe aici...
S-ar putea să fi fost imaginaţia mea de vină, dar mi s-a părut că privirea i-a rămas aţintită la burta lui Mitsuko.
- Nici pomeneală, eu am tot abuzat de surioara mea, a răspuns Mitsuko.
Apoi, a bâiguit câteva cuvinte de scuze şi de mulţumire, cum că îi pare rău că din pricina ei ne-am stricat planurile de a pleca în vacanţă şi că îmi este foarte recunoscătoare că vin atât de des pe la ea să îi alin tristeţea şi singurătatea. Tot timpul cât a vorbit, şi-a ascuns cu grijă burta cu evantaiul. Din fericire, Haru avusese grijă să aleagă o încăpere atât de întunecoasă încât trebuia aprinsă lumina până şi ziua în amiaza mare. Mitsuko se aşezase în colţul îndepărtat şi, din pricina aerului stătut şi a cârpelor pe care şi le îndesase pe sub *kimono*, năduşea întruna şi gâfâia. Era foarte convingătoare.
„O reprezentaţie pe cinste", m-am gândit.
Soţul meu s-a ridicat aproape imediat, gata să plece:
- Îmi pare nespus de rău că v-am deranjat. După ce vă mai întremaţi, vă rog să veniţi neapărat în vizită la noi.
Apoi, mi s-a adresat mie:
- S-a făcut târziu, ce-ar fi să mă însoţeşti?
- Cu siguranţă are un motiv de-mi spune asta, aşa că o să plec şi eu cu el. Să mă aştepţi mâine, te rog, i-am şoptit lui Mitsuko.

---

[1] Haină uşoară de vară, care seamănă cu un halat. (n. tr.)

Am plecat de la han împreună cu el, cu inima îndoită.
- Hai să luăm autobuzul, a propus.
Am mers pe jos până la staţia de la Yotsubashi, iar apoi am luat trenul până acasă pe linia Hanshin. Tot timpul, soţul meu a rămas cufundat într-o tăcere morocănoasă; de fiecare dată când am încercat să îi vorbesc, m-a repezit cu un mormăit scurt.
Când am ajuns acasă, nu s-a oprit nici cât să se schimbe de hainele de stradă într-un *kimono* de casă:
- Vino cu mine până la etaj, mi-a spus şi a luat-o în sus pe scări.
Am pornit după el, pregătindu-mă pentru ce avea să urmeze. A trântit uşa de la dormitor în urma noastră şi mi-a arătat un scaun în faţa lui:
- Aşază-te aici!
Apoi, s-a cufundat în tăcere; răsufla greu şi părea pierdut în gânduri.
- De ce ai venit acolo aşa, pe nepusă masă?
Am vorbit eu prima ca să sparg atmosfera aceea apăsătoare.
- Hmm..., a răspuns, după care s-a pierdut din nou în gânduri. Aş vrea să îţi arăt ceva.
A scos atunci din buzunar un plic de format mare, oficial, şi i-a deşertat conţinutul pe masă. Când am văzut ce era acolo, m-am făcut imediat albă ca varul. M-am întrebat cum de ajunsese hârtia aceea la el.
- Asta e de bună seamă semnătura ta, nu-i aşa? m-a întrebat şi a început să-mi fluture legământul scris prin faţa ochilor. A continuat apoi: Să ştii că nu am de gând să îmi pierd cumpătul din pricina asta, dar depinde de atitudinea ta. Dacă vrei să ştii cum a ajuns documentul ăsta la mine, am să îţi povestesc. Dar înainte de orice, aş vrea să îmi spui limpede dacă asta e într-adevăr semnătura ta, sau e un fals...
Ah! Watanuki mi-a luat-o înainte! De vreme ce exemplarul meu din acel document era închis sub cheie în şifonier, cu siguranţă era exemplarul lui Watanuki – te pomeneşti că îl redactase de fapt tocmai pentru asta! Fireşte, mă gândisem şi eu să îl rog pe soţul meu să intervină, ba chiar să îi mărturisesc adevărul în legătură cu Mitsuko, dar după vizita lui neaşteptată de adineauri la hanul din Kasayamachi, îmi era cu neputinţă să îi spun că sarcina era de fapt o minciună sfruntată – ar fi fost încă un strat de minciuni. Dacă aş fi ştiut că se va ajunge aici, i-aş fi mărturisit totul din timp!
- Dacă nu vorbeşti cu mine, n-am de unde să ştiu ce gândeşti. Hai, răspunde-mi, m-a îndemnat soţul meu încercând să îşi domolească furia.
Şi-a îmblânzit vocea şi a continuat, liniştit:
- Dacă taci, să înţeleg că recunoşti că e semnătura ta, da?

După aceea, a început să îmi povestească ce se întâmplase. Cu vreo cinci sau şase zile în urmă, Watanuki apăruse pe neaşteptate la biroul de la Imabashi şi solicitase o întrevedere. Întrebându-se cu ce treabă ar fi putut să vină, soţul meu pusese să fie condus în camera de primire şi apoi se dusese să stea de vorbă cu el.

- Motivul pentru care am venit astăzi la dumneavoastră este că am o rugăminte care nu suportă amânare, începuse Watanuki. După cum probabil ştiţi, eu sunt logodit cu Tokumitsu Mitsuko şi urmează să ne căsătorim; mai mult, Mitsuko poartă copilul meu în pântece. Soţia dumneavoastră însă a intervenit între noi şi a iscat tot soiul de probleme. Din păcate, de ceva vreme, atitudinea lui Mitsuko faţă de mine a început să fie din ce în ce mai rece şi am ajuns să mă întreb dacă până la urmă se va mai căsători cu mine. Aţi putea sta de vorbă cu soţia dumneavoastră despre asta?

- Ce fel de probleme a iscat soţia mea? întrebase soţul meu. Nu cunosc toate amănuntele, dar, din ce ştiu eu, soţia mea vă simpatizează pe amândoi şi speră să vă căsătoriţi cât mai degrabă.

- Înseamnă că nu ştiţi care este adevărata natură a relaţiilor dintre Mitsuko şi soţia dumneavoastră.

Încerca să dea de înţeles că ne înţelegeam din nou ca înainte.

Soţului meu însă îi venea greu să dea crezare unui bărbat pe care îl vedea pentru prima dată în viaţă; în plus, i se părea ciudat ca o femeie care îi purta copilul în pântece să se implice într-o relaţie atât de intimă cu o altă femeie. Începuse să se întrebe dacă nu cumva bărbatului îi lipseşte o doagă.

- Mi se pare firesc să vă îndoiţi de cuvântul meu, dar am o dovadă de netăgăduit, spusese Watanuki şi apoi scosese documentul să i-l arate.

Când a citit legământul, pe soţul meu l-a deranjat de bună seamă faptul că soţia lui încă îl minţea, dar şi mai mult l-a deranjat faptul că ea încheiase, fără ştirea lui, un asemenea pact de frăţie cu un bărbat complet necunoscut. În primul rând, s-a înfuriat la culme la gândul că bărbatul cu pricina, după ce că făcuse un asemenea legământ cu soţia altcuiva, avusese şi îndrăzneala obraznică să apară în faţa soţului ca să îi arate actul, fără nici un cuvânt de scuze, cu un rânjet triumfător întipărit pe chip, de parcă ar fi fost un poliţist care tocmai pusese mâna pe o dovadă compromiţătoare.

- Nădăjduiesc că recunoaşteţi semnătura soţiei dumneavoastră aici, spusese Watanuki.

- Da, din câte îmi dau seama pare să fie într-adevăr scrisul soţiei mele. Înainte de toate aş vrea însă să ştiu cine e bărbatul care a semnat aici, a replicat soţul meu pe un ton de gheaţă.

- Eu însumi. Eu sunt Watanuki.

Părea foarte liniştit, de parcă nu ar fi priceput nuanţa sarcastică.

- Şi ce e cu petele astea stacojii de sub semnături?
Watanuki a început să îi povestească în amănunt ce se întâmplase, dar soţul meu l-a întrerupt, furios:
- Din ce am citit aici, văd că relaţiile dintre dumneata, Mitsuko şi soţia mea Sonoko sunt stabilite în detaliu, dar nu apare nici o fărâmă de consideraţie pentru mine ca soţ. Poziţia mea e ignorată cu desăvârşire. Din moment ce există aici şi semnătura dumitale, deduc că porţi o parte din răspundere, aşa că îţi cer să îmi explici rolul dumitale în toată povestea. Mai cu seamă că nu pare să fi fost ideea lui Sonoko, ci cred că mai degrabă a fost târâtă împotriva voinţei ei.
Fără să dea nici cel mai mic semn de ruşine, Watanuki răspunsese cu acelaşi rânjet pe buze:
- După cum vedeţi din acest legământ, eu şi Sonoko suntem legaţi prin Mitsuko, iar legătura aceasta este din capul locului în conflict cu interesele dumneavostră ca soţ al lui Sonoko. Dacă soţia dumneavoastră ar fi avut o fărâmă de consideraţie pentru dumneavoastră, nici nu s-ar fi implicat într-o relaţie atât de intimă cu Mitsuko, nici nu ar fi făcut un asemenea legământ. Eu exact asta mi-aş fi dorit mai mult decât orice, dar nu am cum să împiedic soţia altcuiva să facă după cum crede de cuviinţă. După părerea mea, contractul acesta care recunoaşte legătura dintre ele două reprezintă de fapt o concesie foarte mare făcută lui Sonoko.
Părea să sugereze că îl condamnă pe soţul meu că nu reuşise să mă controleze. A mai adăugat apoi că nu era ilicit sau adulterin să închei un legământ prin care te angajezi să ai o relaţie frăţească şi că, prin urmare, el nu considera că purtarea lui fusese imorală.

26

Soţul meu dispreţuia până şi atingerea acelui document; în plus, avea de-a face cu un bărbat complet iraţional despre care nu ştia cum are să reacţioneze, aşa că s-a hotărât să încerce să intre cumva în posesia actului.
- Prea bine, am înţeles, i-a spus lui Watanuki ca să îl liniştească. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum spui dumneata, îmi voi asuma responsabilitatea mea ca soţ fără să mă rogi. Numai că te-am văzut astăzi pentru prima dată în viaţa mea, aşa că mă simt obligat să ascult şi versiunea soţiei mele. Ai putea să îmi împrumuţi documentul acesta pentru o vreme? Dacă i-l flutur prin faţa ochilor, cu siguranţă are să mărturisească; dacă nu, să ştii că poate să fie cumplit de încăpăţânată.
Fără să răspundă dacă îi împrumută sau nu documentul, Watanuki l-a aşezat cu grijă pe genunchi.
- Şi ce anume aveţi de gând să faceţi dacă Sonoko mărturiseşte? a întrebat.

- Felul cum am să reacţionez depinde de împrejurări. Nu pot să îţi răspund acum. Dar nu îmi voi acuza soţia de nimic numai pentru că m-ai rugat dumneata. Te rog să înţelegi că eu nu acţionez pentru interesele dumitale, ci pentru propria mea onoare şi pentru fericirea familiei mele.
Watanuki s-a încruntat puţin.
- Nici nu v-am rugat să acţionaţi pentru mine. Am venit la dumneavoastră pur şi simplu pentru că mi s-a părut că, din întâmplare, interesele mele şi ale dumneavoastră coincid. Sper că recunoaşteţi asta, a răspuns.
- Nu am răgazul să mă gândesc la aşa ceva, şi de fapt nici nu vreau să mă gândesc. Îmi pare rău, dar refuz să mă las târât în povestea asta alături de dumneata. Am să procedez cu soţia mea după cum cred eu de cuviinţă.
- A, dacă aşa stau lucrurile, asta e, a replicat Watanuki. Adevărul este că nici eu nu am nici o legătură cu dumneavoastră, şi prin urmare nu am nici o obligaţie. Dar dacă Sonoko fuge împreună cu Mitsuko, nu aş fi singurul care suferă. Prin urmare, am venit la dumneavoastră pentru că m-am gândit că ar fi nedrept să păstrez tăcerea, având în vedere tot ceea ce ştiu.
L-a sfredelit cu privirea pe soţul meu, după care a continuat:
- Dacă s-ar ajunge într-o asemenea situaţie, aţi fi şi dumneavoastră târât în poveste, fie că vreţi sau nu.
- Da, îţi înţeleg preocuparea. Şi îţi sunt nespus de recunoscător pentru amabilitate, i-a răspuns soţul meu.
- Recunoştinţa nu e de ajuns! Pesemne vă închipuiţi că a practic imposibil ca Sonoko să vă părăsească şi să fugă, dar dacă, totuşi, s-ar întâmpla aşa ceva? Ce aţi face atunci? V-aţi împăca imediat cu gândul şi i-aţi spune călătorie sprâncenată, sau aţi urmări-o peste tot unde s-ar duce, în încercarea de a o readuce acasă? Vă rog să îmi spuneţi limpede hotărârea dumneavoastră!
- Nu am de unde să ştiu cum mă voi comporta până nu vine momentul. În plus, nu vreau să fac promisiuni nimănui şi nici să las pe nimeni să se amestece în treburile mele. Cu atât mai mult cu cât problemele dintre un soţ şi soţia lui se rezolvă în doi.
- Cu toate astea, orice s-ar întâmpla, nu aveţi de gând să divorţaţi de Sonoko, nu?
Watanuki devenise atât de obraznic şi de insistent încât soţul meu i-a răspuns că nu e treaba lui dacă divorţează sau nu şi că nu ar mai trebui să îşi griji din pricina asta.
Dar Watanuki o ţinea una şi bună:
- Mda, presupun că sunteţi mult prea îndatorat faţă de familia lui Sonoko... Aţi da dovadă de o lipsă crasă de recunoştinţă dacă aţi alunga-o pentru un lucru atât de neînsemnat.

Pesemne că auzise de la Mitsuko destul cât să ştie cum stăteau lucrurile în familie.
- Dar dumneavoastră sunteţi un gentleman desăvârşit şi îmi vine greu să cred că aţi face aşa ceva; ar fi sub demnitatea dumneavoastră.
Soţul meu n-a mai putut să îi suporte pălăvrăgeala şi a răbufnit:
- Până la urmă, dumneata de ce ai venit la mine? Ce tot îndrugi acolo despre o legătură care, la urma urmei, nici măcar nu e treaba dumitale! Eu unul îmi voi face datoria de gentleman fără să îmi atragi dumneata atenţia. Dar te rog să înţelegi că nu pot să garantez că asta va fi şi în interesul dumitale.
- Ei bine, dacă asta e situaţia, îmi pare rău, dar îmi e cu neputinţă să vă împrumut acest document.
Rostind aceste cuvinte, Watanuki a luat documentul pe care îl avea în poală, l-a vârât înapoi în plic şi apoi l-a băgat într-un buzunar interior.
Soţul meu îşi dorise cu adevărat să pună mâna pe actul respectiv, dar acum ajunsese la concluzia că nu are nici un rost să insiste pentru că asta ar fi însemnat să dea dovadă de slăbiciune:
- Prea bine atunci, nu am de gând să te forţez să mi-l împrumuţi. Ai toată libertatea să îl păstrezi. Dar trebuie să înţelegi un lucru: din moment ce dumneata mă împiedici să intru în posesia acelui act şi să îl arăt soţiei mele, nu pot să îl accept ca fiind adevărat dacă ea neagă acest lucru. Firește, am mai multă încredere în cuvântul ei decât în al unui străin pe care l-am întâlnit pentru prima dată.
Watanuki a început atunci să murmure de parcă ar fi vorbit de unul singur:
- Mda, e o greşeală cumplită să te arăţi prea blând faţă de soţie... Oricum, să ştiţi că şi Sonoko are un exemplar din acest document, şi cu siguranţă va apărea dacă vă apucaţi să-l căutaţi. Doar că, de fapt, nici nu trebuie să faceţi asta. Cereţi-i doar să vă arate braţul şi veţi vedea acolo dovada, trebuie să fi rămas.
Cu acea insinuare meschină, Watanuki s-a scuzat cât se poate de calm şi s-a ridicat să plece:
- Mă iertaţi că v-am deranjat, văd că sunteţi foarte ocupat.
Soţul meu l-a condus până pe hol şi apoi s-a întors în birou, gândindu-se uşurat: „Ce individ nesuferit!” După vreo cinci minute însă, s-a auzit din nou o bătaie în uşă; Watanuki se întorsese:
- Bună ziua din nou. Pot să vă mai răpesc câteva clipe?
De data aceasta, avea un zâmbet nespus de amabil; părea că în cele câteva minute se schimbase complet. Uimit şi în acelaşi timp dezgustat de lipsa lui de maniere, soţul meu a rămas cufundat în tăcere, cu privirea aţintită asupra lui; Watanuki a intrat, a venit până la masă, a făcut o plecăciune şi, fără să aştepte să fie invitat, s-a aşezat din nou pe

scaunul pe care stătuse până adineauri.
- Am greşit mai devreme, a început. Vă rog să mă iertaţi, dar sunt pe muchie de cuţit pentru că sunt pe punctul de a o pierde pe femeia pe care o iubesc. M-am lăsat orbit de propriile sentimente şi nu am avut răgazul să mă gândesc şi la ale dumneavoastră. Nu a absolut nici o intenţie ascunsă, aşa că vă rog să daţi uitării ce s-a întâmplat adineauri.
- Ai venit din nou până aici numai ca să îmi spui asta?
- Da. După ce am plecat, m-am gândit mai bine şi mi-am dat seama că am greşit. Gândul nu-mi dădea pace, aşa că m-am hotărât să vin să vă cer iertare.
- Foarte amabil din partea dumitale, i-a răspuns soţul meu, sarcastic.
- Mda...
Watanuki se foia întruna în scaun şi se forţa să zâmbească:
- La drept vorbind, am venit la dumneavoastră pe de o parte ca să vă fac acea rugăminte, iar pe de altă parte ca să îmi cer iertare. Toate astea s-au întâmplat pentru că sunt într-o situaţie în care sufăr atât de mult încât nu mai ştiu ce să fac. Vă rog să încercaţi să vă imaginaţi câtă durere zace în sufletul meu şi câte lacrimi încerc să înăbuşesc! Dacă aţi înţelege măcar atât, sunt de acord să vă împrumut documentul cu pricina.
- Şi cum anume aş putea să înţeleg?
- Ca să fiu sincer, eu mă tem cel mai mult de faptul că aţi putea divorţa de Sonoko. Dacă faceţi asta, va fi atât de disperată încât va interveni şi mai mult între noi, iar toate speranţele mele de a mă căsători cu Mitsuko se vor nărui. Nu mă aştept să divorţaţi de ea, dar nu pot să nu mă fiu îngrijorat la gândul că Sonoko ar putea să fugă în lume împreună cu Mitsuko. Ştiu că sunt foarte insistent, dar dacă nu o să vă supravegheaţi soţia cu atenţie, cu siguranţă că în curând are să fugă. Şi, odată ce s-ar întâmpla una ca asta, oricât aţi vrea să o iertaţi, v-ar fi foarte greu să faceţi asta din pricina gurii lumii. Când mă gândesc la asta, simt apăsarea primejdiei. Am ajuns să nu mai pot dormi nopţile. Vă rog, vă implor...
Rostind ultimele cuvinte, Watanuki se aplecase până ce ajunsese cu fruntea pe masă.
- Aşa stau lucrurile... Pesemne că gândiţi despre mine că sunt cumplit de egoist să vin să vă cer ceva numai pentru mine. Vă rog însă să înţelegeţi situaţia groaznică în care mă aflu şi, orice s-ar întâmpla. să vă asumaţi responsabilitatea de a vă supraveghea soţia ca să nu fugă. Ştiu că nu puteţi să o ţineţi legată şi că oricum s-ar putea să scape, dar vă rog să îmi promiteţi că, dacă face asta, o să plecaţi după ea şi o să o aduceţi teafără şi nevătămată înapoi acasă. Dacă sunteţi de acord cu asta, am să vă înmânez exemplarul meu din document.
Apoi, a adăugat:
- Nu e nevoie să mă repet. Ştiu că o iubiţi foarte mult pe Sonoko şi că nu vreţi să

divorţaţi de ea, dar aş vrea să aud asta chiar din gura dumneavoastră. Dacă nu mă dispreţuiţi şi aveţi o fărâmă de compasiune pentru mine, vă rog să îmi spuneţi ce anume zace în sufletul dumneavoastră.

Soţul meu, cu cât îl asculta mai mult vorbind, cu atât se simţea mai dezgustat de Watanuki; de ce nu spusese deschis de la bun început ce anume doreşte, fără să bată câmpii atât de mult ca nu cumva să rănească cine ştie ce sentimente? Ce individ alunecos – să îşi schimbe atitudinea tot timpul în funcţie de expresia de pe chipul celuilalt! Cu siguranţă că femeile îl detestau, şi probabil că şi Mitsuko începuse să nu-l mai suporte. Ce caracter infect!

Soţului meu i se făcuse sincer milă de el.

- Atunci, juri şi dumneata că nu vei face niciodată public acest document? l-a întrebat. Mi-l laşi mie să-l păstrez atâta vreme cât voi crede de cuviinţă? Dacă eşti de acord, atunci şi eu sunt gata să accept condiţiile dumitale.

- După cum scrie şi în document, nici unul dintre noi nu îl poate arăta unei terţe persoane fără acordul celuilalt. Dar e limpede că Sonoko a încălcat deja înţelegerea, aşa că, dacă aş vrea să vă creez probleme, aş putea să îl folosesc după bunul meu plac. Sper însă că, de vreme ce v-am adus actul aici şi sunt gata să vi-l încredinţez, v-aţi dat seama că nu sunt genul de om care să facă ceva atât de josnic. Oricum, orice act nu e nimic altceva decât un petec inutil de hârtie dacî nu eşti sincer faţă de partener. Dacă socotiţi că vă poate fi de folos, luaţi-l vă rog fără nici o reţinere. Cât despre mine, voi fi mulţumit atâta vreme cât promiteţi să respectaţi cele două condiţii pe care le-am pomenit, a replicat Watanuki.

„Dacă aşa stau lucrurile, de ce n-ai vorbit limpede de la bun început?” s-a întrebat atunci soţul meu.

- Prea bine, am să preiau eu documentul, a spus şi a întins mâinile să îl ia.

- Staţi puţin, a început Watanuki şovăielnic. Îmi pare rău că vă cer aşa ceva, dar aţi putea să-mi scrieţi o notă de recepţie, în caz că va fi nevoie ulterior?

Soţul meu a fost de acord şi s-a apucat să scrie: „Certific prin prezenta că am preluat documentul menţionat mai jos...” Watanuki l-a întrerupt:

- Vă rog să mai adăugaţi câteva cuvinte.

- Ce anume să mai scriu?

Watanuki i-a dictat atunci câteva condiţii:

Subsemnatul se obligă să respecte următoarele condiţii pe perioada cât va păstra asupra sa acest document:

1. Îşi va asuma răspunderea pentru soţia lui şi va avea grijă ca ea să nu se abată de la

conduita adecvată pentru o soţie.
2. Nu va divorţa de soţia lui indiferent de circumstanţe.
3. Îşi va asuma obligaţia de a arăta documentul sau de a-l înapoi, la cererea posesorului de drept, în orice moment al perioadei cât îl va avea în păstrare.
4. Dacă pierde documentul în timpul perioadei cât îl are în păstrare, nu va fi degrevat de obligaţiile prevăzute la articolul 1 şi articolul 2 până când nu va face către posesor dovada unor alte garanţii satisfăcătoare.

Watanuki nu rostise totul pe nerăsuflate, dintr-o dată, ci, de îndată ce soţul meu termina de scris câte o prevedere, stătea să se gândească o vreme, după care spunea:
- A, mai adaugă încă una, te rog.
Aşa, numărul articolelor crescuse treptat.
„Ce tâmpit! Individul ăsta parcă ar fi un avocăţel de mâna a treia!" s-a gândit soţul meu. Pe jumătate amuzat, l-a lăsat să dicteze ce i-a trecut prin minte şi a notat totul, conştiincios. Apoi, însă, i-a spus:
- Aş vrea să adaug şi eu la sfârşit o prevedere suplimentară: „Însă, dacă documentul pe care îl are în păstrare subsemnatul se dovedeşte a fi un fals, toate condiţiile de mai sus vor fi declarate nule şi neavenite." Ce zici? Nădăjduiesc că nu ai nimic împotrivă să consemnăm asta în scris, nu?
Watanuki a părut puţin luat prin surprindere şi oarecum nedumerit, dar soţul meu a scris imediat prevederea şi i-a înmânat nota. Din nou, Watanuki a şovăit preţ de câteva clipe, de parcă ar fi vrut, brusc, să mai spună ceva, dar până la urmă a lăsat legământul pe masă, neîncrezător, şi a plecat.

Soţul meu mi-a povestit toate astea pe nerăsuflate; apoi, m-a întrebat:
- Ce ai de spus? Ai semnat într-adevăr un asemenea legământ? Dacă ai şi tu un exemplar, te rog să îl scoţi să mi-l arăţi imediat.
M-a ţintuit cu privirea, aşteptând un răspuns. Fără să scot o vorbă, m-am ridicat, am descuiat sertarul de la şifonier, am scos exemplarul pe care îl ascunsesem acolo şi, cufundată în continuare în muţenie, l-am aşezat pe masă în faţa lui.

- Hmm... De vreme ce tu ai într-adevăr o copie, înseamnă că documentul ăsta nu e un fals, nu? m-a întrebat soţul meu.
Buzele mi-au rămas în continuare pecetluite, dar am încuviinţat. Nu avea cum să ghicească ce anume gândesc sau simt; mă măsura doar cu o privire bănuitoare.

- Carevasăzică, tot ce e scris aici e adevărat, nu-i aşa?
- O parte sunt lucruri adevărate, dar o parte sunt minciuni, am răspuns.
Ascultându-l pe soţul meu, mi-am dat seama că deja nu mai avea nici un rost să încerc să ascund ceva; cel mai bine pentru mine era să contracarez urzelile lui Watanuki povestind întreaga tărăşenie, până în cel mai neînsemnat amănunt, fie că îmi convenea sau nu. Am hotărât că trebuie să las lucrurile să îşi urmeze cursul; cine ştie, s-ar putea să se aranjeze mult mai bine decât mă aşteptam, ba chiar să ies câştigată.
În primul rând, i-am spus despre secretul lui Watanuki; apoi, i-am mărturisit că Mitsuko nu era însărcinată de fapt şi că ceva mai devreme, când el venise în vizită, avea prosoape şi cârpe îndesate pe sub haine; că nici pomeneală ca ea să se fi dus într-adevăr să locuiască în hanul de la Kasayamachi şi că Watanuki mă strânsese cu uşa şi mă amenințase ca să semnez legământul cu pricina. I-am povestit tot, de la felul cum mă minţiseră Watanuki şi Mitsuko pe mine până la felul cum îl minţisem eu pe el. Mi-am deşertat tot sacul cu destăinuiri vorbind întruna preţ de vreo două ore, răstimp în care el m-a ascultat mormăind doar câte o frântură de răspuns şi oftând din când în când.
- Prin urmare, pot să dau crezare spuselor tale? Eşti sigură că Watanuki are într-adevăr acel secret? m-a întrebat; apoi, a continuat: La drept vorbind, am făcut şi eu nişte investigaţii.

Deşi trecuseră deja vreo patru sau cinci zile de la întâlnire, soţul meu se prefăcuse până atunci că nu ştie nimic şi nu tulburase nici o apă din următorul motiv: purtarea lui Watanuki i se păruse atât de suspectă încât îşi imaginase imediat că trebuie să aibă ceva de ascuns. Prin urmare, se hotărâse să angajeze un detectiv particular care să facă nişte investigaţii, înainte de a avea orice fel de discuţie cu mine. Doar că, în Ōsaka, nu sunt foarte mulţi cei care practică această meserie, aşa că nimerise peste acelaşi detectiv pe care îl angajase înainte şi Mitsuko.
- A, dacă e vorba de individul cu pricina, ştiu totul despre el. Am mai făcut şi înainte investigaţii în legătură cu el, îi răspunsese detectivul imediat.
Aşadar, chiar în seara zilei în care Watanuki venise la birou, soţul meu avea deja un raport detaliat despre el. La început, i s-a părut atât de bizar încât şi-a spus că trebuie să fie vorba de o confuzie, de un alt bărbat cu acelaşi nume; detectivul cunoştea însă până şi legătura cu Mitsuko, aşa că nu încăpea de fapt nici o îndoială... Cu toate acestea, raportul colcăia de chestiuni nelămurite – întrebări despre sarcina lui Mitsuko, despre hanul din Kasayamachi sau despre legătura dintre mine şi Mitsuko; prin urmare, soţul meu a hotărât atunci să îl pună pe detectiv să facă investigaţii în legătură cu Mitsuko. Raportul cu pricina sosise în dimineaţa aceea, dar, încă ros de îndoieli, dorise să vadă cu

proprii lui ochi şi tocmai de aceea făcuse vizita aceea neaşteptată în Kasayamachi.
- Atunci, ştiai deja că are de fapt cârpe îndesate la brâu, nu? am întrebat eu încercând să par cât mai sinceră şi deschisă.
Nu mi-a răspuns imediat; după o bucată de vreme, a spus:
- Trebuie să recunosc că atitudinea ta de astăzi e mult mai onestă şi mai directă decât de obicei. Dar te rog să îmi spui limpede dacă onestitatea ta înseamnă că ai remuşcări pentru greşelile pe care le-ai făcut în trecut. Presupun că îţi dai seama şi singură cât de strâmb ai călcat. Nu am intenţia să scormonesc prea mult prin asemenea lucruri neplăcute, însă aş vrea să ştiu dacă de acum înainte vei încerca să îţi răscumperi greşelile. Firește, nu e nevoie să respectăm nici o înţelegere cu Watanuki, dar şi eu am jurat în faţa lui că nu voi divorţa de tine. Prin urmare, dacă stau să mă gândesc, am făcut şi eu destul greşeli. Watanuki are într-o oarecare măsură dreptate când spune că mi-am neglijat responsabilităţile de soţ. La drept vorbind, cred că, dacă ar exista vreo plângere din partea familiei lui Mitsuko, nu tu, ci mai degrabă eu aş fi cel care ar trebui să îşi ceară iertare. Consider că amândoi, soţ şi soţie, suntem de vină pentru că s-a ajuns în situaţia asta. În primul rând, dacă povestea ar fi dată în vileag în ziare, cum oare aş putea să mă justific faţă de părinţii tăi? Dacă ar fi vorba doar de o simplă poveste de dragoste sau doar de un triunghi amoros, însă s-ar mai găsi oameni care să dea dovadă de înţelegere sau compasiune, dar cu siguranţă oricine ar citi ce scrie în acest legământ ar trage concluzia că e nebunie curată. Mă rog, probabil că gândesc aşa din pricină că am o sumedenie de prejudecăţi, dar din ce îmi spui tu nemernicul de Watanuki e cel care a iscat toate problemele, el e singurul vinovat. De bună seamă că lucrurile nu ar fi ajuns până aici dacă nici tu, nici Mitsuko nu v-aţi fi înhăitat cu el... Mă întreb ce părere ar avea familia Tokumitsu dacă ar afla despre asta. Până acum, fusesem convins că Mitsuko e de vină, că e o puştoaică fără nici un căpătâi care are o influenţă negativă asupra ta, dar îmi închipui că părinţii ei l-ar sfâşia în bucăţi pe Watanuki! Să ai o fiică atât de frumoasă cu care poţi să te mândreşti oriunde şi să încapă pe mâna unui ticălos de cea mai joasă speţă – fără îndoială, ei au avut cel mai mult de suferit...
Am înţeles imediat care era de fapt strategia soţului meu: de teamă să nu spună ceva care să fie în contradicţie cu sentimentele mele atât de instabile, făcea apel mai degrabă la emoţii decât la raţiune. Cu toate astea, faptul că pomenise de părinţii lui Mitsuko şi că se arătase înţelegător faţă de ea m-a întristat peste măsură pentru că de fapt asta simţeam şi eu în adâncul sufletului. Ascultându-l, ochii mi s-au umplut de lacrimi.
- Nu-i aşa? m-a întrebat el privindu-mi obrajii care străluceau din pricina şiroaielor de lacrimi. N-are nici un rost să mai plângi. Te rog să te aduni şi să fii sinceră cu mine, să-mi spui adevărul măcar de data asta. Dacă eşti hotărâtă să mă părăseşti, ştiu că nu am

cum să te împiedic. Dar să ştii că eu nu îl urăsc decât pe bărbatul acela – cred că şi tu, şi Mitsuko aţi intrat într-o încurcătură cumplită şi mi-e milă de voi. Chiar dacă până la urmă noi doi ne-am despărţi şi tu ai rămâne în continuare împreună cu Mitsuko, îmi va fin întotdeauna milă de tine. Cu siguranţă că eu am să sufăr vreme îndelungată, dar şi tu – la urma urmei, nu te vei putea căsători cu Mitsuko niciodată, nu-i aşa? Vei fi scăpat din chingile mariajului cu mine, însă să nu crezi că ceilalţi te vor ierta vreodată. Prin urmare, depinde doar de tine dacă aştepţi până vei fi forţată să îţi revizuieşti comportamentul, după ce vei fi rănit o mulţime de oameni şi te vei fi acoperit de ruşine, sau dacă te trezeşti la realitate şi te îndrepţi înainte să se întâmple aşa ceva.

- Da, însă... am ajuns în situaţia asta numai din pricina destinului... Numai dacă mor voi căpăta iertarea ta!

Soţul meu a fost atât de surprins încât era cât pe-aci să zboare din scaun; eu am izbucnit din nou în plâns şi mi-am lăsat capul să cadă pe masă.

- Ce-o să se aleagă de mine? De bună seamă, toată lumea o să îmi întoarcă spatele şi n-o să mă mai pot arăta niciodată în public tot restul zilelor... Lasă-mă să mor, te rog. Tu nu ai nici un motiv să jeleşti o femeie atât de meschină cum sunt eu...

- Dar cine a spus că o să te părăsesc?... Dacă asta mi-ar fi intenţia, aş mai sta acum de vorbă cu tine?

- Îţi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar dacă eu mă cuminţesc şi mă despart de Mitsuko, oare ce-o să se întâmple cu ea? Până şi tu ai spus că de ea îţi e cel mai milă, nu-i aşa?

- Ba da, aşa am spus, şi tocmai de aceea vreau să vă salvez pe amândouă... Ascultă-mă cu atenţie: te înşeli amarnic. Să nu îţi închipui că dragostea ta ar putea să o ajute în vreun fel pe Mitsuko, oricât de pătimaşă ar fi. Eu nu îmi fac griji numai pentru tine. Consider că e de datoria mea să mă duc la familia Tokumitsu, să le explic toată situaţia şi să îi pun în gardă să o supravegheze îndeaproape ca nu cumva individul acela să se mai apropie de ea – şi să înceteze să te mai vadă şi pe tine. Dacă aş proceda aşa, aş face-o şi în avantajul lui Mitsuko, nu crezi?

- Dacă faci aşa ceva, cu siguranţă se va sinucide, mai degrabă ea decât eu...

- De ce? De ce să se sinucidă?

- Pur şi simplu ar face-o... Până acum a spus de nenumărate ori că se va sinucide, abia am reuşit să o opresc... Am să mor şi eu împreună cu ea. Aşa îmi voi cere iertare de la societate, prin moarte.

- Ce prostii spui! Tu vorbeşti de iertare, dar n-ai face altceva decât să provoci suferinţă, şi mie şi părinţilor tăi!

28

Nu am băgat deloc în seamă vorbele soţului meu; cu capul în continuare pe masă, am plâns întruna, ca un copil răzgâiat, repetând la nesfârşit:

- Vreau să mor! Lasă-mă să mor!

Atunci, să strig că vreau să mor mi se părea cea mai bună soluţie. Ce altceva aş fi putut să fac?... Singurul gând care îmi trecea prin cap era cum aş putea să mă întâlnesc şi de acum încolo cu Mitsuko, la fel ca înainte – la drept vorbind, lucrul de care mă temeam cel mai tare era ca soţul meu să divorţeze de mine. În orice caz, de vreme ce ştia deja atât de mult, dacă înţelegea şi accepta relaţia dintre mine şi Mitsuko, aveam să îi arăt tot respectul cuvenit, iar mariajul nostru ar merge strună. Watanuki ar încerca poate să intervină între noi, dar acum aveam amândoi câte un exemplar din legământul acela incriminator şi nimeni n-ar fi dat crezare vorbelor unui asemenea ticălos. În plus, chiar dacă Mitsuko s-ar mărita cu altcineva, nimeni n-ar avea nimic de cârtit faţă de două soţii model, destoinice şi respectabile, oricât de bine s-ar înţelege între ele. Nu numai că lucrurile ar reintra pe făgaşul de dinainte, ci relaţia noastră ar merge chiar mai bine – şi poate că asta ar fi fost preferat unei serii noi de scandaluri. Ştiam prea bine că soţul meu îşi doreşte foarte mult o soluţie paşnică şi că, în adâncul sufletului, se teme de un eventual divorţ chiar mai mult decât mine. Mereu dornic de împăcare, era înspăimântat de gândul că, la un moment dat, aş putea să-i spun: „Să ştii că dacă încerci să mă ţii în lesă, chiar am să plec de acasă!" şi că apoi aş începe să îi prezint cererile mele, una câte una... În principiu, cam astea erau intenţiile mele şi eram convinsă că avea să le ia în seamă după vreo două sau trei zile. Prin urmare, am încercat pe cât posibil să nu mă pun de-a curmezişul în faţa lui: indiferent ce mi-a spus în seara aceea, nu am scos o vorbă, ci am plâns pur şi simplu întruna, liniştită, de parcă hotărârea mea era deja luată şi încercam să o ascund. Asta l-a înfuriat pe soţul meu atât de tare încât a stat lângă mine toată noaptea, până în zori, fără să pună geană peste geană, ba chiar m-a însoţit şi la baie.

În ziua următoare, a lipsit toată ziua de la birou şi a pus să ne fie servite toate mesele în camera de la etaj; am stat tot timpul privindu-ne unul pe celălalt în ochi. Din când în când, el mă cerceta bănuitor cu privirea şi spunea:

- Dacă vei continua aşa, trupul n-o să mai ţină pasul până la urmă. Dormi puţin ca să îţi limpezeşti mintea şi mai gândeşte-te apoi.

Sau:

- Măcar promite-mi că o să renunţi la ideea de a te sinucide sau de a fugi de acasă!

Eu mă încăpăţânam în continuare doar să scutur din cap, fără să vorbesc. Mă gândeam

însă că, dacă s-a ajuns până aici, în curând avea să cedeze.
Cu toate astea, în dimineaţa zilei următoare, soţul meu m-a anunţat că trebuie neapărat să meargă pe la birou un ceas sau două pentru o treabă care nu suferă amânare. A insistat să jur că nu voi ieşi din casă şi nu voi da nici măcar un telefon pe perioada absenţei lui; dacă refuzam, se vedea nevoit să mă ia cu el la Ōsaka.
- Am să vin cu tine. Aş fi prea îngrijorată să te ştiu plecat singur, i-am spus eu.
- De ce eşti îngrijorată?
- Dacă te-ai duce cumva în secret la familia Tokumitsu ca să le comunici ce ştii, n-aş mai putea trăi după aceea.
- N-aş putea în ruptul capului să fac aşa ceva pe ascuns. Nu m-aş duce acolo fără permisiunea ta. Îţi jur, dacă juri şi tu, la rândul tău.
I-am spus atunci:
- Dacă îmi promiţi că nu vei face nimic necugetat şi meschin, am să te aştept aici răbdătoare câtă vreme eşti plecat. Du-te liniştit şi vezi-ţi de treabă. În răstimpul ăsta eu am să mă odihnesc puţin.
L-am condus pe soţul meu până la uşă în jur de ora nouă; după aceea, m-am întins o vreme în pat, dar eram atât de agitată încât n-am putut să adorm. În plus, soţul meu mi-a telefonat de îndată ce ajunsese la Ōsaka şi a continuat apoi să sune din jumătate în jumătate de oră – eu mă învârteam încoace şi încolo prin dormitor, încercând să mă calmez, frământată de tot soiul de gânduri. Dintr-o dată, mi-am dat seama că, în timp ce noi ne chinuiam unul pe celălalt în fiecare zi cu această confruntare a voinţelor, Watanuki probabil punea la cale cine ştie ce nelegiuire – în plus, mai era şi Mitsuko: oare ce-o fi în mintea ei după ce ne-am despărţit alaltăieri? Oare m-o fi aşteptat ieri toată ziua? Oricum, din moment ce ameninţările mele cu sinuciderea nu avuseseră efectul scontat, de ce să nu iau taurul de coarne, dar fără să stârnesc zarvă prea mare, şi să fug împreună cu Mitsuko într-un loc nu prea îndepărtat, de pildă la Nara sau la Kyōto? Am putea atunci s-o punem pe Ume să alerge la soţul meu, răvăşită toată, ca să îi spună:
- Soţia dumneavoastră şi stăpâna mea au fugit împreună! Dacă familia află, se va isca un scandal nemaipomenit, aşa că vă rog să plecaţi degrabă să le căutaţi!
Şi am pune-o apoi să îl aducă şi pe el la ascunzătoarea noastră tocmai când am fi pe punctul de a ne sinucide împreună... Dar dacă lăsăm să treacă ziua de azi, pierdem ultima şansă... Astea erau gândurile care îmi treceau prin minte.
De vreme ce nu puteam să ies din casă, i-am telefonat lui Mitsuko:
- Nu pot să-ţi dau prea multe amănunte la telefon, dar am să-ţi povestesc aici. Vino în grabă pe la mine.

Am avertizat servitoarea să îşi păstreze buzele cusute cu orice preţ. Am început apoi să o aştept pe Mitsuko – a apărut după vreo douăzeci de minute.
Atâta vreme cât soţul meu mă suna, mă simţeam liniştită pentru că ştiam cu siguranţă că e la Ōsaka. Totuşi, pentru ca Mitsuko să poată pleca repede pe uşa din dos în cazul în care el ar fi apărut pe neaşteptate, am pus ca umbrela de soare şi sandalele să îi fie duse în holul de către grădină; ca o măsură suplimentară de precauţie, am primit-o într-una dintre odăile de la parter. De cum am văzut-o, Mitsuko mi s-a părut palidă şi măcinată de griji, de parcă ziua în care nu ne întâlniserăm ar fi sleit-o de putere. Câtă vreme a stat să îmi asculte povestea, lacrimile i s-au adunat în ochi.
- Carevasăzică şi tu ai avut multe de îndurat, nu-i aşa, surioară? m-a întrebat.
Mi-a spus că, începând cu seara respectivă şi apoi ieri toată ziua, şi ea fusese hărţuită fără milă de către Watanuki.
- Tu şi cu surioara ta complotaţi împotriva mea, o acuzase el. Însă eu v-am dat planurile peste cap şi v-am luat-o înainte: am mers la biroul din Imabashi al domnului Kakiuchi şi i-am spus de-a fir-a-păr totul despre soţia lui. De-asta a venit la hanul din Kasayamachi, să investigheze. Şi dacă a plecat aşa, ca o furtună, târând-o şi pe ea după el, să ştii că nu mai are nici un rost să o aştepţi, n-o să se mai întoarcă!

29

Apoi, Watanuki continuase:
- Sunt convins că ai aflat că eu şi surioara ta am încheiat un legământ scris, dar acum nu e decât un biet petec de hârtie fără valoare. Am lăsat exemplarul meu la biroul din Imabashi, ca dovadă că ceea ce spun e adevărat. Uite, am aici nota de recepţie.
Scosese atunci nota din buzunarul de la piept, să i-o arate:
- Uite, e totul trecut aici, în scris: „Îşi va asuma răspunderea pentru soţia lui şi va avea grijă ca ea să nu se abată...”
Îi citise atunci toate condiţiile, una câte una, dar ţinuse mâna în aşa fel încât să acopere prevederea suplimentară pe care o adăugase soţul meu.
- Acum că am primit asta în scris de la domnul Kakiuchi, nu mai avem de ce să ne facem griji în privinţa surioarei. Prin urmare, te rog să faci şi tu un contract cu mine.
Atunci, scosese din buzunar o altă hârtie care părea ciorna unui contract şi i-o arătase. Citindu-l, Mitsuko a văzut că e plin de condiţii care mai de care mai avantajoasă pentru el: cum că ea şi Watanuki vor fi pe vecie uniţi în trup şi suflet, cum că ea îl va urma în moarte sau cum că, dacă încalcă acel contract, va trebui să suporte cutare şi cutare consecinţe.
- Dacă îţi convine, te rog să semnezi şi să îţi pui pecetea aici, îi ceruse el.

Dar Mitsuko refuzase:
- Nu vreau să fac aşa ceva! N-am mai auzit de nimeni care să ceară imediat semnături pe contracte, ca tine, în orice situaţie. Nu vrei altceva decât un act cu care să şantajezi apoi oamenii.
- N-ai nici un motiv să te temi atâta vreme cât nu te răzgândeşti.
Încercase atunci chiar să îi strecoare un stilou în mână.
- Dar aici nu e vorba de un împrumut de bani! Tu-ţi închipui că poţi lega sufletul şi sentimentele cuiva cu un contract? Sunt convinsă că ai un scop ascuns!
- Şi nu vrei să îţi pui pecetea tocmai pentru că ai putea să te răzfândeşti, nu-i aşa?
- Chit că îl semnez sau nu, n-avem de unde şti ce se va întâmpla în viitor, replicase Mitsuko.
- Oricum, dacă te burzuluieşti aşa la mine şi refuzi, o să-ţi pară rău! Chiar dacă nu semnezi, să ştii că oricum am toate dovezile de care aş avea nevoie ca să te şantajez!
În timp ce vorbea, Watanuki scosese din portofel o fotografie mică pe care i-o arătase. Spre marea ei surpriză, era o fotografie după legământul scris pe care îl recuperase soţul meu.
- M-am gândit că domnul Kakiuchi s-ar putea să refuze să îmi înapoieze documentul, aşa că i-am făcut o fotografie înainte de a merge la Imabashi zilele trecute. Eu nu mă las dus de nas chiar atât de uşor. Dacă arăt fotografia asta unui reporter, laolaltă cu nota de recepţie, cu siguranţă o să se năpustească să le cumpere. Dacă sunt strâns cu uşa, să ştii că sunt în stare de orice... Aşa că ascultă-mă! Dacă nu, o să ai necazuri serioase! o ameninţase Watanuki.
- Ia uite! Aşa se vede cât de jalnic şi demn de dispreţ eşti! răspunsese Mitsuko. Dar nu-mi mai pasă, nu mă mai chinui! Du-te şi vinde-ţi povestea la ziar, dacă tot ai şi dovezi! Dar lasă-mă în pace!
Se despărţiseră apoi, furioşi unul pe celălalt.
Mitsuko mi-a spus că nu se dusese în ziua respectivă la Kasayamachi tocmai ca să nu pară că dă semne de slăbiciune. Şi, când stătea să se întrebe ce anume să facă mai departe, venise telefonul din partea mea – se grăbise să vină, nerăbdătoare să mă vadă.
Era puţin probabil ca Watanuki, atâta vreme cât nu considera că relaţia lui cu Mitsuko e fără speranţă, să facă vreun pas care să îi dăuneze şi lui. Acum însă, când lucrurile ajunseseră în acest stadiu, era esenţial să îl atragem pe soţul meu de partea noastră. Am hotărât atunci să punem în aplicare planul pe care îl gândisem eu.
- Dacă e să fugim undeva prin apropiere, ce zici de vila noastră de la Hamadera? m-a întrebat Mitsuko.
În vara aceea, nu locuiau la vilă decât două persoane, un cuplu care avea grijă de

proprietate; dacă ar fi spus că merge acolo să înoate şi ar fi luat-o şi pe Ume cu ea, Mitsuko ar fi putut să stea patru sau cinci zile fără ca nimeni din familie să îşi facă griji. Iar eu aş fi putut să mă strecor din casă şi să mă întâlnesc cu ele la gară la Namba; pe când am ajunge la Hamadera, soţul meu şi-ar da seama de absenţa mea şi fără îndoială c primul lucru pe care l-ar face ar fi să telefoneze familiei lui Mitsuko. Apoi, aflând unde e plecată, ar suna imediat la Hamadera, iar noi am pune-o pe Ume să răspundă:

- Soţia dumneavoastră şi stăpâna mea au luat nişte medicamente şi acum sunt amândouă fără cunoştinţă! i-ar spune Ume. Au lăsat până şi scrisori în urmă, deci cu siguranţă au vrut să se sinucidă! Eu tocmai voiam să sun acum acasă şi apoi la dumneavoastră. Vă rog să veniţi degrabă încoace!

Iar el s-ar năpusti într-acolo, de bună seamă.

Fireşte, cuvintele lui Ume aveau să joace un rol important în intrigă, dar, chiar şi pentru o asemenea comedie, era esenţial ca starea noastră de comă să fie cât mai veridică. Trebuia să înghiţim exact cantitatea de medicamente de necesară pentru ca un doctor, consultându-ne, să spună că vieţile noastre nu sunt în pericol şi că ne-am întrema după două sau trei zile de linişte şi odihnă. Nu cunoşteam doza potrivită pentru asta; Mitsuko însă folosea de obicei nişte somnifere Bayer care nu prezentau nici un risc.

- Se spune că nici măcar dacă iei o cutie întreagă din tabletele astea mici n-ai cum să mori, aşa că dacă luăm ceva mai puţin n-o să fie nici o problemă. Însă pe mine nu m-ar deranja deloc nici dacă am lua prea mult din greşeală şi am muri, atâta vreme cât sunt împreună cu tine, surioară!

- Da, nici pe mine nu m-ar deranja, am răspuns.

Astfel, de îndată ce soţul meu ar fi ajuns la căpătâiul nostru, Ume i-ar turna povestea:

- După cum vedeţi, sunt încă ameţite, dar doctorul a spus că nu mai e nici o primejdie. Sunt deja aproape conştiente şi din când în când îşi mai deschid ochii. La drept vorbind, ar trebui să anunţ familia stăpânei, dar ştiu că dacă se află ea va fi aspru certată, iar eu voi fi la rându-mi dojenită de către soţia dumneavoastră, aşa că nu am sunat la telefon. Vă rog şi pe dumneavoastră să păstraţi secretul. Oricum, soţia dumneavoastră nu e în stare să se întoarcă acasă în seara asta; prin urmare, sper că o veţi lăsa să stea aici o vreme, de parcă ar fi venit în vizită, până se va face bine.

După care am fi putut să petrecem două sau trei zile liniştite în pat, fie prefăcându-ne a fi cu minţile rătăcite, vorbind în somn, fie trezindu-ne şi plângând în hohote. Iar Ume ar putea să îi spună soţului meu:

- Lăsaţi-le în pace să-şi revină; e viaţa amândurora în joc.

Iar el n-ar avea de ales şi ar trebui să fie de acord.

- Şi când să facem asta? a întrebat Mitsuko.
- Astăzi, trebuie să o facem astăzi. Parcă sunt ţinută într-o închisoare şi dacă pierdem şansa asta, nu vom mai avea alta.
- Da, şi eu vreau să ne grăbim, altfel Watanuki o să reînceapă să mă asalteze cu întrebările şi prostiile lui.
În răstimpul cât noi două am stat de vorbă ca să pregătim planul, soţul meu a mai sunat de câteva ori – ne-am dat seama că fie nu am avea timp să fugim, fie, dacă am reuşi, el ar descoperi înainte să ajungem la Hamadera. Aveam nevoie de cel puţin trei ore din momentul când fugeam până când am fi fost prinse, altfel tot planul s-ar fi dus pe apa sâmbetei. La început, mi-a trecut prin minte să îl sun pe soţul meu, să îi spun: „Vreau să dorm până diseară, să nu cumva să mă trezeşti", să mă încui în dormitor pe dinăuntru şi apoi să fug sărind pe fereastră. Însă casa în care locuim e în stil occidental, cu pereţi albi de beton pe dinafară, fără nici un sprijin pentru picioare; în plus, plaja din faţă ar fi fost aglomerată cu oameni veniţi să se scalde – n-aş fi putut să fac aşa ceva sub ochii atâtor oameni. Aşa că ne-am sfătuit din nou şi am hotărât până la urmă că ar fi mai bine să stau cuminte încă vreo două sau trei zile ca să adorm vigilenţa soţului meu şi a servitoarei, iar apoi să fug sub pretextul că mă duc la plajă să fac o baie.
Trebuia doar să aştept câteva zile până când soţul meu ar fi reînceput să aibă încredere în mine şi să-i spun la un moment dat când ar fi tocmai pe punctul de a ieşi din casă:
- Dacă rămân în fiecare zi ferecată în casă mă simt ca o invalidă, lasă-mă măcar să mă duc la plajă să fac o baie. Îmi pun pe mine un costum de baie şi mă duc aici, în faţa casei, nicăieri altundeva.
Şi aş ieşi într-adevăr din casă îmbrăcată doar cu un costum de baie. Ume m-ar aştepta pe plajă având nişte haine de-ale lui Mitsuko la ea, ca să mă pot schimba imediat: o rochie pe care să o pot îmbrăca peste costumul de baie şi o pălărie cu borurile coborâte, ca să îmi poată ascunde faţa. Plaja ar fi înţesată de lume, dar tocmai de asta nu m-ar observa nimeni; în plus, cum în ultima vreme n-am mai purtat aproape deloc haine occidentale, cu siguranţă că oricine m-ar vedea nu m-ar recunoaşte. Ar trebui să ne întâlnim între zece dimineaţa şi ora prânzului – soţul meu avea cu siguranţă să fie la Ōsaka în răstimpul acela. Ume trebuia să vină să aştepte peste trei zile, dacă nu ploua; dacă ceva era în neregulă, trebuia să vină din nou şi peste patru zile, şi peste cinci şi aşa mai departe.

Cam asta am plănuit. Apoi, ne-a venit încă o idee strălucită: Mitsuko avea să meargă la Hamadera încă din seara celei de-a doua zile; aşa, dacă soţul meu ar fi sunat la familia ei, i s-ar fi răspuns:

- Mitsuko e plecată de ieri la vilă la Hamadera.
Apoi, dacă ar suna la Mitsuko, ar veni chiar ea la telefon şi i-ar spune:
- Surioara nu ştie că eu sunt aici, aşa că nu mă aştept să vină încoace.
Atunci, el s-ar gândi că nu se poate ca eu să fi plecat foarte departe, ci că probabil m-am înecat în mare. Înainte de orice, ar începe o căutare pe plajă.
Mai târziu, la momentul potrivit, aveam s-o punem pe Ume să îi telefoneze:
- Doamna Kakiuchi a ajuns adineauri aici şi, până să îmi dau eu seama, s-a întâmplat ceva cumplit!...
Am socotit că, dacă planul merge bine, aveau să treacă aproape două ore până ce servitoarea şi-ar da seama că lipsesc. Apoi, i-ar da telefon soţului meu la Ōsaka – el, la rându-i, ar da nişte telefoane să întrebe de mine şi n-ar ajunge înapoi la Kōroen decât cel puţin o oră mai târziu. După care ar mai pierde un ceas sau două căutându-mă pe plajă şi întrebând prin vecini dacă m-au văzut. În cele din urmă, după ce ar veni telefonul din partea lui Ume, i-ar lua o oră şi vreo douăzeci sau treizeci de minute să ajungă de la Kōroen la Hamadera – cu totul, aveam un răgaz de cinci sau chiar şase ore, suficient să ne vedem de pregătiri. Mi se rupea însă sufletul de Ume, care trebuia să plece cu Mitsuko la Hamadera cu o zi înainte şi apoi să să întoarcă la Kōroen până la ora zece dimineaţa şi să aştepte preţ de un ceas sau două pe plajă în dogoarea cea mai cumplită. În plus, dacă din cine ştie ce motiv ar fi aşteptat în van, ar fi trebuit să revină şi în ziua a doua, şi în ziua a treia. Mitsuko m-a liniştit însă:
- Ne putem bizui pe ea, cu siguranţă. Îi place să facă lucruri de-astea.
Am plănuit totul până la cel mai mărunt amănunt, cu băgare de seamă să nu ne scape nimic, după care ne-am urat succes şi ne-am reamintit una celeilalte să avem grijă. Mitsuko a plecat către casă pe la ora unu, iar soţul meu s-a întors aproape în acelaşi timp, de era cât pe ce să dea nas în nas. Ce bine că nu m-am hotărât să fug astăzi! m-am gândit atunci.

30

Ei bine... am reuşit într-adevăr să fug după trei zile. Vremea a fost cum nu se poate mai frumoasă, iar răgazul de timp exact cum plănuiserăm: puţin după ora zece, m-am îmbrăcat în costumul de baie şi am coborât pe plajă. Când am zărit-o pe Ume, i-am făcut un semn cu ochiul şi apoi am pornit amândouă pe plajă, mergând aproape în fugă mai bine de o jumătate de kilometru fără să scoatem o vorbă. Apoi, m-am oprit şi am tras pe mine o rochie uşoară din bumbac cu imprimeuri, iar Ume mi-a dat o poşetă în care erau zece yeni şi o umbrelă de soare cu care mi-am ascuns chipul. Ne-am despărţit şi am ieşit în grabă la şoseaua naţională. Din fericire, a apărut imediat un taxi – m-am

urcat în el şi am mers direct la Namba. Prin urmare, am ajuns la vilă puţin înainte de unsprezece şi jumătate, iar Ume a sosit şi ea o jumătate de oră mai târziu.
- Ei, ce repede aţi ajuns! a exclamat. Nu mi-am închipuit că totul are să meargă şnur. Haideţi acum să începem, dacă mai stăm să pierdem vremea o să înceapă să sune telefonul!

Ume ne-a zorit pe amândouă spre o cabană simplă şi elegantă cu acoperişul de paie, aflată în grădină la o depărtare destul de mare de casa principală. Când am intrat, am văzut că pregătirile fuseseră deja făcute: paturile erau aranjate, iar lângă perne erau aşezate medicamentele şi apa; m-am schimbat de rochie într-un *kimono* de vară şi m-am aşezat faţă în faţă cu Mitsuko, întrebându-mă dacă urma într-adevăr să mor şi dacă aceasta avea să fie ultima dată când o vedeam.
- Dacă mor cumva din pricina dozei, mori împreună cu mine, Mitsu?
- Şi tu ai să mori împreună cu mine, nu?
Ne-am îmbrăţişat şi am început să plângem.
Apoi, Mitsuko mi-a arătat două bilete de adio pe care le scrisese, unul adresat părinţilor ei şi unul adresat soţului meu.
- Citeşte-le, te rog, mi-a spus.
Am scos şi eu biletele mele de adio şi am comparat ce scriseserăm fiecare. Erau într-adevăr aidoma unor bilete de adio, în special scrisoarea pe care o adresase Mitsuko soţului meu: „Nu am cuvinte să îmi cer iertare pentru felul în care îţi iau soţia cu mine în moarte. Sper să găseşti puterea să te resemnezi la gândul că asta e soarta.” Era scrisă cu atâta grijă încât cu siguranţă că soţul meu, când avea să o citească, ar fi fost impresionat şi ar fi uitat numaidecât de amărăciune şi de durere. Până şi noi, având rândurile acelea în faţa ochilor, am început să luăm totul în serios. Eram copleşite de gândul că aveam într-adevăr să murim.
După ce am petrecut aşa cam un ceas, s-a auzit de afară bocănitul unor sandale de lemn şi Ume a năvălit apoi înăuntru:
- Stăpână, stăpână! A sunat telefonul, de la Imabashi! Vă rog să veniţi o clipă, dacă puteţi.
Mitsuko a plecat de îndată şi, după ce a terminat convorbirea, s-a întors şi a spus:
- Totul a mers cum nu se poate mai bine. Haide, nu mai avem vreme de pierdut!
Ne-am îmbrăţişat încă o dată, tremurând la gândul despărţirii, după care am înghiţit pastilele.

Se pare că am rămas fără cunoştinţă timp de o jumătate de zi; mai târziu, am aflat că în

seara aceea, pe la ora opt, am început să deschid ochii din când în când şi să privesc neliniştită în jur, daor că eu nu am nici o amintire clară din următoarele două sau trei zile... Doar o senzaţie cumplită de greaţă, de sufocare, de presiune în cap, şi o viziune înceţoşată a soţului meu aşezat la căpătâiul meu – toate întretăiate de un şir nesfârşit de vise. Eu, soţul meu, Mitsuko şi Ume – plecaserăm undeva în călătorie şi dormeam toţi într-o cameră la han, sub o plasă mare de ţânţari. Era o odaie mică, de doar câţiva metri pătraţi: eu şi Mitsuko dormeam în mijloc, iar soţul meu şi Ume erau întinşi de-o parte şi de alta, toţi sub aceeaşi plasă... Imaginea asta tulbure mi-a adăstat în minte ca o scenă dintr-un vis, dar, judecând după felul cum arăta camera, pesemne că visul şi realitatea se amestecaseră. Un alt lucru pe care l-am aflat după aceea a fost că în nopatea aceea, târziu, patul meu fusese mutat într-o cameră învecinată, însă Mitsuko deschisese ochii şi începuse să strige în delir: „Surioară! Surioară! A plecat surioara mea! O vreau înapoi, o vreau înapoi!” Se pare că lacrimile îi şiroiau pe obraji şi, neavând de ales, mă aduseseră până la urmă înapoi lângă ea, în aceeaşi odaie.

Era odaia pe care o visasem, cea de la han; în afară de acesta, am mai avut nenumărate alte vise, care mai de care mai ciudate. De pildă, în timp ce eu aţipisem tot într-o cameră la han, Watanuki şi Mitsuko stăteau lângă mine şi şopteau ceva în taină:

- Mă întreb dacă surioara doarme într-adevăr.

- Să nu cumva s-o trezim.

Cufundându-mă din când în când în somn, am auzit frânturi din discuţia lor şuşotită, tainică. Însă unde oare mă aflam? Cu siguranţă, trebuie să fi fost locul obişnuit, hanul din Kasayamachi – doar că, din păcate, eram întoarsă cu spatele la ei şi nu puteam să le văd expresia de pe chip sau gesturile. Dar oricum, am înţeles ce anume se petrecea. Fusesem păcălită, minţită! Doar eu înghiţisem medicamentele! Mitsuko mă adusese în starea aceea şi între timp îl chemase acolo pe Watanuki. Ah, câtă cruzime! Câtă cruzime! Îmi venea să sar imediat şi să le smulg măştile de pe chip! Însă, oricât aş fi încercat să mă mişc, trupul refuza să mă asculte. Am vrut să urlu, m-am străduit din răsputeri, dar limba mi se împleticea şi rămânea neclintită; nu puteam nici măcar să îmi deschid ochii. Ah, ce frustrant! Însă pe când stăteam să mă întreb ce să fac, m-a cuprins din nou somnul... Am auzit în continuare voci, o bună bucată de vreme, doar că vocea bărbătească nu mai era a lui Watanuki, ci devenise a soţului meu... Ce căuta soţul meu acolo? Era oare atât de apropiat de Mitsuko?

- Dar n-o să se supere surioara?

- Cred că şi Sonoko şi-a dorit asta dintotdeauna.

- Atunci să fim tustrei prieteni buni...

Mi-au ajuns la urechi asemenea frânturi de conversaţie, dar nici acum nu îmi dau seama

exact ce se întâmplase. Stătuseră ei doi într-adevăr de vorbă, sau fusese doar o realitate plăsmuită de închipuirea mea în timp ce visam?... Şi apoi... dacă ar fi fost numai atât, aş fi putut să neg cu uşurinţă spunându-mi că aşa ceva nu poate fi adevărat, că totul e pur şi simplu o iluzie provocată de mintea mea rătăcită... Însă îmi aduc aminte şi de o altă scenă, o scenă pe care nu pot s-o uit...

La început am crezut că e vorba doar de un alt vis ridicol, dar pe măsură ce efectul medicamentelor trecea şi începeam să îmi recapăt cunoştinţa, celelalte vise se estompau încet-încet – doar scena aceea îmi rămânea limpede întipărită în minte, parcă arsă cu fierul. Nu mai încăpea nici o urmă de îndoială. Noi înghiţiserăm amândouă aceeaşi cantitate de medicamente, dar se pare că eu am rămas inconştientă mai multă vreme. Mitsuko mâncase pe săturate pe la ora unsprezece, mic-dejun şi prânz deodată, dar eu fugisem la plajă şi apoi până la vilă fără să iau măcar o îmbucătură, aşa că absorbisem medicamentele complet pentru că eram cu stomacul gol. Şi pe când eu mă zbăteam încă la hotarul dintre vis şi realitate, Mitsuko vomitase deja pastilele de multă vreme şi îşi revenise pe deplin.
Mai târziu, însă, Mitsuko avea să-mi spună:
- Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, surioară, ştiu doar că eram convinsă că tu eşti întinsă lângă mine în pat.
În cazul acesta, cel care păcătuise şi era vinovat era soţul meu. Însă mărturisirea lui era puţin diferită: în după-amiaza celei de-a doua zile petrecute la Hamadera, Ume plecase la casa principală, iar el îmi admira chipul adormit alungând gâzele cu un evantai. Atunci, Mitsuko murmurase „Surioară!” cu o voce somnoroasă şi apoi începuse să se apropie de mine. De teamă ca nu cumva să mă trezească, el se strecurase între noi şi o luase în braţe; o ridicase uşor ca să o îndepărteze, după care îi trăsese perna la loc sub cap şi aranjase pătura peste ea... Astfel, convins că ea doarme adânc, lăsase garda jos şi, până să îşi dea seama, se trezise atras într-o îmbrăţişare strânsă, fără cale de scăpare.
Oricum, soţul meu era ca un copil, total lipsit de experienţă în asemenea lucruri, aşa că sunt sigură că el mi-a spus adevărul.

31

Mă rog, nu are nici un rost să încerc să aflu cine a greşit primul, dar se pare că, odată ce au păcătuit prima oară, au continuat să o facă deşi se simţeau vinovaţi faţă de mine. La drept vorbind, nu aveam cum să îl consider pe soţul meu complet inocent, dar, în acelaşi timp, am fost în stare să îl înţeleg. Ştiam că nu ne potrivim nici cât negru sub unghie, după cum îi spusesem în nenumărate rânduri, şi pesemne că, aşa cum eu căutasem

întotdeauna un alt partener în dragoste, căutase şi el fără să îşi dea seama de asta. În plus, habar nu avea cum să îşi domolească frustrarea cu băutură sau cu întâlniri cu vreo *geisha*, asemeni altor bărbaţi – prin urmare, era cu atât mai vulnerabil pentru că putea fi sedus foarte uşor. Şi atunci, a fost ca şi cum toate zăgazurile s-ar fi rupt şi apa ar fi năvălit de pretutindeni: o pasiune orbească, arzătoare, i-a întunecat uzul raţiunii şi voinţa şi el s-a lăsat purtat de val cu mult mai multă intensitate decât Mitsuko. Tocmai de aceea, nu mi-a fost deloc greu să înţeleg felul în care se schimbaseră sentimentele lui. Cum să înţeleg însă intenţiile lui Mitsuko? Oare fusese într-adevăr pe jumătate adormită şi acţionase mânată de un impuls de moment, sau avusese în minte un anumit scop? Oare avea de gând să se descotorosească de Watanuki şi să înceapă o relaţie cu soţul meu, ca să vâre zâzanie şi gelozie între noi şi să ne poată manipula după bunul ei plac? Fireşte, ei îi plăcuse oricum dintotdeauna să aibă cât mai mulţi admiratori şi probabil că năravul acela din fire n-avea lecuire. Sau, dacă nu, probabil că fusese o metodă de a câştiga încrederea şi sprijinul soţului meu: „Ştiu că nu e bine ceea ce fac, dar e cea mai bună cale de a-l păstra de partea noastră" – se prea poate ca ea să îşi fi spus asta. Era prea complicat pentru mine şi nu aveam cum să înţeleg sentimentele unei persoane atât de perverse, dar bănuiesc că toate motivele ei s-au potrivit de minune cu momentul acela când au ajuns unul în braţele celuilalt.

În orice caz, nu mi-au mărturisit ce se întâmplase decât la multă vreme după aceea; la început, zăcusem pur şi simplu în pat măcinată de sentimentul vag că fusesem trădată, dar fără să mă gândesc de ce sau cum. Eram pe jumătate mulţumită, pe jumătate mânioasă când Ume venise la căpătâiul meu şi îmi spusese:

- Doamnă Kakiuchi, nu aveţi de ce să vă mai faceţi griji. Soţul dumneavoastră ştie deja tot.

De vreme ce nu m-am arătat deloc bucuroasă, pesemne că el şi Mitsuko au început să bănuiască imediat că îmi dădusem seama.

În seara celei de-a treia zile, doctorul mi-a spus:

- Gata, puteţi să vă ridicaţi.

Am plecat de la Hamadera în dimineaţa zilei următoare; şi atunci, Mitsuko a ţinut neapărat să îmi spună, încercând parcă să mă liniştească:

- S-a terminat totul cu bine, surioară. Mâine am să trec pe la tine ca să stăm de vorbă pe îndelete.

Părea însă să se simtă oarecum vinovată şi atitudinea ei era straniu de distantă. Mai mult, am avut senzaţia că ea şi soţul meu se înţeleseseră ce să spună şi ce să facă. El m-a dus până la Kōroen, dar a plecat de acasă de îndată ce am ajuns:

- Mai am nişte treburi de terminat, aşa că plec puţin până la birou.
Când s-a întors, seara pe la opt, nu mi-a spus decât:
- Am luat deja cina.
Părea înspăimântat de gândul că aş vrea să stau de vorbă cu el.
Ştiam prea bine că el nu e genul de om care să potă minţi pe cineva şi să rămână apoi impasibil, aşa că intuiam că avea să îmi mărturisească ceva cât de curând. M-am gândit să îl las să se frământe singur, să fiarbă cât o rezista. M-am prefăcut că nu am habar de absolut nimic şi, când s-a făcut ceasul de culcare, m-am băgat în pat înaintea lui. Părea mai agitat decât de obicei – la miezul nopţii, încă se întorcea şi se zvârcolea de parcă n-ar fi putut să adoarmă. Chiar şi în întuneric, mi-am dat seama că îşi deschidea din când în când ochii, privind pe furiş către mine ca să verifice dacă într-adevăr dorm şi răsuflarea îmi e egală şi liniştită.
După o bucată de vreme, m-a strigat încet şi mi-a apucat mâna:
- Hei! Cum te simţi? Încă te mai doare capul? Dacă eşti încă trează, aş vrea să vorbesc ceva cu tine... Ştii de spre ce e vorba, nu?... Iartă-mă. Gândeşte-te că aşa a vrut soarta să se întâmple.
- Aha, deci n-a fost un vis...
- Iartă-mă, spune-mi te rog că mă ierţi!
Când rostea aceste cuvinte, eu începusem deja să plâng în hohote. M-a mângâiat cu blândeţe pe umăr.
- Şi eu aş vrea să cred că a fost doar un vis... Un coşmar pe care vreau să îl uit... Dar acum nu mai pot să-l uit. Pentru prima dată, am înţeles ce înseamnă să iubeşti. Am înţeles de ce tu te-ai lăsat atât de prinsă în mreje. Mi-ai spus mereu că eu nu ştiu ce înseamnă pasiunea, dar iată că şi eu pot să fiu pătimaş! Dacă eu te iert, mă ierţi şi tu?
- Spui asta pentru că vrei să te răzbuni pe mine, nu-i aşa? Te-ai înhăitat cu ea şi aţi plănuit să mă lăsaţi singură...
- Nu vorbi prostii! Nu sunt chiar atât de josnic! Acum că ştiu ce sentimente ai, de ce-aş mai vrea să te întristez?
În ziua aceea, pe drumul de la birou, se întâlnise cu Mitsuko şi stătuseră din nou de vorbă. Dacă eu aveam să fiu de acord, el voia să îşi asume răspunderea pentru toţi trei şi să aibă grijă ca Watanuki să nu mai facă vreodată necazuri. Probabil că Mitsuko avea să treacă pe la noi a doua zi, dar se simţea stânjenită şi îi spusese:
- Te rog să îi ceri surioarei iertare pentru ce s-a întâmplat.
Asta mi-a spus atunci, iar apoi a adăugat că, de vreme ce el nu e un bărbat nedemn de încredere precum Watanuki, de ce nu aş accepta şi din partea lui ce acceptasem din partea lui Watanuki? Firește, chiar dacă nu mă aşteptam ca soţul meu să fie în stare să

mintă şi să înşele pe cineva, îmi făceam de fapt griji din pricina lui Mitsuko. După cum spusese el, „Poţi sta liniştită, pentru că eu sunt diferit de Watanuki”, doar că pentru mine motivul de îngrijorare era tocmai acel cuvânt, „diferit”. Mitsuko, pentru prima dată în viaţă, cunoscuse un bărbat adevărat, şi pesemne că asta făcea ca lucrurile să fie pentru ea mult mai serioase decât până acum. Prin urmare, ar fi putut foarte bine să mă părăsească pe mine, cu un pretext minunat – spunând: „Mai bine o dragoste potrivită firii decât una împotriva ei” – şi nici n-ar fi avut conştiinţa încărcată... Dacă ea ar pune problema aşa, cum ar putea el să îi reziste? Probabil că, până la urmă, soţul meu s-ar lăsa convins de argumentele ei, şi-ar schimba atitudinea şi ar ajunge să îmi ceară:
- Vreau să mă laşi să mă însor cu Mitsuko.
Probabil că, într-o bună zi, mi-ar spune:
- Noi doi am făcut o greşeală când ne-am căsătorit. Nu ne potrivim defel şi nu suntem deloc fericiţi împreună. Cred că ar trebui să ne despărţim.
Şi atunci, dacă ziua aceea ar veni într-adevăr, de vreme ce eu vorbisem întruna despre libertatea în dragoste, n-aş avea dreptul să mă împotrivesc. Fără îndoială că toată lumea ar considera că se cuvine ca el să divorţeze de o femeie ca mine. Gândindu-mă la viitor, eram convinsă că aşa aveau să stea lucrurile şi că aveam să sufăr. Dar simţeam că aşa îmi era scris.
Cu toate astea, dacă nu cedam rugăminţilor soţului meu, probabil că n-aş mai putea să o întâlnesc pe Mitsuko.
- Nu că nu aş avea încredere în tine, i-am spus, doar că am o presimţire sumbră...
Şi am continuat să plâng în hohote, la nesfârşit.
- Nu mai vorbi aiurea! Astea sunt toate închipuiri de-ale tale! Dacă vreunul dintre noi o să aibă de suferit, o să murim tustrei împreună, nu-i aşa?
Atunci, lacrimile au început să şiroiască şi pe obrajii soţului meu; am plâns împreună toată noaptea, până s-a crăpat de ziuă.

32

Prin urmare, din chiar ziua următoare soţul meu a început să depună eforturi pentru a câştiga înţelegerea familiei lui Mitsuko şi pentru a rezolva problema cu Watanuki. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să meargă în vizită la familia Tokumitsu şi să ceară o întrevedere cu mama ei – i-a explicat că e soţul lui Sonoko, buna prietenă a lui Mitsuko, fiica ei, şi că aceasta îl rugase să vină. Adevărul e că Mitsuko e urmărită de un individ fără scrupule... – aşa începuse, iar apoi continuase spunând că, din fericire, bărbatul cu pricina nu reuşise încă să întineze virtutea fiicei ei pentru că avea o anumită deficienţă fizică, dar era un coate-goale care răspândise o sumedenie de zvonuri

nefondate – cum că, de pildă, Mitsuko ar purta în pântece copilul lui sau cum că fiica ei şi Sonoko ar fi lesbiene, implicate într-o relaţie. Bărbatul o obligase pe Sonoko să semneze un document compromiţător şi probabil că avea să vină şi la ei să îi ameninţe, însă nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu el.

Ştiu mai bine decât oricine că fiica dumneavoastră e într-adevăr fără prihană, le-a spus soţul meu. În primul rând, ca soţ al lui Sonoko, depun mărturie că nu există nici o fărâmă de adevăr în zvonurile despre relaţia dintre soţia mea şi Mitsuko. De asemenea, ca prieten al fiicei dumneavoastră, mă simt obligat să o protejez, chiar dacă ea dacă nu m-ar fi rugat să fac asta. Vă rog, îmi daţi mie voie să mă ocup de această problemă? Îmi asum răspunderea pentru siguranţa fiicei dumneavoastră, aşa că, dacă apare cumva acel individ, spuneţi-i pur şi simplu: „Du-te la biroul din Imabashi!"; să nu cumva să vă întâlniţi cu el... Asta i-a spus mamei lui Mitsuko.

Ce-a fost în stare să facă în numele dragostei un bărbat care până atunci nici măcar nu ştiuse să spună o minciună! După ce a câştigat-o pe mama lui Mitsuko cu vorbele acelea meşteşugite, s-a dus să îl întâlnească pe Watanuki. Acolo, din câte mi-a spus, a cumpărat tăcerea cu bani; a adus acasă toate dovezile, până la ultima: fotografia legământului, cea pe care Watanuki ameninţase că o vinde reporterilor, negativul, dar şi nota de recepţie pe care i-o dăduse soţul meu. Într-un răstimp de două sau trei zile, părea să fi rezolvat toată tărăşenia, doar că atât eu, cât şi Mitsuko eram frământate în continuare de gândul că, oricât s-ar fi străduit soţul meu, Watanuki n-ar fi putut să renunţe atât de uşor. Chiar dacă îi dăduse negativul, pesemne că mai avea o copie şi cine ştie ce mai punea la cale!

- Câţi bani i-ai dat? am întrebat eu.

- Mi-a cerut o mie de yeni, dar am negociat până la cinci sute. Şi-a dat seama că îi cunosc toate tertipurile şi că ameninţările lui nu mai funcţionează, aşa că a acceptat banii, a răspuns soţul meu încrezător şi liniştit.

Totul părea să meargă exact cum plănuiserăm; Ume a fost singura care a avut de tras.

- Ai ştiut de la bun început despre toate astea! Cum ai putut să nu spui o vorbă stăpânilor tăi? o dojenise mama lui Mitsuko, după care o dăduse imediat afară.

Furioasă, Ume s-a încrâncenat împotriva noastră... Mă rog, fusese greşeala noastră că nici măcar nu ne trecuse prin minte că avea să fie concediată cu toate că se străduise atât de mult să ne ajute; când a plecat, am încercat să o îmbunez cu fel de fel de cadouri, dar nici nu mi-am închipuit că ar putea să se răzbune mai târziu.

Soţul meu le-a spus părinţilor lui Mitsuko, răspicat, că nu mai au nici un motiv să îşi facă griji. Tatăl ei a bătut drumul până la el la birou ca să îi mulţumească, iar mama ei a venit la mine:

- E o copilă atât de răzgâiată... Sper să o consideraţi ca fiind cu adevărat o soră mai mică şi să aveţi grijă de ea. Atâta vreme cât e acasă la dumneavoastră, suntem pe deplin liniştiţi. N-aş lăsa-o să plece nicăieri fără dumneavoastră.
Îi câştigasem încrederea în asemenea măsură încât Mitsuko venea la noi în vizită în fiecare zi fără să se ascundă câtuşi de puţin, însoţită de noua servitoare, Saki, cea care o înlocuise pe Ume. Chiar şi când mai rămânea peste noapte, mama ei nu avea nimic de obiectat. Din punctul acesta de vedere, lucrurile mergeau strună, însă în viaţa de cuplu eram amândoi mai încordaţi şi mai bănuitori ca niciodată, mai mult chiar decât atunci când fusese şi Watanuki implicat. Suferinţa era tot mai cumplită cu fiecare zi. Existau diverse motive, de bună seamă: înainte, mergeam oricând pofteam la hanul de la Kasayamachi, să o întâlnesc pe Mitsuko, dar acum nu mai puteam; în orice caz, nici unul dintre noi nu putea să plece la ea şi să îl lase pe celălalt singur. Prin urmare, eram nevoiţi să rămânem acasă, iar unul dintre noi, fie eu, fie soţul meu, era întotdeauna în plus până când avea bunul simţ să se retragă. Iar Mitsuko, ştiind prea bine ce face, suna întotdeauna înainte de a ieşi din casă la biroul din Imabashi:
- Plec spre Kōroen.
Iar soţul meu se întorcea de îndată acasă.

Fireşte, ne înţeleseserăm să nu mai avem secrete unii faţă de ceilalţi, aşa că era obligată să îl anunţe; doar că ar fi putut să vină ceva mai devreme, către dimineaţă, nu să sştepte până la ora două sau chiar la trei. Nu ne mai rămânea aproape deloc timp pe care să-l petrecem doar noi două. Iar soţul meu, de îndată ce ea telefona, se grăbea să lase deoparte orice treabă şi să vină într-un suflet acasă.
- De ce te grăbeşti atât de tare? Mi-e nu-mi rămâne nici un pic de timp să stau de vorbă cu ea, îi spuneam.
Iar el îmi răspundea:
- Aş mai fi putut zăbovi la birou, e adevărat, dar nu mai aveam nimic de făcut.
Sau:
- Când stau singur, imaginaţia mea începe s-o ia razna. Mă liniştesc doar când sunt acasă. Dacă vrei, mă duc într-o odaie de jos, ca să nu vă încurc.
Sau:
- Ba dimpotrivă, tu ai timp berechet de stat numai cu ea, şi ar trebui să îţi dau seama că eu nu am deloc.
Însă, când am început să insist cu întrebările, răspunsul lui a fost diferit:
- Să-ţi spun drept, când am vorbit la telefon, Mitsuko mi-a spus: „De ce nu te grăbeşti înapoi acasă? E limpede că surioara mă iubeşte mai mult.” Părea supărată.

De fapt, eu nu eram în stare să îmi dau seama cât anume din gelozia lui Mitsuko era adevăr şi cât prefăcătorie; însă câteodată era de-a dreptul exagerată – de pildă, îi dădeau lacrimile dacă îi spuneam soţului meu „dragă”.

- Nu mai sunteţi soţ şi soţie, aşa că nu ai voie să îi spui „dragă”, mă dojenea.

Când erau alţi oameni de faţă, mai treacă-meargă, dar când eram doar noi trei voia să îi spun altfel – „Kōtarō-san”, de pildă. De asemenea, a insistat ca soţul meu să mi se adreseze cu „Sonoko-san” sau cu „surioară”, nu cu „Sonoko” sau „dragă”.

Toate ca toate, dar la un moment dat a apărut cu un somnifer pudră şi o sticlă de vin, spunându-ne:

- Vreau să beţi asta şi apoi să mergeţi să vă culcaţi. Eu am să plec după ce mă conving că aţi adormit.

N-a luat în seamă deloc protestele noastre.

La început, am crezut că glumeşte, dar ne-am înşelat.

- Am adus un medicament special, foarte eficient, ne-a declarat, aşezând în faţa noastră două pliculeţe cu pudră. Dacă tot vă juraţi amândoi că îmi sunteţi atât de loiali, înghiţiţi astea ca să mi-o dovediţi.

Să fie oare otravă într-unul din pliculeţe? m-am întrebat. Oare încearcă să-mi dea doar mie să beau, ca să mă adoarmă pe vecie?...

Asta mi-a trecut atunci prin minte, şi cu cât insista mai mult să bem, cu atât eram mai bănuitoare. Eu rămăsesem cu privirea ţintuită asupra lui Mitsuko, iar soţul meu părea, la rându-i, cuprins de aceeaşi panică. Ţinând în palmă un pacheţel desfăcut de praf alb, părea să îi compare culoarea cu cea a prafului din mâna mea – suspicios, privea când la chipul meu, când la al lui Mitsuko.

Mitsuko şi-a pierdut răbdarea:

- De ce nu vreţi să beţi? De ce nu beţi? Aha, am înţeles! M-aţi minţit, m-aţi păcălit, nu-i aşa? a urlat tremurând din tot trupul, cu lacrimi în ochi.

Asta e, nu e cale de scăpare, am să beau chiar dacă e să mor, m-am gândit. Am ridicat pacheţelul cu praf şi l-am dus la gură. Atunci, soţul meu, care mă privise în tăcere până atunci, m-a prins deodată de mână şi a strigat:

- Sonoko! Aşteaptă puţin! Acum că am ajuns aici, e doar o chestiune de noroc ce se întâmplă cu noi. Hai să facem schimb de pacheţele şi să le bem.

- Da. Să numărăm până la trei şi să le bem deodată.

Exact aşa am şi făcut.

33

Cât de bănuitori unul faţă de celălalt, cât de geloşi ne-a făcut planul acesta al lui

Mitsuko! Şi eu şi soţul meu primeam medicamentul în fiecare seară, şi de fiecare dată când îl înghiţeam mă întrebam dacă nu cumva sunt singura care urmează să adoarmă. Oare nu cumva soţul meu înghite doar o pudră inofensivă şi apoi doar se preface că a adormit? M-am gândit să mă prefac şi eu că beau şi apoi să scuip, dar Mitsuko ne supaveghea cu atâta atenţie, cu privirea aţintită la mâinile noastre, încât era imposibil să o păcălim. În cele din urmă, probabil încă temătoare să nu fie cumva trasă pe sfoară, Mitsuko declarase:

- Am să vă dau eu însămi să beţi!

De atunci, se proţăpea în picioare între paturile noastre, lua în acelaşi timp câte un pacheţel în fiecare mână, ne punea să ne întindem cu faţa în sus şi să deschidem gura – ne administra pudra simultan, de parcă ar fi încercat să se asigure că nici unul dintre noi nu se simte defavorizat. După aceea, lua două recipiente de sticlă – din acelea lungi, care se folosesc pentru bolnavi – câte unul în fiecare mână şi, încet, cu grijă să încline la fel de mult ambele recipiente, ne turna pe gât apă încălzită ca să înghiţim mai uşor medicamentul.

- E mai eficient dacă beţi multă apă, ne spunea.

Şi, într-adevăr, umplea recipientele de câte două sau trei ori şi ne turna totul pe gât. Eu mă străduiam din răsputeri să rămân trează cât mai mult timp, încercând să par adormită, însă Mitsuko ne interzisese să ne răsucim sau să ne întoarcem pe o parte – voia să rămânem cu faţa în sus, ca să ne poată privi. Se aşeza pe un scaun între paturi fără să îşi ia ochii de la noi nici măcar o clipă şi încerca prin tot soiul de metode să verifice dacă am adormit: ne urmărea răsuflarea, încerca să ne facă să clipim sau ne punea mâna la piept ca să simtă ritmul bătăilor inimii. Nu pleca până nu era sigură că eram amândoi cufundaţi în somn.

Doar că nici pomeneală să mai existe între noi relaţiile obişnuite între soţi! Chiar dacă eram lăsaţi complet singuri, nici unul dintre noi nu simţea nici cea mai vagă dorinţă de a-l atinge pe celălalt; eram, probabil, cuplul cel mai lipsit de pasiune dintre toate. Cu toate astea, Mitsuko ne spunea întruna:

- Dacă vreţi să dormiţi în aceeaşi cameră trebuie neapărat să luaţi medicamentul.

Pe măsură ce somniferul îşi pierdea eficacitatea, schimba reţeta şi doza, astfel că rămâneam buimaci din pricina medicamentului puternic chiar şi după ce ne trezeam. Întinsă în pat cu ochii deschişi, mă simţeam îngrozitor: ceafa îmi era amorţită, mâinile şi picioarele îmi erau ca de plumb şi refuzau să se mişte, îmi era greaţă şi nu aveam energie să mă ridic. Soţul meu avea aceeaşi paloare bolnăvicioasă ca şi mine. A oftat şi mi-a spus, cu limba împleticită, de parcă ar fi simţit încă în gură gustul prafului:

- Dacă mai continuăm aşa, probabil că în curând o să fim într-adevăr otrăviţi şi o să murim.
Când l-am văzut, m-am simţit liniştită la gândul că şi el înghiţise cu adevărat medicamentul, dar apoi am devenit din nou bănuitoare că de fapt joacă teatru.
- Auzi, de ce trebuie să luăm noi medicamentul în fiecare seară?
- Da, chiar, de ce? m-a întrebat şi el, bănuitor la rându-i, privindu-mă drept în ochi.
- De bună seamă ştie că n-ar avea de ce să îşi facă griji chiar dacă am dormi împreună în pat. Cu siguranţă urmăreşte un alt scop.
- Tu ştii care ar putea fi acel scop? m-a întrebat el.
- Habar nu am. Dar bănuiesc că tu ştii, nu?
- Nu, nu ştiu. Dar sunt convins că tu îl cunoşti.
- Dacă o ţinem tot aşa, bănuindu-ne unul pe celălat, n-o să ajungem nicăieri. Însă eu tot am senzaţia că sunt singura care e adormită.
- Şi eu am aceeaşi senzaţie.
- Asta înseamnă că ştii foarte bine ce s-a întâmplat la Hamadera, nu?
- Tocmai de aceea, presimt că de data asta e rândul meu.
- Adică nu ai rămas niciodată treaz până a plecat Mitsuko acasă? Spune-mi adevărul, te rog!
- Niciodată. Dar tu?
- N-aş putea rămâne trează nici să vreau după un medicament atât de puternic!
- Hmm... Asta înseamnă că l-ai înghiţit şi tu într-adevăr?
- Fireşte, ia uite cât de palidă sunt!
- Şi eu, sunt la fel de palid ca tine!
Stând aşa de vorbă, se făcuse deja ora opt şi telefonul a sunat, ca de obicei:
- Hai, e vremea să vă treziţi! a anunţat Mitsuko.
Frecându-şi ochii somnoros, soţul meu s-a dat jos din pat. Uneori, trebuia să plece la birou, dar chiar dacă era mult prea adormit să iasă din casă, ştia că Mitsuko îi interzisese să rămână în dormitor după ora opt, aşa că se ducea jos şi se aşeza probabil în fotoliul de răchită de pe pridvor, adomrind buştean de îndată. Astfel, eu puteam să stau în pat cât pofteam, dar soţul meu era atât de sleit de puteri încât atunci când se ducea la birou mintea îi era prea amorţită să poată lucra. Nu voia altceva decât să se odihnească, dar dacă îşi lua prea multe zile libere, Mitsuko îi spunea imediat:
- Vrei să-ţi petreci tot timpul alături de surioară, nu-i aşa?
Prin urmare, chit că avea sau nu treabă, pleca în fiecare dimineaţă de acasă zicând:
- Mă duc undeva să dorm puţin.
Cam pe atunci am început să îi spun:

- Lui Mitsuko de fapt nu-i pasă deloc de mine, nu-mi spune nimic. Însă ţie îţi spune ba să faci aşa, ba să faci pe dincolo. Asta e o dovadă că pe tine te iubeşte mai mult.
El susţinea însă că Mitsuko nu ar fi chinuit în asemenea hal o persoană pe care o iubeşte.
- La urma urmei, pe mine încearcă să mă aducă la capătul puterilor, să mă paralizeze ca să nu mai simt nici o fărâmă de dorinţă... Pentru ca voi două să vă puteţi face mendrele după aceea, probabil.
În mod bizar, la cină, deşi eram cu stomacul suferind din pricina somniferului şi nu aveam deloc poftă de mâncare, înfulecam amândoi cât puteam de mult, numărându-ne unul altuia bolurile de orez şi întrecându-ne la înghiţit mâncarea – ştiam că e singura cale de a diminua efectul medicamentului.
- Nu aveţi voie mai mult de două boluri! Dacă mâncaţi prea mult, medicamentul nu mai e eficace! spunea Mitsuko.
Până la urmă, a început să se aşeze lângă noi la masă, supraveghind cu atenţie cât de mult mâncăm.
Acum, dacă mă gândesc la starea noastră fizică de atunci, mă mir că am reuşit să supravieţuim. Stomacurile noastre, oricum slăbite, înghiţeau în fiecare zi doze mari de somnifer; pesemne din pricină că nu reuşeam să îl asimilăm, aveam tot timpul mintea înceţoşată, chiar şi în timpul zilei, de parcă nu ne mai dădeam seama dacă suntem vii sau morţi. Eram din ce în ce mai palizi şi mai slăbiţi; cel mai rău însă era că ne amorţiseră simţurile. Pe de altă parte însă, Mitsuko, deşi pe noi ne chinuia şi ajunsese până şi să ne limiteze porţiile de mâncare, se desfăta cu cele mai alese bunătăţi, iar tenul ei era mai strălucitor ca niciodată. Nouă ni se părea că Mitsuko străluceşte asemeni soarelui: oricât de obosiţi am fi fost, când îi vedeam chipul simţeam că revenim la viaţă, era singura bucurie care ne mai rămăsese.
La un moment dat, ne-a spus:
- Oricât de paralizate v-ar fi simţurile, când mă vedeţi pe mine mintea vi se limpezeşte puţin, nu-i aşa? Dacă n-ar fi aşa, ar însemna că nu sunteţi destul de pătimaşi în iubire.
Susţinea că poate să îşi dea seama după gradul de agitaţie care dintre noi o iubeşte mai mult, iar ăsta era un motiv în plus pentru care trebuia în continuare să ne dea să înghiţim somniferul. Mă rog, cred că i se părea cu totul neinteresant să i se ofere o dragoste obişnuită; nu putea să fie satisfăcută dacă nu simţea că e vorba de o pasiune arzătoare, chiar dacă dorinţa fusese tocită de puterea medicamentului...

În cele din urmă, atât eu cât şi soţul meu ajunseserăm aidoma unor cochilii goale – Mitsuko voia să nu mai avem nici o dorinţă, nici un interes pe lume, să trăim doar

pentru lumina soarelui nostru, Mitsuko, să nu căutăm fericirea nicăieri altundeva. Dacă protestam la somnifer, ea se înfuria şi izbucnea în plâns. Fireşte, Mitsuko dovedise demult cât de mult îi place să pună la încercare devoramentul admiratorilor ei, dar pesemne că avea şi un motiv ascuns, de vreme ce comportamentul ei era aproape isteric – mă întreb dacă nu cumva era influenţa lui Watanuki. Oare prima ei experienţă să o fi făcut să fie atât de nesatisfăcută de un partener normal, întreg, încât să încerce acum să transforme în Watanuki pe oricine îi venea la îndemână? Dacă nu, ce nevoie ar fi avut să ne paralizeze simţurile cu atâta cruzime? În poveştile de odinioară, se vorbeşte adesea despre spirite moarte sau vii care bântuie, însă felul cum se comporta Mitsuko, tot mai dezlănţuită cu fiecare zi, dădea impresia că e posedată de amărăciunea frustrată şi cu rădăcini adânci a lui Watanuki. Îţi ridica părul măciucă în cap.
Mai mult decât atât – nu era vorba doar de Mitsuko – până şi soţul meu, sănătos şi normal, un bărbat fără nici cea mai mică fărâmă de nebunie, îşi schimbase caracterul. Fără ca eu să apuc să îmi dau seama, devenise efeminat şi meschin, suspicios şi gelos; încerca mereu să o binedispună pe Mitsuko, cu un rânjet bizar lăbărţat pe chipul lui palid. Dacă îl priveai cu atenţie, timbrul vocii, felul în care vorbea, expresia de pe chip, privirea din ochi – totul părea să fie leit Watanuki. Ştiu, se spune că pe chipul unei persoane se reflectă sentimentele pe care le are în suflet – şi totuşi, Maestre, dumneavoastră credeţi în blestemele unui spirit răzbunător? Sau nu e decât o superstiţie care nu trebuie luată în seamă? În orice caz, Watanuki era atât de otrăvit de ură încât probabil că aruncase un blestem asupra noastră şi îi sucise minţile sau îi luase sufletul în stăpânire soţului meu.

- Semeni din ce în ce mai mult cu Watanuki, i-am spus la un moment dat.
- Şi eu am senzaţia asta. Mitsu vrea să mă transforme într-un al doilea Watanuki, mi-a răspuns.
Pe atunci, se împăcase deja, docil, cu soarta care îi era rezervată. Nu numai că nu se împotrivea încercării de a fi transformat într-un al doilea Watanuki, ci părea de-a dreptu fericit; în cele din urmă, ajunsese să îi ceară el însuşi lui Mitsuko să îi dea tot mai mult somnifer să înghită. În ceea ce o priveşte pe Mitsuko, acum că ajunseserăm tustrei în această situaţie, cu siguranţă că lucrurile nu aveau să se sfârşească cu bine. Pesemne că deja nu îi mai păsa de nimic, era disperată şi în stare de orice, poate chiar să ne slăbească în aşa hal cu medicamentul acela încât să ne omoare până la urmă... Poate că ăsta era planul la care uneltea în adâncul sufletului. Şi nu eram eu singura care gândea aşa; soţul meu mi-a spus la rându-i:
- Eu m-am împăcat deja cu ideea.

La urma urmei, poate aştepta ca noi doi să ajungem subţiri şi palizi ca nişte fantome şi să murim – şi, atunci, ea se va lepăda de noi cu dibăcie, va deveni o persoană respectabilă şi va porni în căutarea unui soţ pe măsură.
- Ia uite ca palizi suntem şi tu şi eu, pe când Mitsu pare mai înfloritoare ca niciodată. Sunt sigur că exact asta plănuieşte, a spus soţul meu.
Eram atât de sleiţi de puteri, străvezii aproape, încât nu mai simţeam nici cea mai mică bucurie sau plăcere; trăiam doar cu gândul că am putea muri chiar azi sau mâine şi că lumea avea să se sfârşească pentru noi.

Ah, cât de fericită aş fi fost dacă am fi fost ucişi împreună atunci, după cum ne aşteptam! Totul s-a schimbat complet în primul rând din pricina acelui articol din ziar. Cred că era în jur de douăzeci septembrie, dacă ţin bine minte. Oricum, într-o dimineaţă, soţul meu m-a îndemnat:
- Haide, trezeşte-te! Vino să vezi ce ne-a trimis cineva.
Atunci, a deschis un ziar pe care nu îl mai văzusem până atunci la pagina a treia, cea de bârfe mondene, şi primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost o fotografie imensă a acelui legământ scris pe care Watanuki mă obligase să îl semnez; alături, un articol foarte lung cu un titlu pe care cineva îl înconjurase cu două cercuri de cerneală roşie. Am băgat de seamă şi o notă conform căreia reporterul adunase o sumedenie de materiale şi avea să înceapă o serie întreagă de articole care să dezvăluie viciile ascunse şi sordide ale înaltei societăţi.
- Ia uite! Până la urmă Watanuki tot ne-a jucat cum a vrut el! am exclamat.
Însă nu eram deloc mânioasă sau amărâtă – mă cuprinsese o senzaţie ciudată de linişte. Simţeam că, în cele din urmă, sfârşitul se apropia.
- Da, dar ce idiot! La ce-i mai foloseşte acum să publice aşa ceva? a întrebat soţul meu cu un zâmbet îngheţat pe chip; tot sângele i se scursese din obraji.
- Nu-i nimic, nu trebuie să ne pese. Eu zic să-l ignorăm, am răspuns.
Eram convinsă că nimeni nu avea să ia în serios articolul, de vreme ce ziarul acela era o biată fiţuică de scandal de mâna a treia; cu toate astea, i-am telefonat imediat lui Mitsuko să îi dau de ştire:
- Uite ce e, cineva ne-a trimis ziarul ăsta acasă. Ai primit cumva şi tu unul, Mitsu?
A plecat în grabă să caute şi, când s-a întors, a exclamat:
- Da, am primit! Din fericire nu l-a văzut încă nimeni altcineva!
A venit de îndată la noi, cu ziarul ascuns sub *kimono*.

Imediat ce a intrat, a întrebat:

- Ce credeţi că ar trebui să facem?
La început, am ajuns la concluzia că nu are nici un rost să ne agităm prea tare; dacă Watanuki fusese cel care le vânduse materialele, cu siguranţă că nu ar fi fost atât de imprudent încât să se autoincrimineze. Zvonurile despre relaţia mea cu Mitsuko nu mai erau demult o noutate, aşa că probabil totul avea să se domolească, fără consecinţe prea grave. Familia lui Mitsuko a aflat despre articol cu vreo două sau trei zile mai târziu, dar atunci l-am trimis pe soţul meu să îi îmbrobodească:
- E aceeaşi mascaradă despre care v-am mai vorbit, doar că de data asta a mers prea departe. Aţi putea da ziarul în judecată pentru că au publicat semnătura aceea falsificată.
Am răsuflat uşuraţi o bucată de vreme. Doar că articolele au continuat zi după zi, devenind din ce în ce mai acide şi mai bogate în revelaţii – erau date în vileag, fără nici o reţinere, adevăruri defăimătoare pentru Watanuki, dar şi poveşti despre hanul din Kasayamachi, despre excursia noastră la Nara sau despre momentul când Mitsuko îşi îndesase cârpe pe sub *kimono* ca să îl întâlnească pe soţul meu... Reporterul părea să fi aflat nişte lucruri pe care nici măcar Watanuki nu ar fi avut cum să le ştie. Dacă lucrurile aveau să continue, urma să fie dezvăluit şi întreg episodul de la Hamadera, de la sinuciderea înscenată până la felul cum soţul meu fusese ademenit în tot acest vârtej.
Încă un lucru foarte ciudat a fost faptul că, deşi atât eu cât şi Mitsuko ne închiseserăm scrisorile sub cheie şi nu le arătaserăm nimănui, una dintre cele pe care i le trimisesem eu – o scrisoare foarte aprinsă şi vehementă, plină de expresii ruşinoase – fusese furată cine ştie cum, iar acum o fotografie după acea scrisoare fusese publicată cu neobrăzare. Singura care ar fi putut să o sustragă era Ume, aşa că am ajuns la concluzia că se înhăitase probabil cu alde Watanuki. Adevărul e că, după ce fusese concediată de către familia lui Mitsuko, Ume venise de vreo două sau trei ori în vizită la mine şi bântuise prin casă fără vreo treabă anume. Mi s-a părut cam suspectă şi m-am întrebat dacă mai voia oare bani, după tot ce făcusem pentru ea. Până la urmă, am ignorat-o spunându-mi că nu avea nici un rost să îmi mai fac griji din pricina ei; însă, cu doar câteva zile înainte ca acel prim articol să apară, venise din nou pe la mine, aruncase câteva vorbe otrăvite despre Mitsuko şi apoi plecase. N-am mai văzut-o de atunci.
- Ce femeie nerecunoscătoare! exclamase Mitsuko. Câtă vreme a stat în casa mea, n-am tratat-o niciodată ca pe o servitoare. Am considerat-o a fi propria mea soră...
- Poate ai răsfăţat-o prea mult şi i s-a urcat la cap.
- Şarpele încălzit la sân... Cum de a îndrăznit să se plângă după tot ce ai făcut pentru ea, surioară?!
- Cu siguranţă că a fost mituită de Watanuki.
Mă rog, e doar o presupunere, dar se prea poate ca cei de la ziar, odată ce începuseră

investigaţiile pe baza informaţiilor de la Watanuki şi dezgropaseră secret după secret, să fi dat la momentul potrivit, de Ume. Sau poate că Watanuki uneltise împreună cu Ume de la bun început şi îi vânduse reporterului propriile lui secrete, din disperare. Oricum ar fi stat lucrurile, deja nu mai aveam nici o clipă de pierdut. Dacă mai continuam să şovăim, în curând Mitsuko n-ar mai fi putut ieşi din casă – prin urmare, ea a insistat să mergem mai departe cu planul pe care îl puseserăm la punct. Însă zilele se scurgeau una după alta în vreme ce noi ne sfătuiam cum anume să procedăm. Între timp, a început să apară povestea despre Hamadera.

Cât despre ce s-a întâmplat după aceea... scandalul cu pricina a apărut în amănunt în toate ziarele, aşa că sunt convinsă că îl cunoaşteţi şi dumneavoastră prea bine, Maestre. Nu vreau să insist asupra unor lucruri demult trecute. Oricum, am vorbit atât de mult cu încât acum sunt foarte agitată şi probabil incoerentă... Doar că există un mic amănunt care le-a scăpat atunci ziarelor, şi anume faptul că cea care a sugerat să ne sinucidem şi a făcut toate pregătirile finale a fost Mitsuko.

Cred că s-a întâmplat în ziua în care am aflat de scrisoarea furată de către Ume; Mitsuko a venit la mine şi a adus toate scrisorile noastre vechi, tot ce ar fi putut fi considerat dovadă:

- E prea periculos să ţin aşa ceva în casă.

- Să le ard? am întrebat-o.

- Nu, nu, a răspuns. N-avem de unde şti cât de curând o să murim, aşa că aş vrea să las toate astea ca amintire în loc de bileţel de adio. Te rog să le pui la păstrare, surioară, alături de scrisorile tale.

Ne-a poruncit apoi să ne punem în ordine toate lucrurile şi, câteva zile mai târziu, pe la ora unu în după-amiaza zilei de 28 octombrie, a venit la noi spunându-ne:

- La mine acasă lucrurile sunt din ce în ce mai complicate. Am senzaţia că, dacă mă întorc astăzi acolo, n-am să mai pot ieşi niciodată.

A adăugat că nu se putea împăca deloc cu gândul de a fugi şi de a fi apoi urmărită, hăituită şi prinsă în cele din urmă; era mult mai bine să murim în odaia aceea atât de familiară.

Atunci, am agăţat pe perete deasupra patului portretul meu cu zeiţa Kannon şi am aprins fiecare nişte tămâie.

- Atâta vreme cât sunt vegheată de zeiţa Kannon, am să mor fericită, am spus eu.

- Probabil că după ce murim tustrei, îi vor spune „Kannon-Mitsuko”, a continuat soţul meu. O va respecta toată lumea, iar noi ne-am putea odihni în pace.

Hai să ne strângem cât mai aproape unul de celălat, am hotărât – câte unul de fiecare

parte a lui Mitsuko, precum doi boddhisattva care îl adoră pe Buddha, atât de apropiaţi, atât de intimi încât în viaţa de apoi să nu mai izbucnească între noi nici o ceartă din gelozie. Am apropiat paturile şi am aranjat trei perne, cu Mitsuko la mijloc, după care am înghiţit licoarea fatală...

Poftim? Da, firește, m-am întrebat atunci dacă nu cumva eu aveam să fiu singura lăsată în viaţă. De îndată ce m-am trezit în dimineaţa următoare, am vrut să îi urmez pe lumea cealaltă. Însă mi-a trecut atunci prin minte că probabil nu fusese o întâmplare faptul că doar eu supravieţuisem; pesemne că fusesem înşelată de amândoi până şi în moarte. Nu fusese oare un indiciu până şi faptul că îmi lăsase în grijă pachetul acela cu scrisori? Pesemne că se temuseră ca nu cumva să le stau în cale şi după sinuciderea lor din dragoste, pe lumea cealaltă! Ah!... (Văduva Kakiuchi a izbucnit brusc să plângă în hohote.) Dacă nu aş fi avut toate bănuielile astea, nu aş mai fi fost în stare să trăiesc... Dar nu are nici un rost să porţi pică morţilor... Chiar şi acum, când mă gândesc la Mitsuko nu simt nici o fărâmă de amărăciune sau de ură, ci doar dorul acela nespus, dragostea... Vă rog, îngăduiţi-mi şi iertaţi-mi lacrimile...